XVI. évfolyam 35. szám Ára: 1 forint 1960. szeptember 1

Ludas Matyi

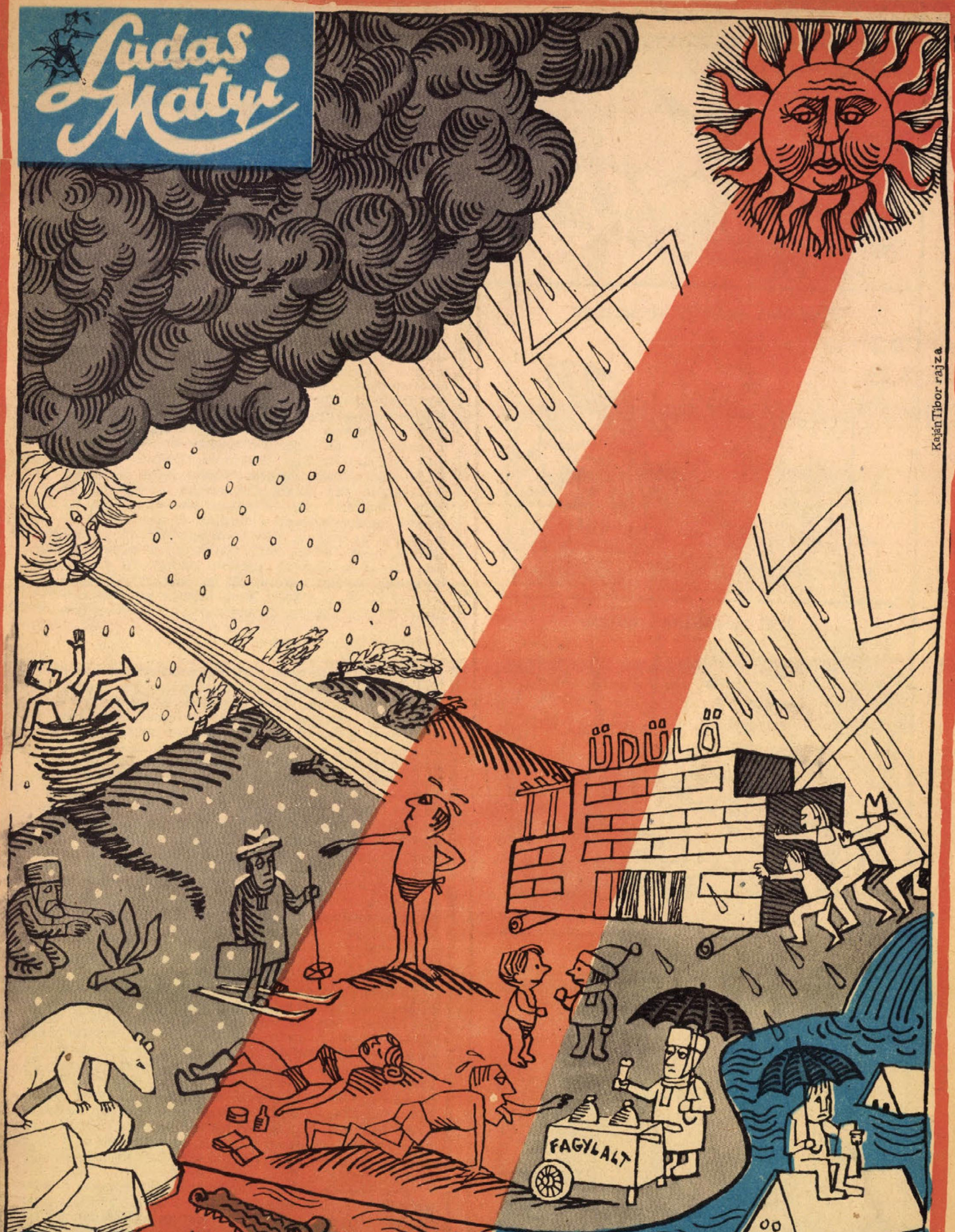
ÜDÜLŐ
FAGYLALT
K

Kaján Tibor rajza

Az idei nyár összefoglalója

A szerelem mindent legyőz...

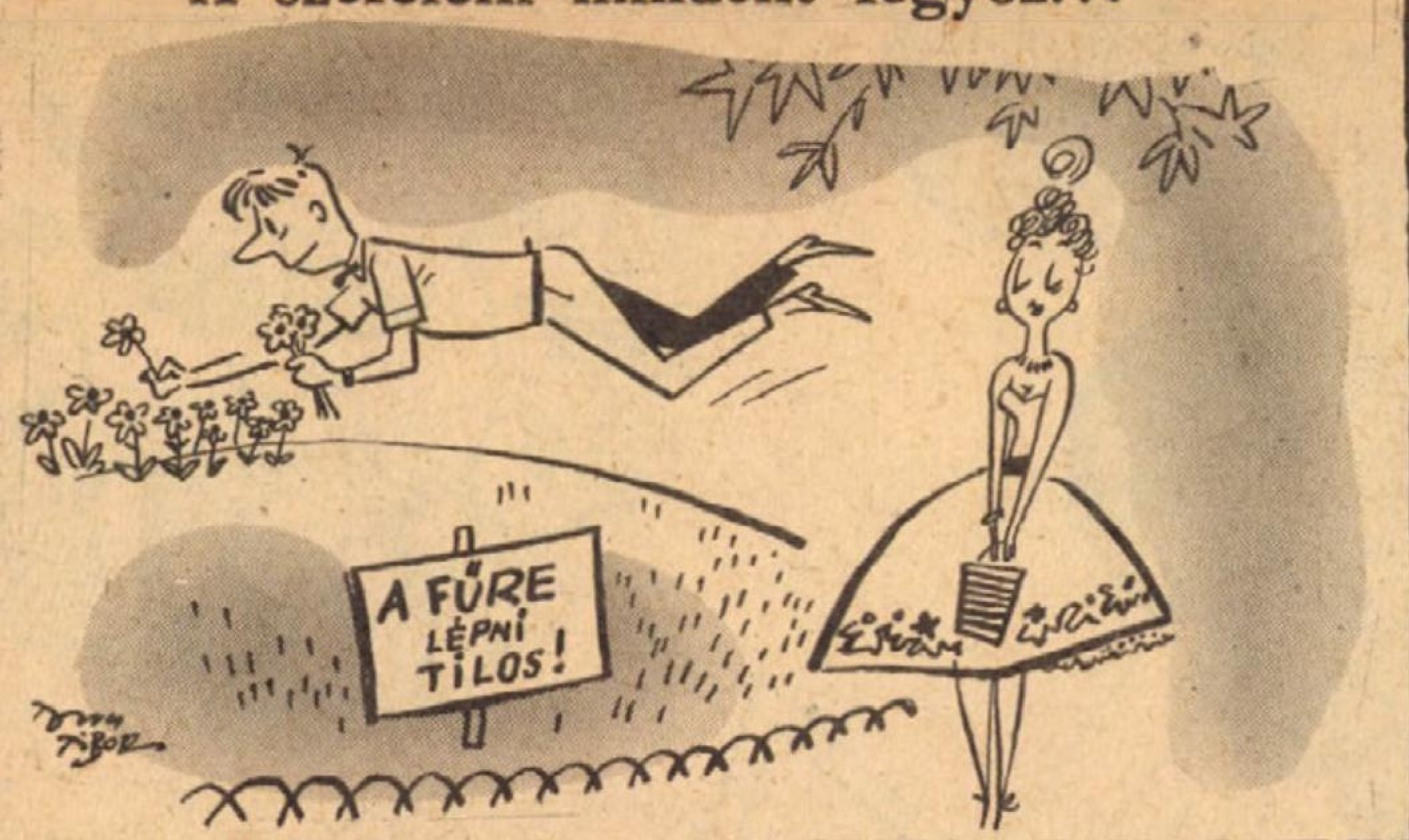
A FŰRE LÉPNI TILOS!

Nyaralás után a hivatalban

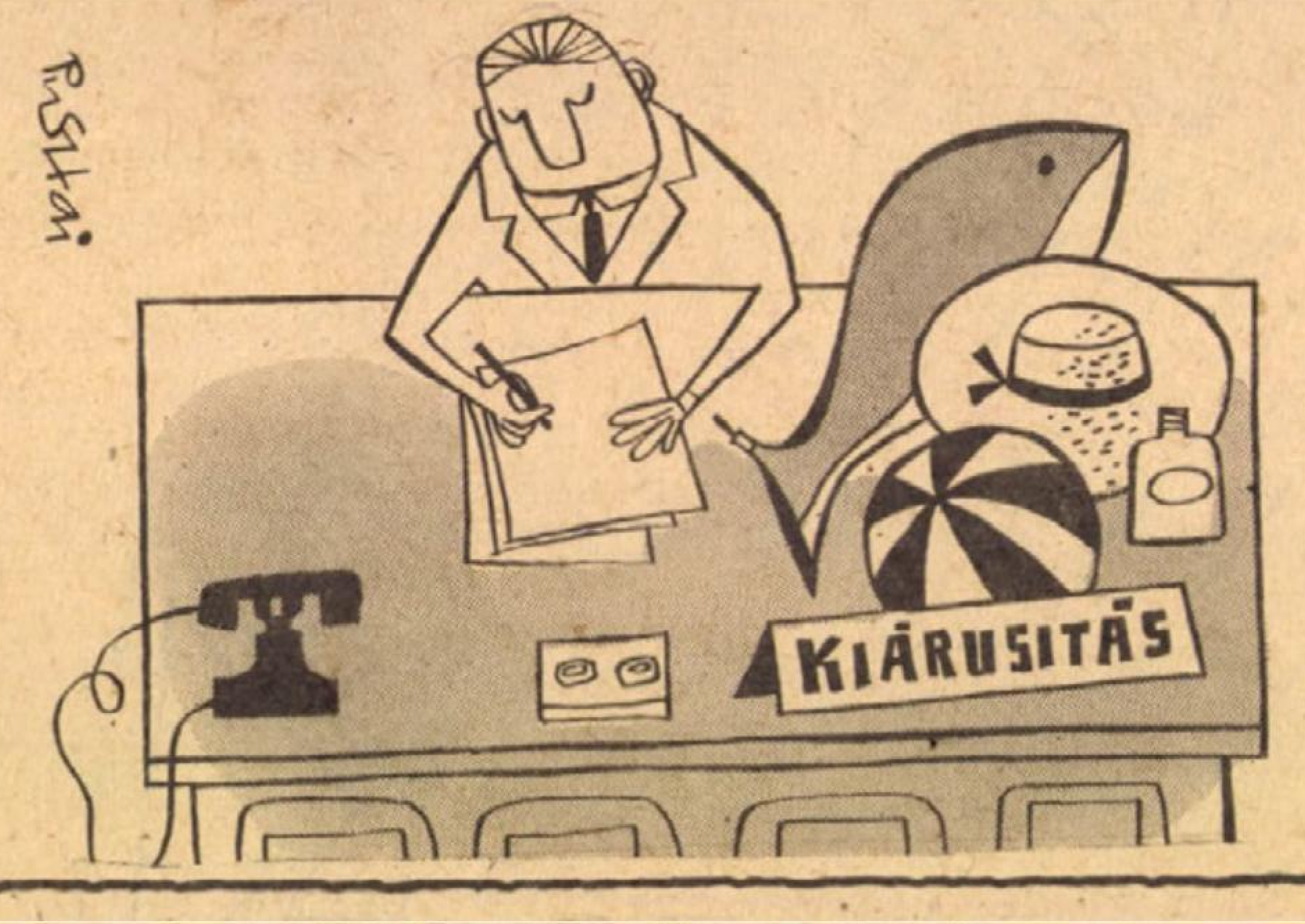

A XX. században élünk

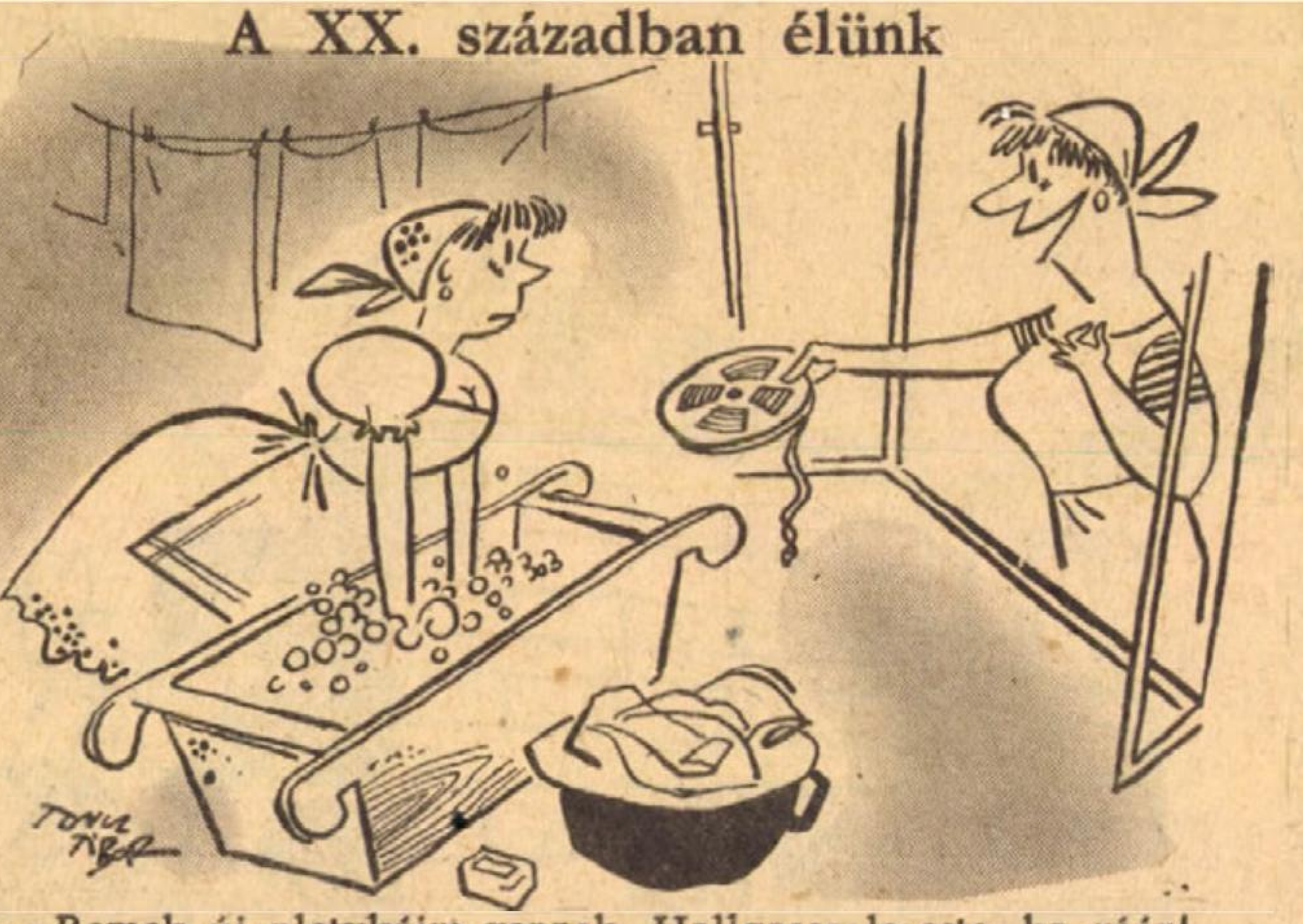

– Remek új pletykáim vannak. Hallgassa le este, ha ráér!

„Jól" kell tervezni

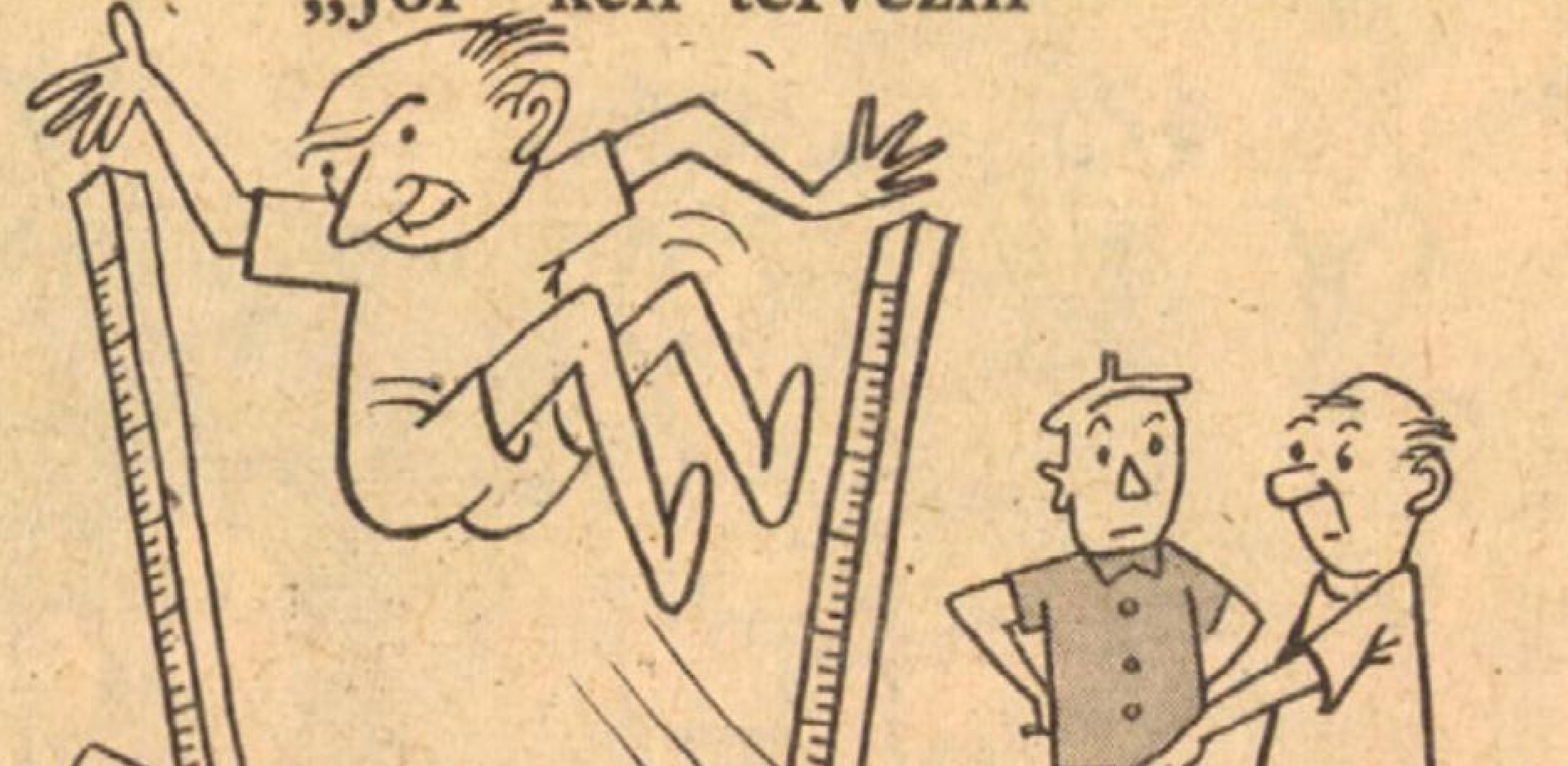

– Mondja, miért teszi olyan alacsonyra a mércét?
– Hogy könnyű legyen túlteljesíteni!

LEVÉL önmagamhoz

Legutóbb humoros cikket írtam egy utcaseprőről, aki szószerint veszi a mondást, hogy „mindenki a saját háza előtt seperjen", s ezért kizárólag a saját háza előtt seper, minden más idejét a közeli kocsmában tölti, ahol rabló-ultit játszik. Az utcaseprőt Totojka Emődnek neveztem el cikkemben, melyet egy hetilapnak nyújtottam át szíves közlés végett. A szerkesztő visszaadta a cikket azzal, hogy az utcaseprőellenes, azon felül megnézette a Bejelentő Hivatalban és kiderült, hogy kilenc Totojka Emőd él Pesten, nem szólván a vidéki Totojkákról, s ezek mind meg lesznek sértve, és tiltakozni fognak.

Ezek után szomorúan hazamentem és hogy kissé felvidítsam magam, összes műveimet kezdtem tanulmányozni. Való igaz, hogy sok piszkálódás történik bennök mindenféle emberek ellen, kiknek egy része levélben tiltakozott is emiatt, részben öntelt csimpánznak, részben agyalágyult nyári Mikulásnak nevezvén engem. Ez rendben is van, minden mesterségnek megvan a maga gyönyörűsége. De tovább olvasgatván műveimet, szörnyű dologra jöttem rá. Létezik egy ember, akit mindenkinél többször tettem gúny tárgyává. Él Budapesten egy derék, tisztességes, szorgalmas munkában megőszült magyar ember, akit állandóan, szünet nélkül, tendenciózusan piszkálok és sértegetek. És ez az ember én vagyok. Magamról legalább annyit gúnyolódtam, heccelődtem, mint másokról együttvéve, összesen. És ki tiltakozott ezellen eddig? Ki írt emiatt becsmérlő levelet nekem? Ki lett emiatt halálos ellenségem? Senki a világon. Ezen felgerjedve rögtön tollat ragadtam és megírtam önmagamhoz a következő levelet:

Kedves Gádor elvtárs!
Igen tisztelt uram!

Nagyon csodálkozom, hogy úgynevezett „humoreszk"-jeiben immár tizenöt esztendeje állandóan engem pécéz ki, engem tesz gúny tárgyává. Mondja, nem unja még? Már annyira kiszikkadt az agya, hogy más jó téma nem is jut az eszébe? Biztosan nem, hiszen már rég kiírta magát, ahogy azt mondani szokták. El tudom képzelni gyötrelmeit, hiszen valamiből élni kell, tisztességes munkához pedig nem ért. Minden héten ki kell izzadnia valami marhaságot, hogy meg legyen a betevő falatja, a konyakról és feketéről nem is beszélve. Ötletei nincsenek, humora már rég nincs, amellett gyáva is. Úgy gondolja, ha engem figuráz ki, abból nem lehet semmi baj. Hát nagyon téved. Ha az ön írásait olvasom, azokból az derül ki, hogy én egy tutyimutyi alak vagyok, egy teddide-teddoda fráter, akivel mindenki azt csinálja, ami neki jól esik. Maga viccet csinál a soványságomból, a betegségemből, kajánul röhög a ráncaimon, még a temetésemről is krokit írna, ha sikerülne túlélnie. A maga úgynevezett „humoreszkjeiből" az derül ki, hogy én egy féligsikerült kripli vagyok, egy hiú bohóc, egy öntelt ideggörcs.

De nem folytatom, mert nem akarom azt a látszatot kelteni, mintha személyemben lennék megbántva. Sokkal többről van itt szó! Nem jut önnek eszébe, hogy amikor engem megsért, egy egész tiszteletreméltó céhet sért meg? Nem hallott ön még arról, hogy a humor az irodalom könnyű lovassága? Egy lovaskatonát mer ön becsmérelni? Nem tudja azt, hogy mi, humoristák, éjtnapot összetéve fáradozunk azon, hogy nevetve oktassuk a munkában elfáradt dolgozókat? Ha ön nevetségessé tesz egy humoristát, akkor tulajdonképpen magát a humort, az irodalmat tette nevetségessé és a vége az lesz, hogy az emberek már egy komoly novellán is röhögni fognak.

Nem, kedves barátom, ennek vessünk egyszer s mindenkorra véget. Keressen magának más témákat, vagy ha már teljesen meghülyült, menjen nyugdíjba. De ne gázoljon hétről hétre tisztátalan lábakkal egy derék humorista, a magyar humor és szatíra-irodalom becsületébe! El a lábakkal a könnyű műfajtól!

Kiváló tisztelettel
Gádor Béla

JÓ SZERENCSÉT!

Régi emlékek a X. Bányásznapra

A fogfájós bányászok

1928 februárjában nyolc nógrádi bányász szökött át a Karancshegyen a csehszlovákiai Losoncra, hogy ott Kun Béláékkal találkozva, megbeszélést tartsanak az illegális mozgalom terveiről.

A találkozó dr. Herz, kommunista szenátor rendelőjében zajlott le, ahol a „vendég" bányászok felkötött állal és arcukra szorított zsebkendőkkel igyekeztek alkalmazkodni a fogorvosi várószoba rendjéhez. Amikor Herz doktor végzett otthoni pácienseivel, behívta a zsebkendős és felkötött arcú bányászokat s közben mosolyogva jegyezte meg:

– Ejnye, beh sok fogfájós bányász van Nógrádban! Aztán mire fáj a maguk foga?

– Jobb életre! – válaszolták a bányászok kórusban.

Ájtatos szövetség

Schmiedt Sándor, a dorogi szénmedence egykori igazgatója a bányászszakszervezet akcióinak ellensúlyozására megegyezett a papokkal egy ún. „Credo Szövetség" létrehozására, hitbuzgalmi alapon. A Credo elnöke a tokodi plébános lett, aki úgy igyekezett hiveket szerezni szövetségének, hogy az utcán vele szembejövő bányászokat jobbról-balról összecsókolta.

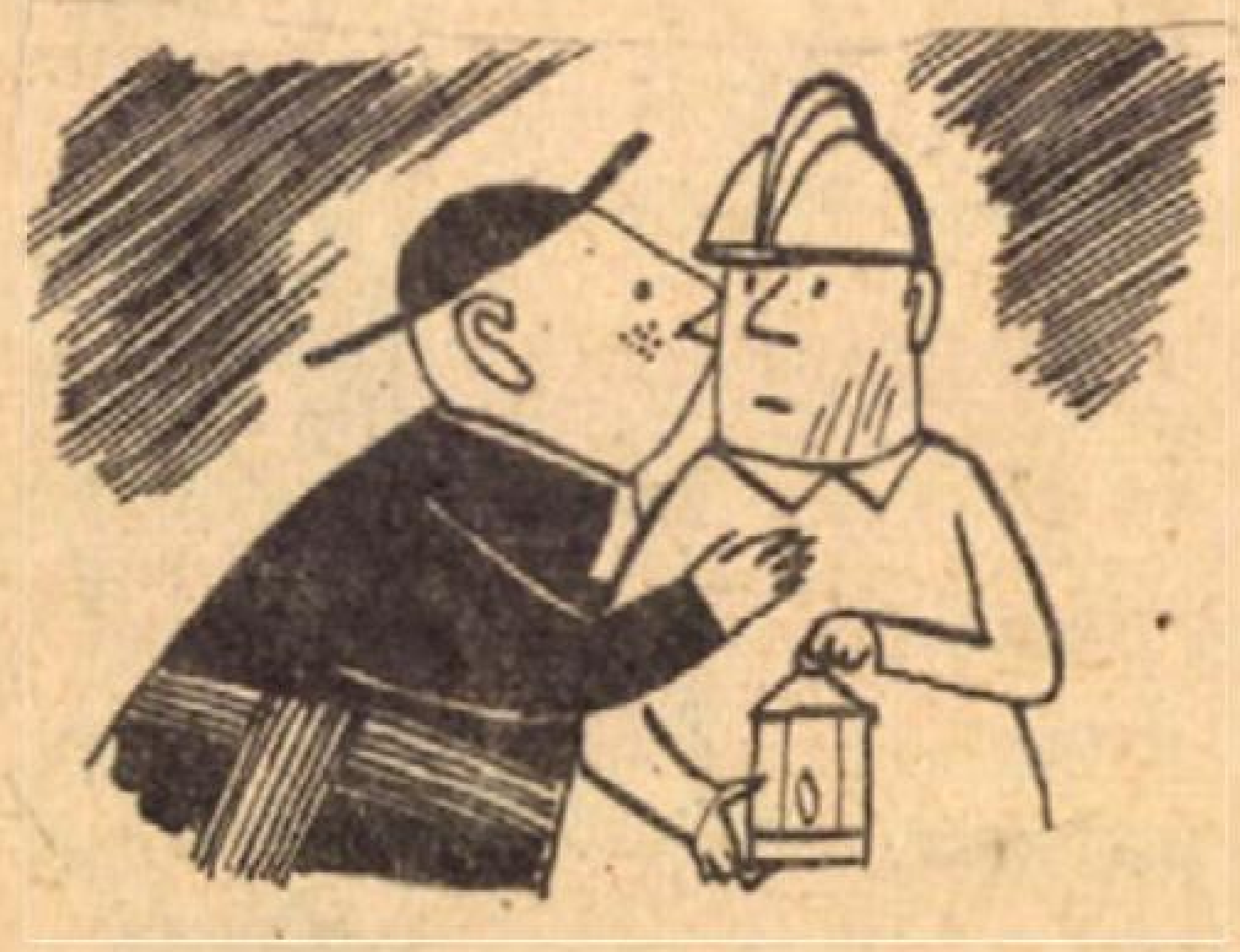

Egy ilyen csókolózás után az egyik bányász dühösen törülte le a képét és így szólt a vele együtt hazafelé ballagó, szintén végigcsókolt társához:

– Mondd, komám, mi az isten csudájának mosogatja ez a pap a száját a mi képünkön? – A kérdésre a másik bányász röviden válaszolt:

– Mert ő a Pilátus a Credóban.

Az óvatos pilisiek

1928 novemberében kétezer pilisvörösvári és környéki bányász rendezett éhségfelvonulást Budapestre. A felvonulási tervről a csendőrség is értesülést szerzett és már a kora hajnali órákban megszállta a Pest felé vezető országutat, hogy megakadályozza a bányászok felvonulását.

A bányászok idejében értesültek a csendőri felkészültségről s ezért a pilisi hegyekben őrködő apró termetű erdőkerülő segítségével kerülő utakon jutottak el egészen Pesthidegkutig, ahol már a csendőrség által alarmírozott pesti rendőrök fogadták a felvonulókat. A helyszínre robogó csendőrparancsnok dühösen ordított rá Tóth Istvánra, a felvonulás megszervezőjére:

– Hogy az ördögbe jutottak maguk el idáig?

– Egy kis kerülővel – válaszolta a kérdezett.

Győri Illés István

Politechnikai oktatás

Kaján Tibor rajza

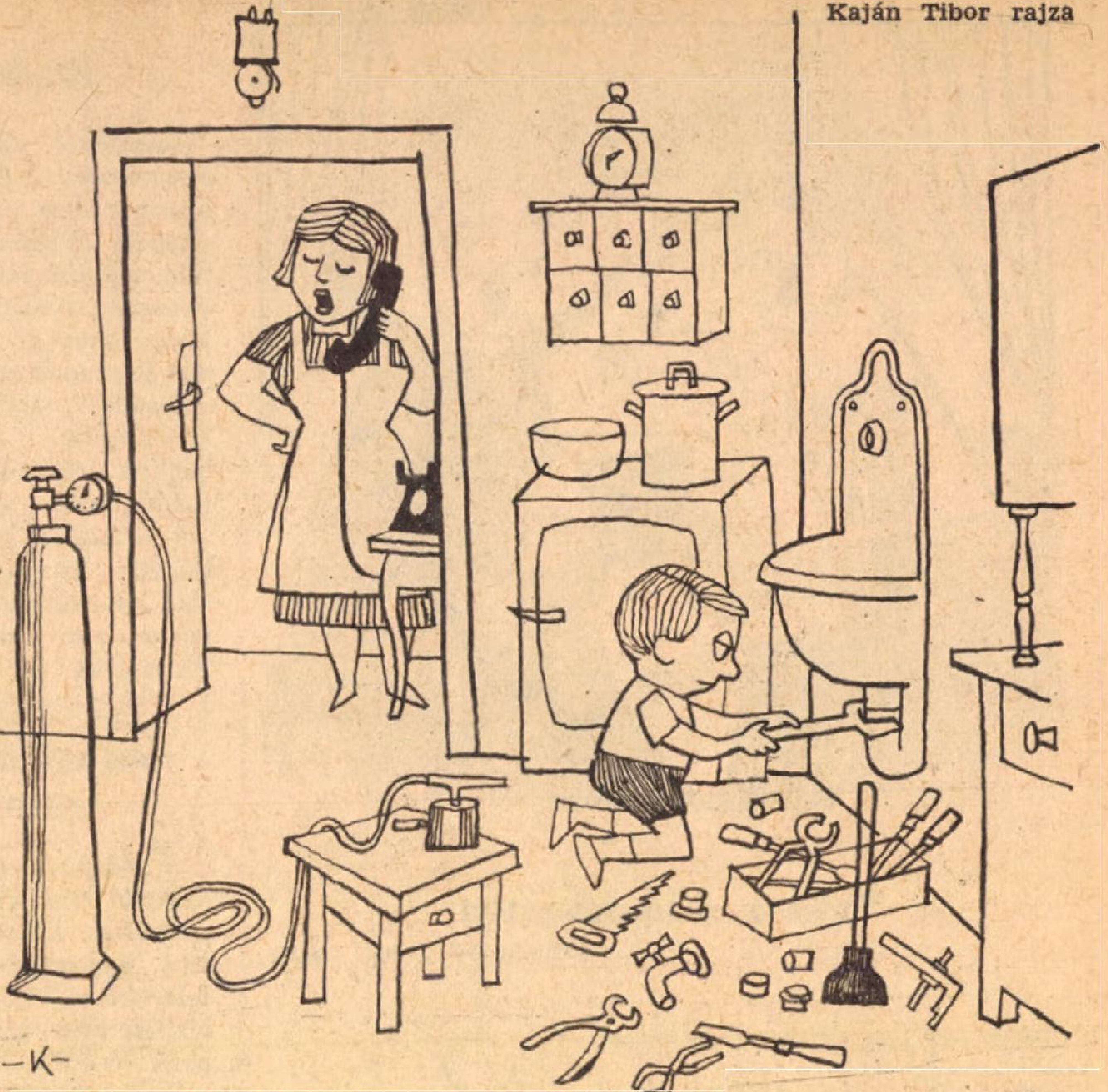

– Tanító úr kérem, a fiam nem tud ma iskolába menni, mert nagyon fáj a torka!

Jó tipp

Schwott Lajos rajza

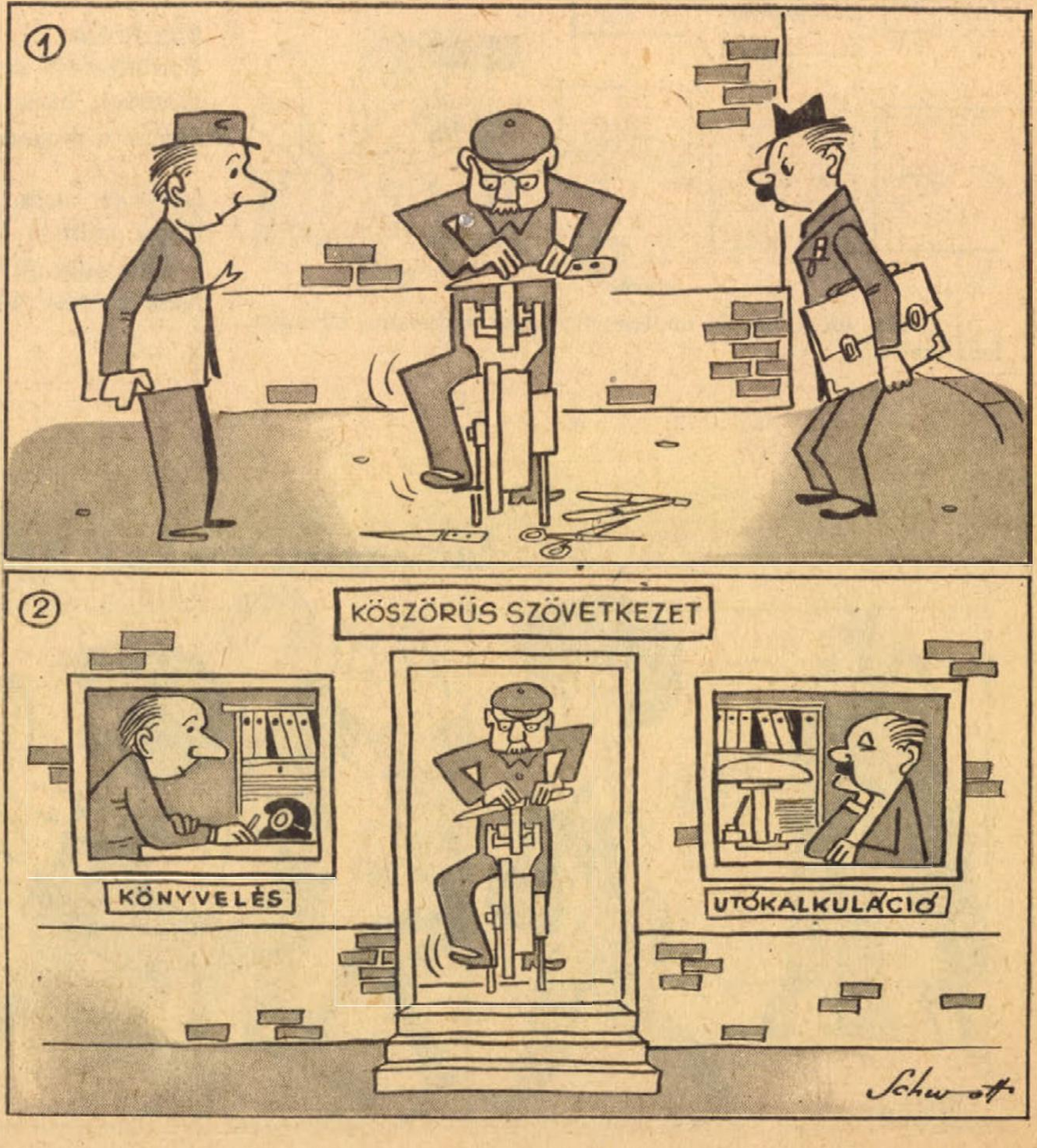

Elnökválasztási harc az USA-ban

Pusztai Pál rajza

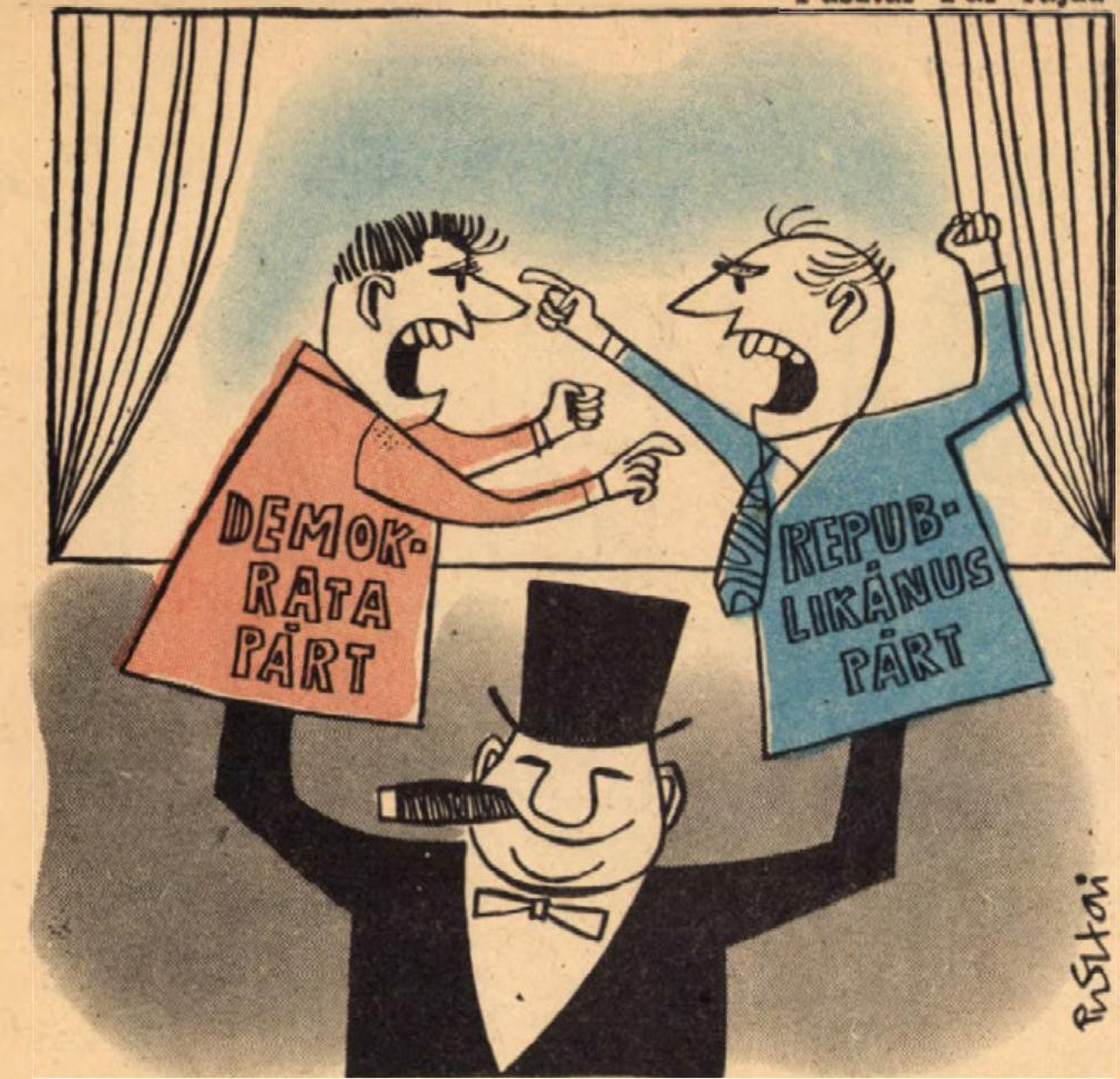

Túltesz a természeten

Szűr-Szabó József rajza

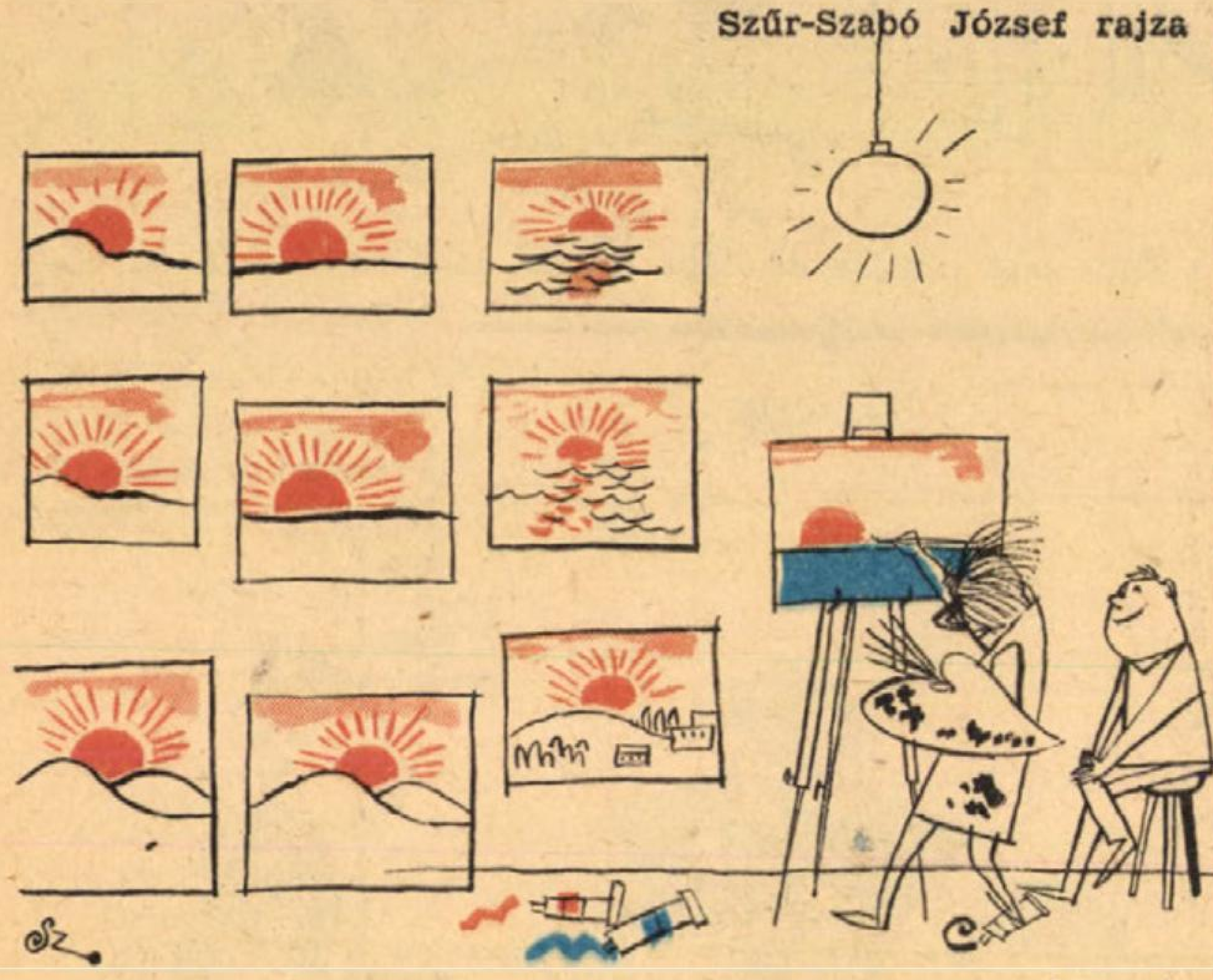

– Uram, én a 365-ik naplementét már augusztus közepén befejeztem!

Ezt olvastuk

Köszöntő

Szeretettel üdvözöljük új laptársunkat, a Képes Magyarországot első számának megjelenése alkalmából. Reméljük, sok örömet fog szerezni rovatunk olvasótáborának is, hiszen már az első alkalommal is gondolt ránk. A szegedi szabadtéri játékokról írván, megállapítja: „És az idén hangzik fel hosszú évek után ismét Ádám ajkán Madách szava: Ember küzdj és bízva bízzál!" Szerintünk még az idén sem, sőt még hosszú évek múlva sem fog elhangzani Ádám ajkán az Úr szava.

Megkülönböztetett fogalmazás

A Magyar Nemzet egyik olimpiai híradója tudtul adja: „Tizenhat külföldi ország ... lesz kapcsolatban az olasz televízióval." Úgy látszik, a hír szerzője különbséget tud tenni külföldi és belföldi országok között? ...

Kannibálizmus a XIII. kerületben

A Népszabadság apróhirdetései közt az alábbi felhívás jelent meg: „Szakácsnőt száz személy főzésére keresünk." Ilyen méretű tömegétkeztetésre még nem volt példa az emberevés történetében.

Állati hír

A Népszava apró hírei között olvastunk egy tengeri tragédiáról: egy óceánjáró hajó összeütközött egy bálnával és a nagy hal kimúlt. Szörnyű sérülést szenvedhetett a szegény emlősállat, hogy mint hal múlt ki.

Fejtörő

Az Élet és Irodalom keresztrejtvényében az 54 vízszintes sor meghatározása: gramafon. A gramofont elnépiesítő rejtvényszerkesztőtől kíváncsian várjuk, mikor jelentkezik a cigerettával, az inekcióval és a dájerrel?

Dr. Árgus

FÉRFIBÁNAT

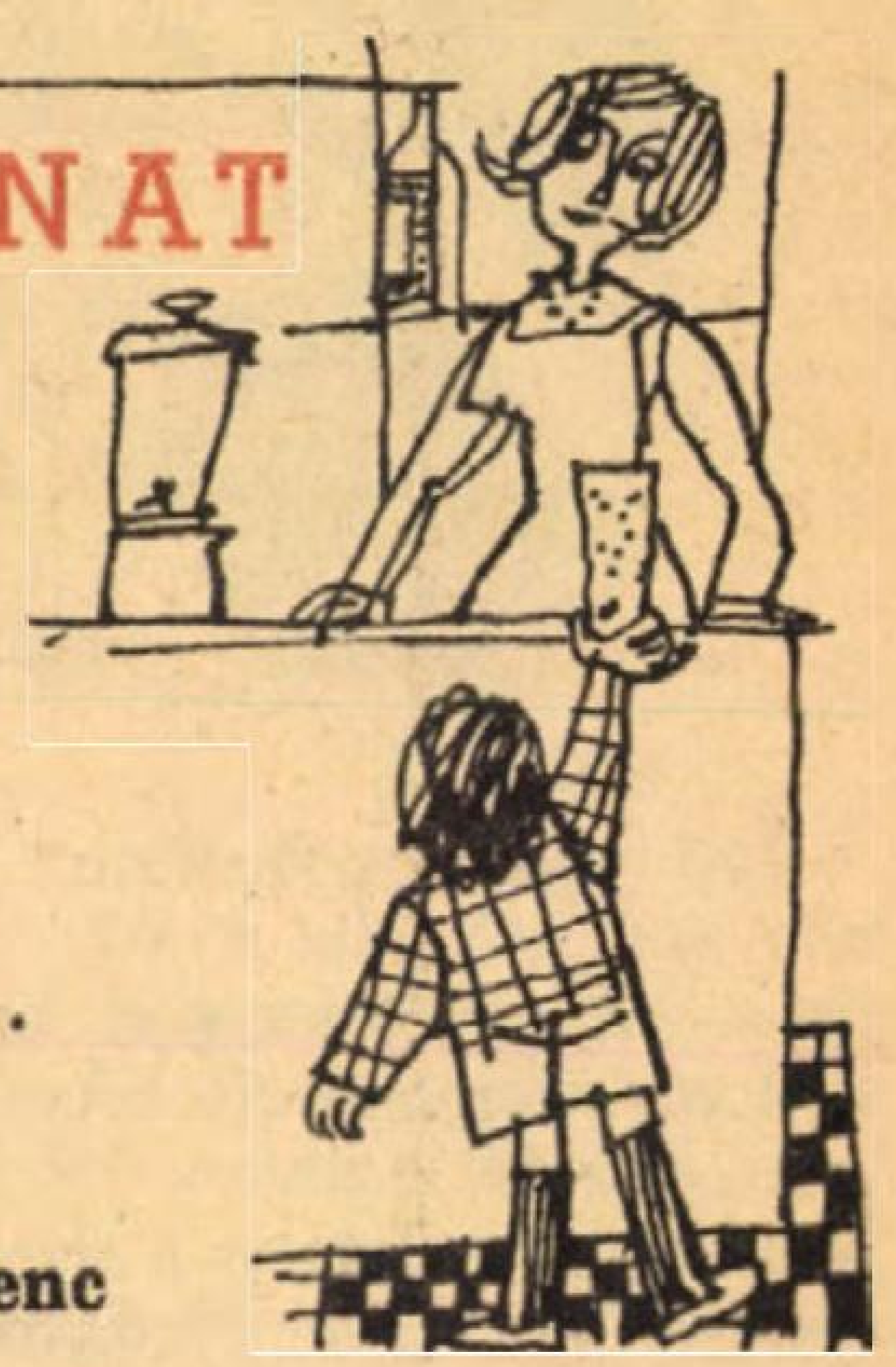

Egy meglett férfit láttam tegnap,
Betölthetett már három évet,
Kezében blokkal állt a pultnál,
Szeme a messzeségbe tévedt.

Látszott rajta, hogy bánata van,
Nagy málnát ivott egymagába'...
Ivásra adta fejét, mivel
Nem vették fel az óvodába.

Hidvéghy Ferenc

Jucika társadalmi munkát szervez

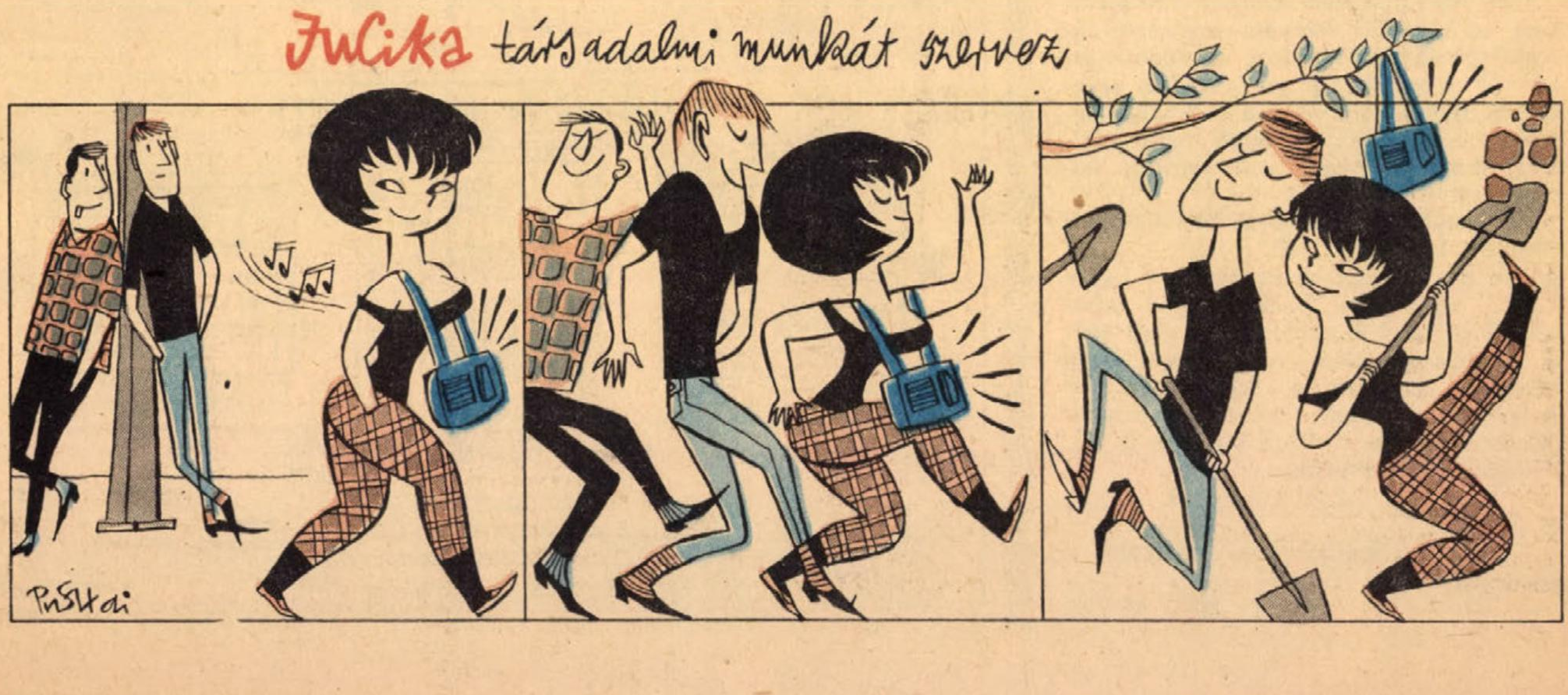

Előkészületek a Holdon

Toncz Tibor rajza

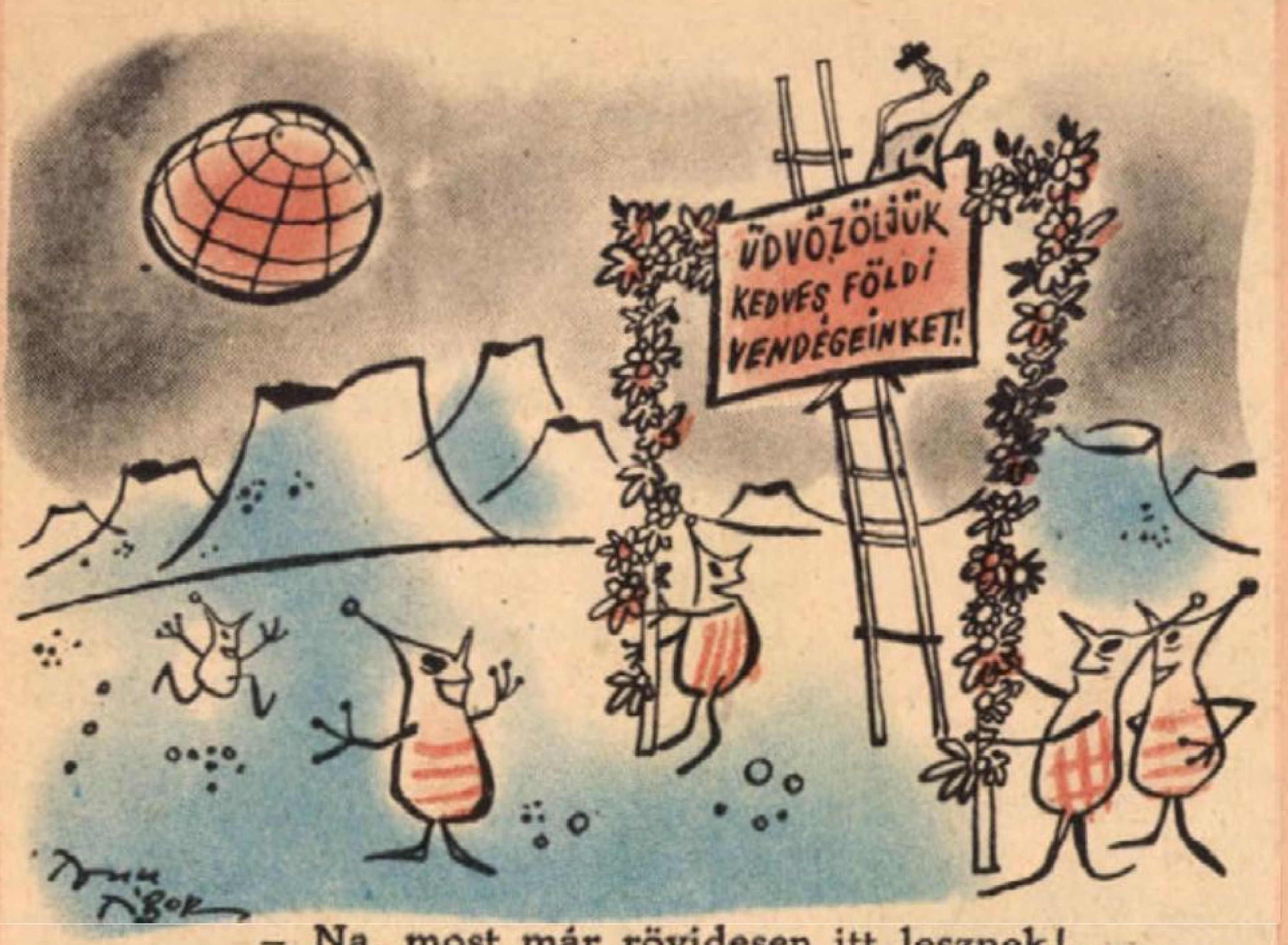
ÜDVÖZÖLJÜK KEDVES FÖLDI VENDÉGEINKET!

– Na, most már rövidesen itt lesznek!...

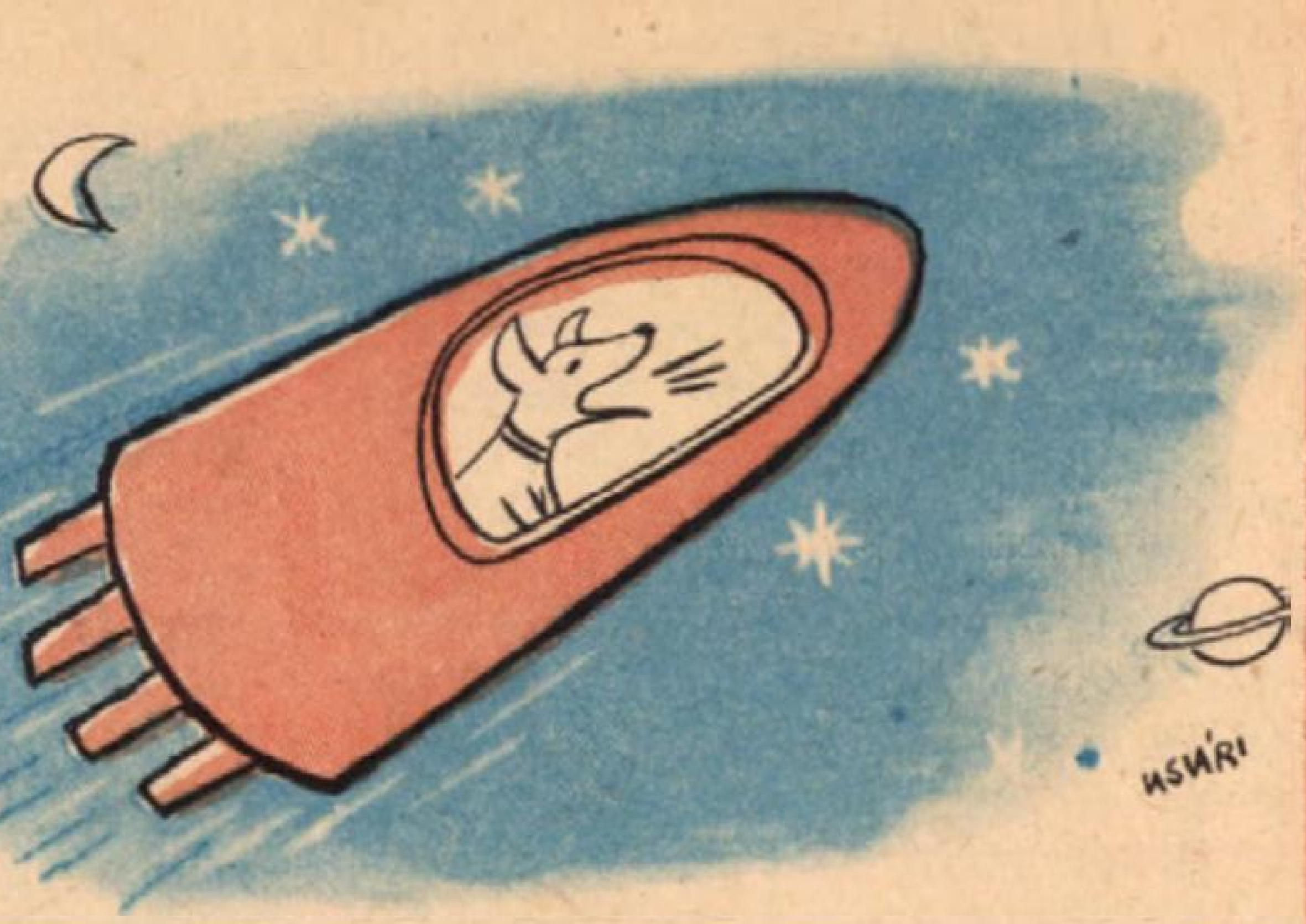

Kutyaugatás a mennyországba hallatszik...

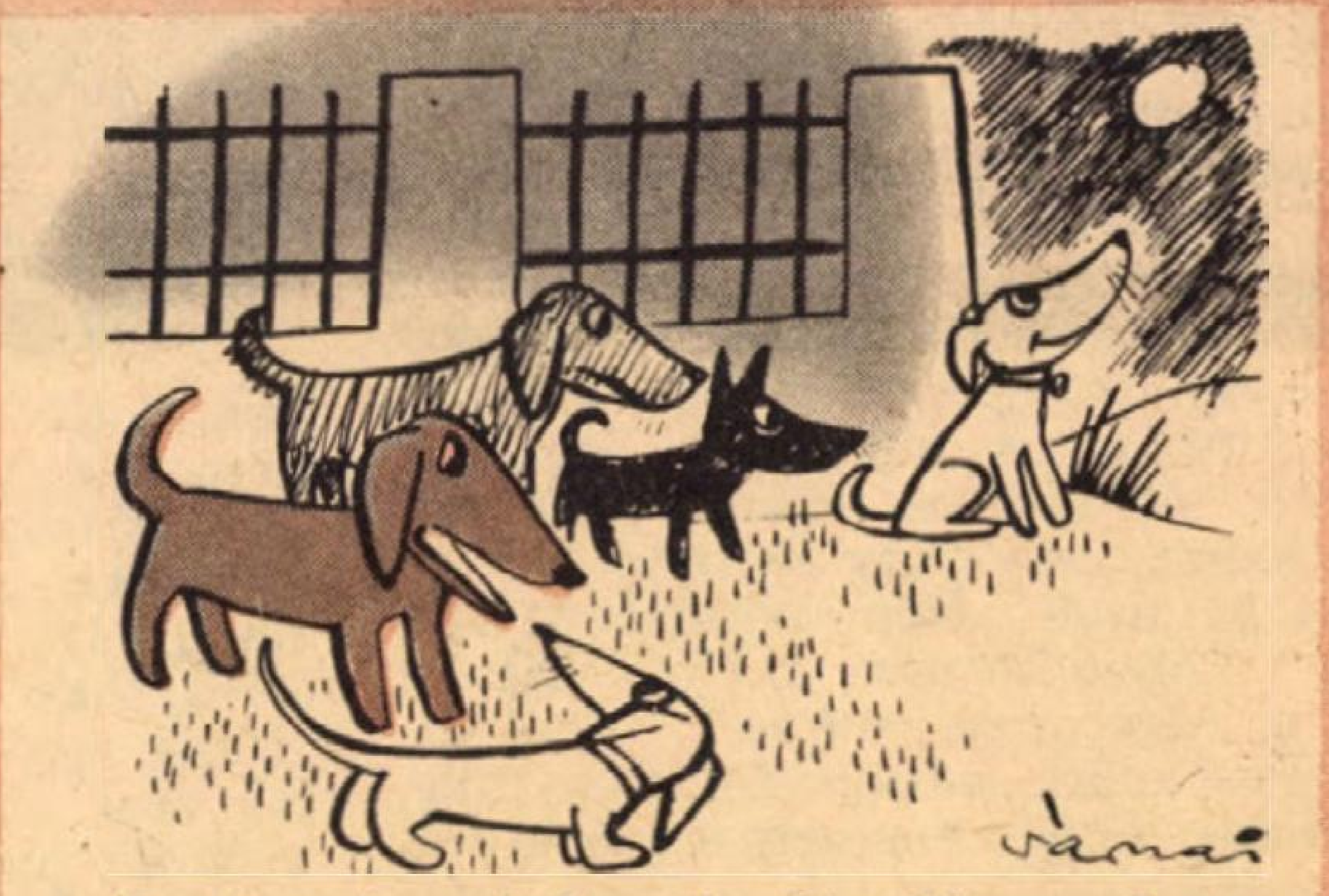

– Reménytelen minden udvarlás. Már napok óta űrhajósokról álmodozik...

Új raketatípus

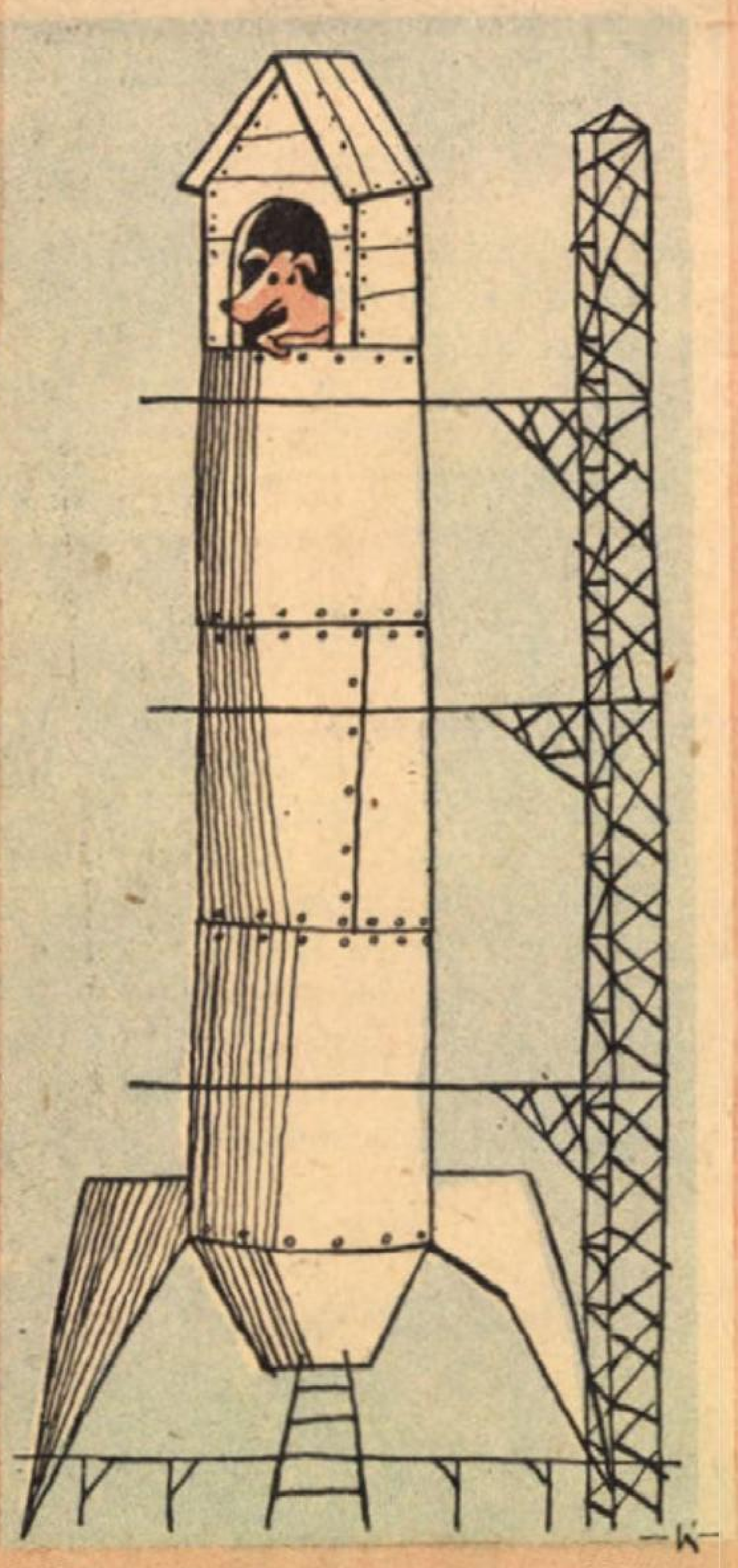

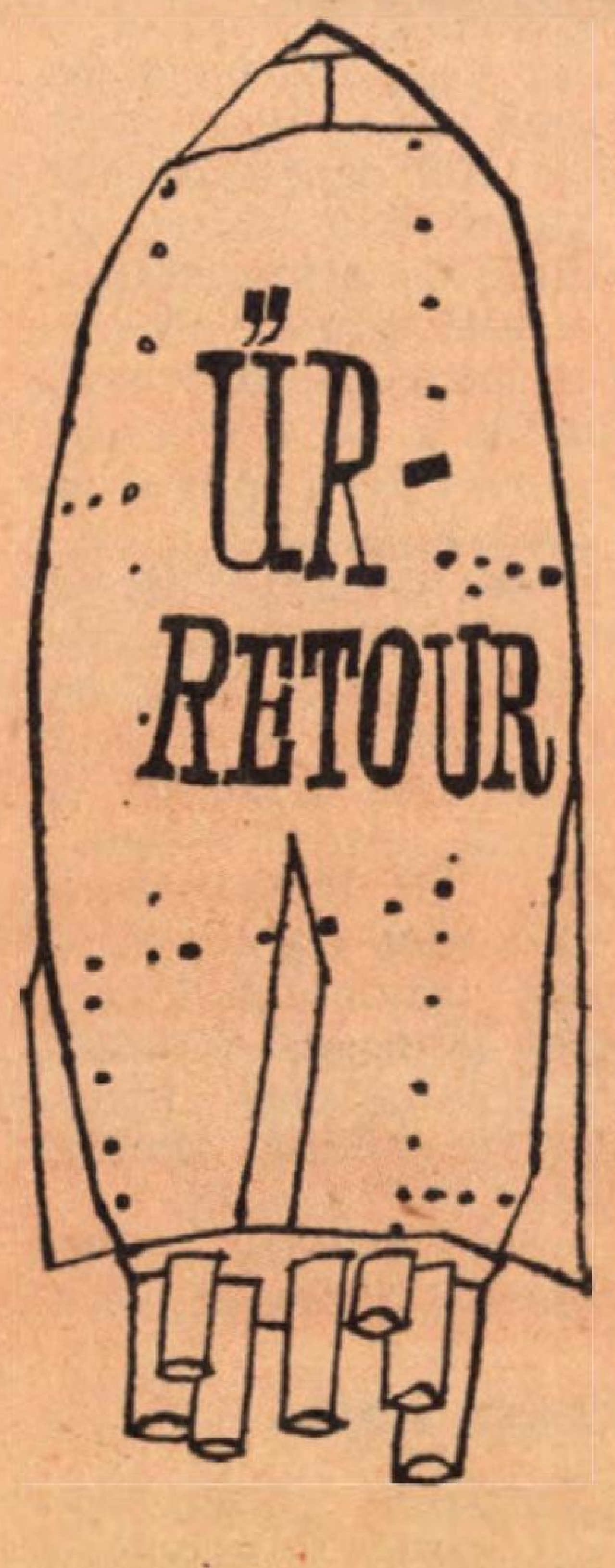

Hazatér az űrhajós

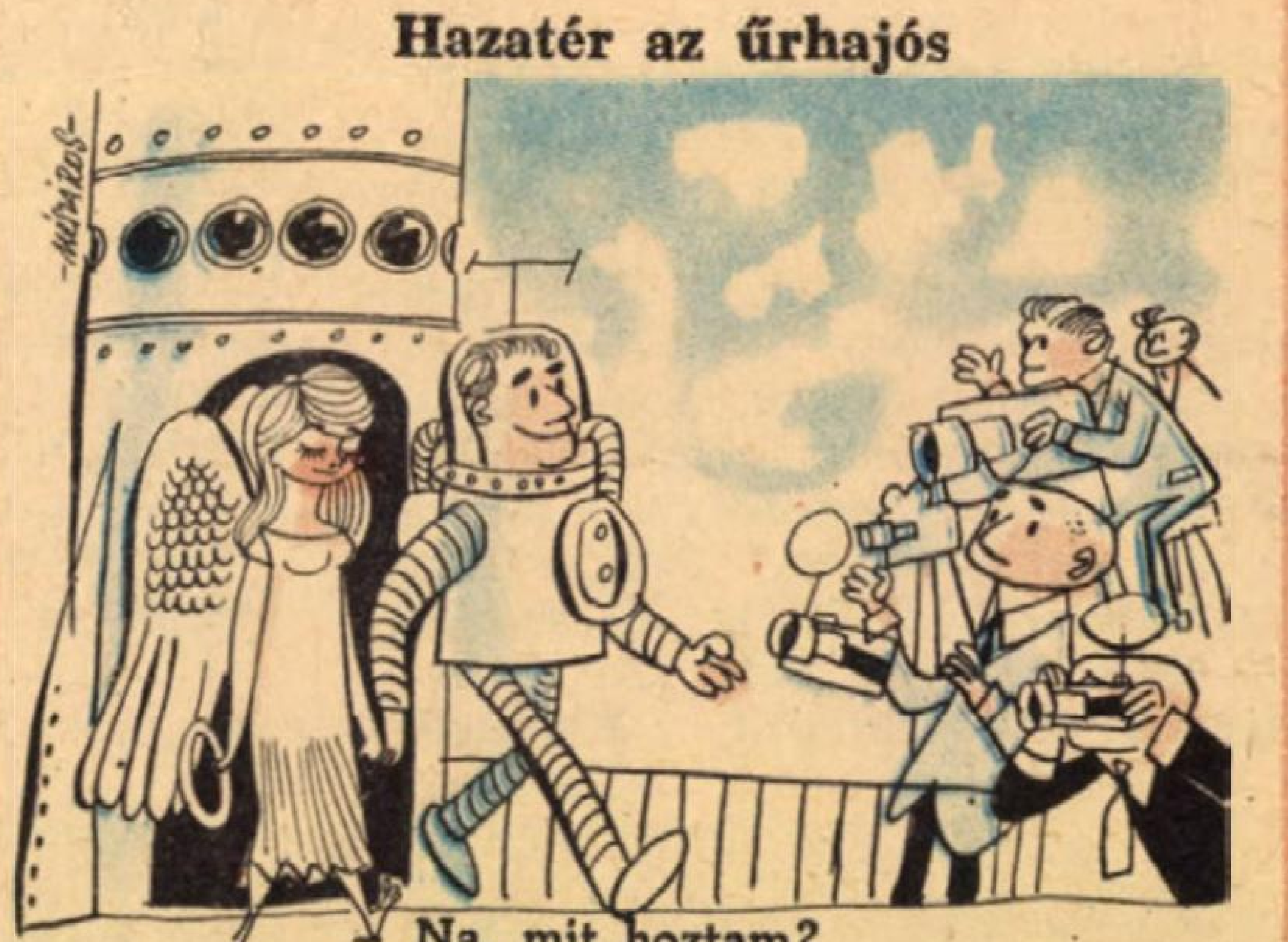

Na, mit hoztam?

Beszélgetés egy sztafilokokkusszal

A szovjet szputnyik-űrhajó sokmilliárd utasa közül az egyik sztafilokokkuszt interjuvoltuk meg. A magát megnevezni nem akaró baktérium elmondotta, hogy már régóta érdeklik őt a világűr problémái.

— Megmondom őszintén — jegyezte meg keserнyésen —, hogy amikor a Holdba irányított rakétát csírátlanították, s ezzel sokbillió önkéntes űrutazó pusztulását okozták, egy kicsit elkedvetlenedtünk. Sokan akartak ugyanis közülünk a Holdban letelepedni, s ott virágzó baktériumkultúrát alapítani. Azonban ez a méltatlan mellőzés sem kedvetlenített minket el, mert tudtuk, hogy zömök termetünk, szerény táplálékigényünk, a súlytalansággal szemben tanúsított közömbös magatartásunk egyenesen predesztinál minket az űrutazásra.

— Legyeket látott a kabinban? — kérdeztük.

— Láttam őket... — válaszolt megrendülve. — Hát mit szól hozzá, már ilyen mérhetetlenül nagy lényeket is fel tudunk juttatni a világtérbe!

— És a patkányok?

— Azokra a csupaszfarkú bolygókra gondol, amelyek a naprendszerhez tartoznak? Az ilyen óriási égitesteknek csak egy-egy részletét lehet áttekinteni, az egészet semmiesetre sem.

— Hát a kutyák?

Meghatottan, mély alázattal felelt:

— Ezek a csodálatos óriások nemcsak hogy nagyobbak, mint a Nap, de ugatni is tudnak. Milyen felemelő arra gondolni, hogy ilyen gigászokat is produkált a természet.

— A kozmikus sugarakkal nem volt összeütközésük?

— Nem, kikerültük őket, békés természetűek vagyunk — válaszolták, tudniillik már négyen voltak a hasadás útján történt szaporodás következtében.

— Mik a további terveik? — kérdeztük.

— Világot akarunk látni — válaszolták. — Ki vagyunk jelölve egy Mars-beli útra is. Reméljük, nem húznak ki minket a listáról, s akkor saját magunk tapasztalhatjuk, hogy van-e magasabbrendű élet a Marson, vannak-e sztafilokokkusz-szabású baktériumok — fejezte be nyilatkozatát a magát megnevezni nem akaró nyolc sztafilokokkusz.

F. L.

TU 104 — MOSZKVA — IL 18

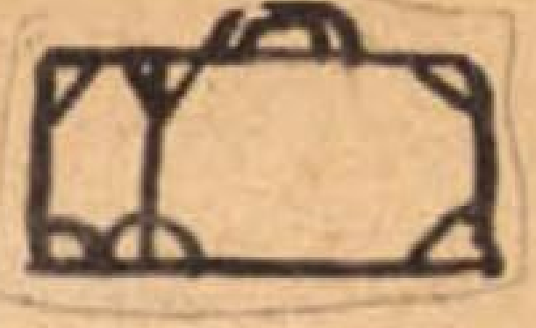

Babona

A mosolygós, szőke hajú stewardess a TU—104 középső kabinjában megnézte a jegyemet és beültetett a 13-as számú fotelbe. Mivel nem vagyok babonás, Pesttől Moszkváig csak a 13-as számra gondoltam. Minél magasabbra repültünk, annál inkább. Fent a felhők fölött, tízezer méter magasságban és lent a földön két és fél óra múlva is, amikor a gép leszállt Moszkvában, a seremetyevói új repülőtéren, még mindig a 13-as szám járt az eszemben. A Hotel Pekingben, a harmadik emeleten a 13-as szobát kaptam, ami nem keltett bennem különös nyugtalanságot, hiszen — mint mondtam már —, nem vagyok babonás. Néhány nap múlva moszkvai kalauzom és tolmácsom, Jelenka jött értem a szállóba, hogy észtországi repülőkirándulásomra elkísérjen. Segített csomagolni, majd leült és arra kért, hogy „régi orosz szokás szerint" indulás előtt egy percre én is üljek le, minekutána néma leüléssel adóztam utazásom ünnepélyes pillanatának.

Tallinban két hatalmas lópatkót leltem a ruháim között. Jelenka csempészte oda, hogy szerencsénk legyen az úton. „Nem bábonából tettem" — mondta némi akcentussal —, „ez is régi orosz szokás."

Ezek után megbocsátottam magamnak, hogy Ferihegytől a Hotel Pekingig elmélkedtem a 13-as számon.

Helikopter

Dehát nemcsak a régi orosz szokásról, hanem az új szovjet szokásról is szeretnék egyet-mást elmondani.

A leningrádi országúton óriási reklám-táblán olvasom: „Helikopter állomás". Ez is új Moszkvában. A helikopter 12 perc alatt repíti az utast a seremetyevói repülőtérre. (Majdnem 30 km távolság!) Persze nagy a forgalom a helikopter-állomáson. Erről közölte az alábbi karikatúrát moszkvai testvérlapunk, a Krokodil:

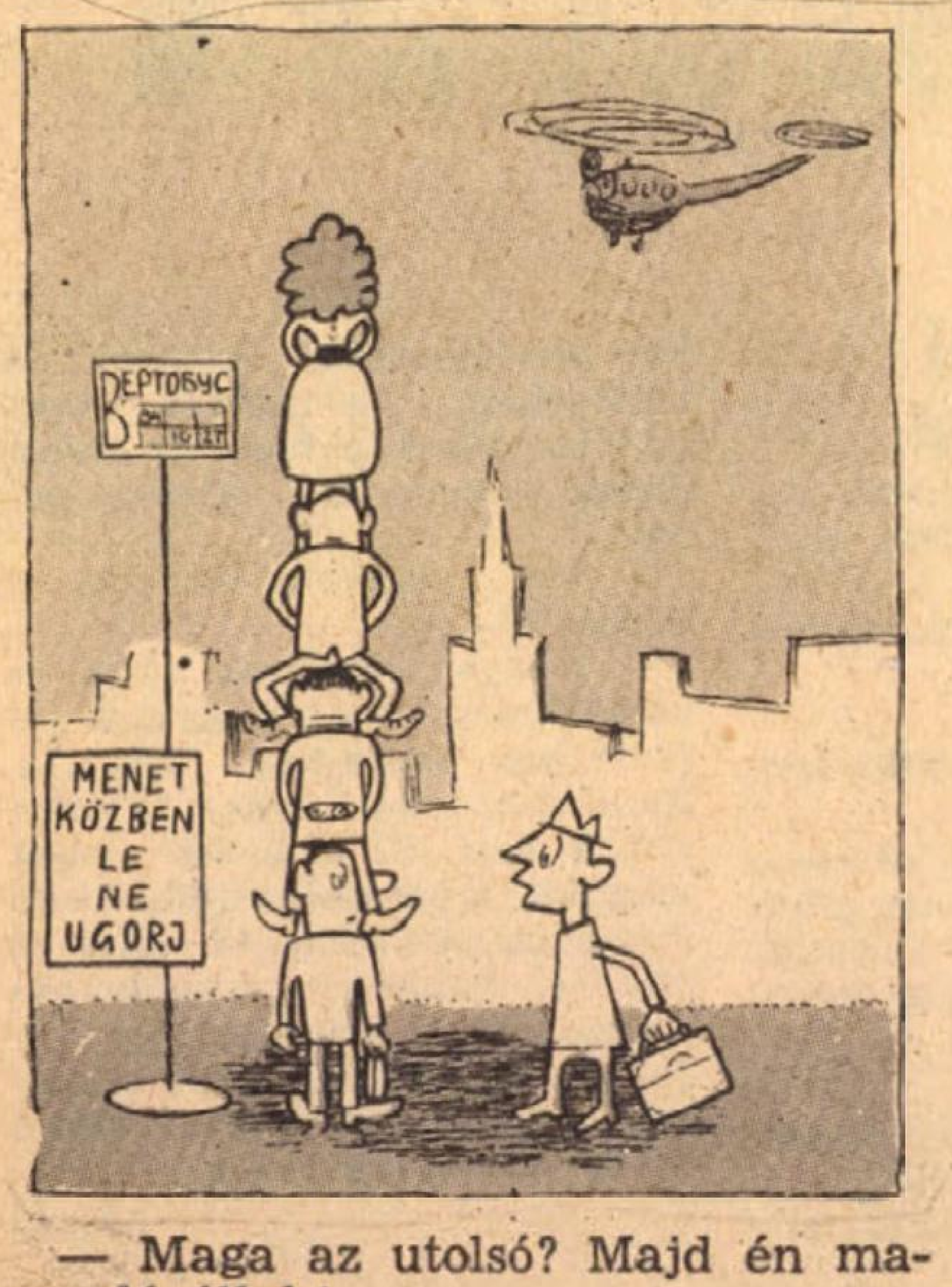
ВЕРТОБУС
MENET KÖZBEN LE NE UGORJ

— Maga az utolsó? Majd én maga alá állok!

Rubeles taxi

Új városrészek övezik Moszkvát. Ahány országút vezet ki a városból, annyi az új 4—5 emeletes házakból álló lakótelep. Nemrég még töretlen föld volt itt, vagy legfeljebb öreg faházak hosszú sora. A legnagyobb új városrész a Jugo-Zapad (Dél-Nyugat) kellős közepén járok kísérőmmel. Egy idősebb házaspár jön velünk szembe. A férfi megszólít bennünket, mond egy utca-nevet és arra kér, igazítsuk útba őket, mert nem találnak haza. Két nappal ezelőtt költöztek ide, Moszkva túlsó részéből, sétára indultak, bebarangolták a környéket és — eltévedtek. Megállítunk egy éppen arra haladó taxit. Az öreg bemondja a lakás címét, alig két utcányi távolságra már le is tesszük őket s visszakocsizunk a belvárosba. A taxióra 9 rubelt és 40 kopejkát mutat. Moszkva óriási, de mégis minden közel van: rengeteg a troli, a busz és a taxi. E mellett gyors és olcsó. Nem is beszélve a Moszkvát most már keresztül-kasul átszelő Metróról... És a „Marsrutnoe Taxi"-ról, ami nem egyéb, mint egy meghatározott útvonalon közlekedő hatszemélyes Zim-autó. Viteldíj 1 rubel a 4—5 kilométeres útért. Közben az utas a megállónál kiszállhat és más szállhat be helyette.

Egy rubeles taxi! Elkelne ilyen Pesten is egy forint ötvenért...

Szárnyas hajó

A Himini hajóállomás széles teraszán állok. A sok fehér hajó között a víz színe fölött suhan a szovjet hajógyártás egyik büszkesége, a Rakéta szárnyas hajó. 75 kilométeres gyorsasággal száguld, majd lassít és éppen előttem befut a kikötőbe. Átlépek a korláton és bemutatkozom Szucskov kapitánynak. Végigkalauzol a Rakétán: 85 kényelmes, állítható karosszék, mintha csak repülőgépen lennék! Megnézem a motorházat, a parancsnoki hidat és mindent. A Rakéta expressforgalmat bonyolít le Moszkva és Gorkij között.

A szárnyas hajó is új, de van ennél újabb is, a Rakéta II. Azzal búcsúzom Szucskov kapitánytól, hogy szívesen lennék egy ilyen remek hajón kapitány. „A fiam is ezt szeretné" — feleli —, „mindig sír, amikor egy-egy hajókirándulás után elhagyja a hajót." „Hány éves a gyerek?" — kérdezem „Tizenegy hónapos" — feleli.

Dupla fekete

Nem dicsekvésből mondom, de én is vittem valami újat Moszkvába: a magyar feketekávét. A Nyeglinája utcában, egy parányi kávészaküzletben magyar presszógépen főzték a feketét, — moszkvai módra. Vagyis dupla víz, szimpla kávé. Megkérem a főzőnőt, készítsen nekem fordított arányban egy magyar feketét, vagyis szimpla vízzel és dupla kávéval. Pillanatok alatt előttem párolgott egy szabályos és kitűnő pesti dupla. (Csak zárójelben jegyzem meg: 1 rubelért!) Kértem még egy duplát és megkínáltam vele a főzőnőt is. Azóta isznak a moszkvaiak a Nyeglinaja utcában „vengerszkij kofét".

A Mackó büfé a magyar ipari kiállításon csak négy nappal később jelent meg. Az elsőséget nem hagyom magamtól elvitatni.

Vicc

Sok új viccet hallottam Moszkvában. Egyiket, a legrövidebbet, ezennel továbbadom:

A feleség szemrehányást tesz a férjének:

— Azelőtt istennődnek neveztél...

— Az igaz — feleli a férj —, de most már atheista vagyok.

Valóban új vicc. Aznap hallottam, amikor megírta és megrajzolta az Izvesztija című moszkvai lap is.

Csirkepaprikás

A fényárban úszó Moszkva felett Ruisz Krisztina stewardesstől ügyes tálalásban csirkepaprikást kapok útban hazafelé, az IL 18-on. Uborkával, körettel, keksszel és sörrel. Már válogatok is: melle húsát kértem, azt is kaptam. Az IL 18 kézről kézre járó „üzemi" lapjában olvasom, hogy 8000 méter magasságban, 650 km óránkénti sebességgel repülünk, 22 fok a kabin hőmérséklete és magyar idő szerint tíz óra tíz perckor leszünk a Ferihegyen. A röplap közli az utasok kényelméről gondoskodó négy stewardess nevét, de nekem mégis az tetszett a legjobban, hogy a röplap így végződik: Góré János, a kapitány. Ismerem Kapitány Istvánt, aki a MALÉV egy másik, híres pilótája. Ő nyilván így szignálja a jelentést: „Kapitány István, a góré".

Földes György

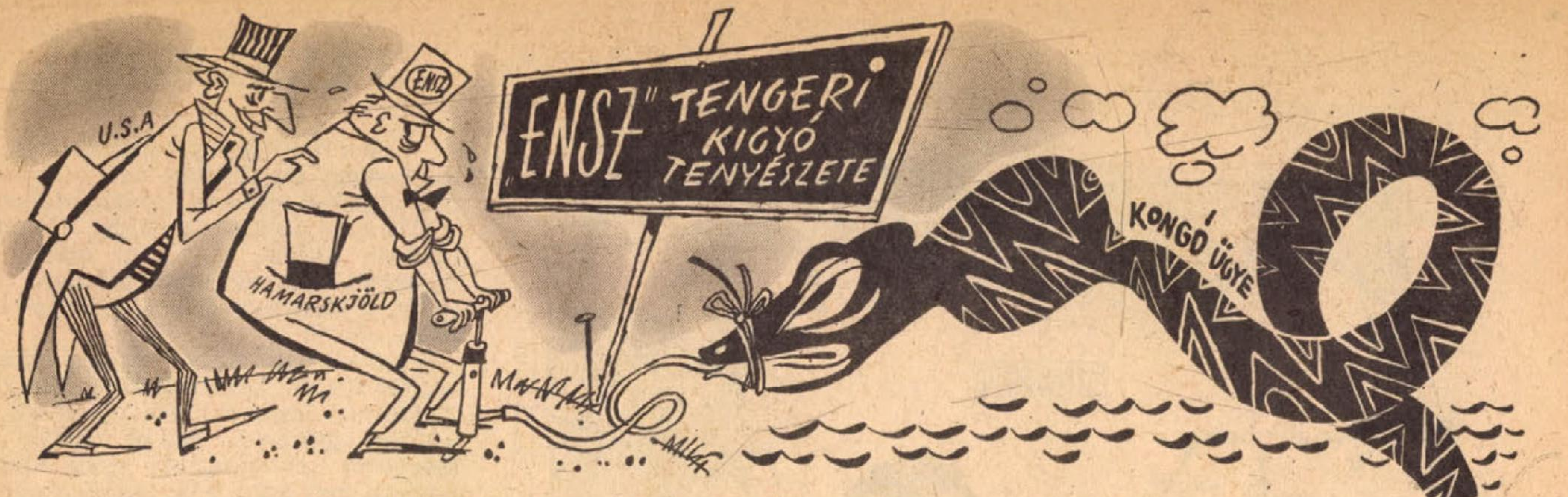

– Szóljon csak, főtitkár úr, ha elfáradt! Majd én átveszem a pumpát!

Jubileum

Évszámaim megsokasodván s elérkezvén életkoromnak egy jelentős fordulópontjára, immár tovább nem halogathattam, hogy a Testemnek nevezett nagyüzem egyes kiváló dolgozóit jutalomban részesitsem. Kétségtelen, hogy a testrész-kartársak becsületesen dolgoztak s az ünnepség alkalmával joggal tartanak számot prémiumra.

A rendelkezésemre álló szűk keretre való tekintettel azonban alaposan meg kellett fontolnom, kinek jusson jutalom. Az üzemnek számtalan dolgozója van, a szívbillentyűrészlegtől egészen a térdkalács feldolgozóig, nem beszélve a fogsorkombinátról, amelyet rágás közben már kezdettől fogva az állam vett kezelésbe. (Azóta ez a kombinát meglehetősen csökkentett létszámmal dolgozik, harminckét ember munkáját mindössze tizenhárom végzi, de teljesítményük annál imponálóbb.)

Ott álltam tehát a problémával, kiket emeljek ki jutalmazás céljából? A szívemet? Ez csak természetes, hiszen egy szavára leáll az egész gyár. Amellett a legrégibb dolgozó, például a hajszálrészleg felállítását még csak terveztük, mikor ő már dobogott. És mit bírt ki annyi év alatt, művezetői minőségben, nem beszélve az üzemben végzett hasznos felvilágositó munkáról a dohányzás és az alkohol káros hatását illetően. És mindezt társadalmi munkában! Nem, a szív feltétlenül az első helyen kell, hogy álljon.

De a gyomrom munkája sem lebecsülendő. Életem folyamán nemcsak az emésztéshez, de annyi mindenhez gyomor kellett, hogy nem is tudom, mit kezdtem volna nélküle. Valószínűleg a legmélyebb gyomorba sülylyedtem volna. Kétségtelen, hogy a gyomor is első számú esélyes.

Gyáram optikai berendezésének dolgozóit esetleg mellőzhetném, hiszen ott négy dioptriával romlott a termelés... de ezek a legérzékenyebbek és szemre még szépek... nem, ezekre nagyon kell vigyázni.

De hol van akkor még a száj, az orr, a fül, a lábnak nevezett szállítási részleg, ez az eleven TEFU... lépegető exkavátor... vagy nem is tudom, minek nevezzem. És külön kis májtáji gazdaságom dolgozói! És gégém, mely a legnehezebb időkben is megbirkózott a tüdőjárás szeszélyeivel! Hasnyálam, akire jó munkája miatt annyian mirigykednek. És agyam, amely gátlás nélkül gyártja ezeket a borzalmas szójátékokat... exportra ugyan teljesen alkalmatlanok, de a szorgalom mégis dicsérendő.

Ott álltam a jubileumon, teljes tanácstalanságban, hogy kit hagyhatnék ki a jutalomosztásból, miközben testrészeim feszülten figyeltek, a fülem az orromat leste és az orrom hegyezte a fülét. Töprengtem, mit tegyek. És akkor pillantásom a reumámra esett, aki éppen belémállott, úgyhogy kínomban testrésznek néztem és szigorú hangon közöltem vele, hogy ő pedig, mint huligán figura, akinél a fejlődés is csak negatív jelenség, semmiképpen sem számíthat prémiumra.

Rögtön tudtam, hogy helyben vagyok. Ennek aztán tényleg az egész életemben semmi hasznát nem vettem, ócska huligán, aki a termelői munkából mindig kivonta magát... nála még az is negatív tulajdonságnak számít, hogy fejlődőképes!

Vele kezdtem tehát az értekezletet, éles szavakkal bírálva meg eddigi működését és tudomására hoztam, hogy semmiféle prémiumra nem számíthat.

Szemrehányóan nézett rám és csak annyit mondott:

– És az semmi, hogy nem mindig fájok?...

Darvas Szilárd

MOLEKULÁK

Jogos panasz

Újságíró nem ismer lehetetlent. A minap egy termelőszövetkezeti községben jártam, hogy megérdeklődjem, hogyan élnek ott az emberek —, de a nagy munkában senki emberfia nem ért rá nyilatkozni —, így hát meginterjuvoltam egy madárijesztőt, aki a maga módján ugyan, de mégis kielégítette kíváncsiságomat. Ugyanis ekként panaszkodott:

— Kérem, én a munkámat évről évre rosszabbul végzem. De önhibámon kívül! Régebben féltek tőlem a madarak, mert rongyaimat látva, azt hitték rólam, ember vagyok — hiszen madártávlatból semmiben sem különböztem a parasztoktól. Ma már a verebek is azt csiripelik: aki rongyos, attól nem kell ijedezni, az nem lehet ember. Kérem, ha módjában áll, hasson oda, hogy a téesz vezetősége a jövő évi beruházásoknál gondoljon rám is. Megfelelő munkaruhát kérek: új kalapot, nyakkendőt, nylonköpenyt!

Egy csodálatos tény

Célprémium nélkül több az objektív nehézség...

Úttörő-rendőrkék

A Nagykörúton, a Wesselényi utcánál pirosruhás, de komoly karszalagos úttörőlányka közlekedési rendőrt játszik, — de igaziból. A társadalom megbízta: harsány füttyszóval figyelmeztesse a rossz útra tért járókelőket. Legtöbben meg is fogadják a helyénvaló intést...

Illetve... ni, ott egy kövér férfiú nem áll meg a neki szóló füttyre, — folytatja görbe útját. Bizonyára azt gondolja gőgösen: az ő testi épségére ugyan akárki ne vigyázzon! — és szinte sodorja maga előtt a tehetetlen kislányt.

Szerintem az úttörő-rendőrkéket is föl kellene fegyverezni — vízipisztollyal.

(d—i)

Toncz Tibor rajza

Leánynézőben

Pusztai Pál rajza

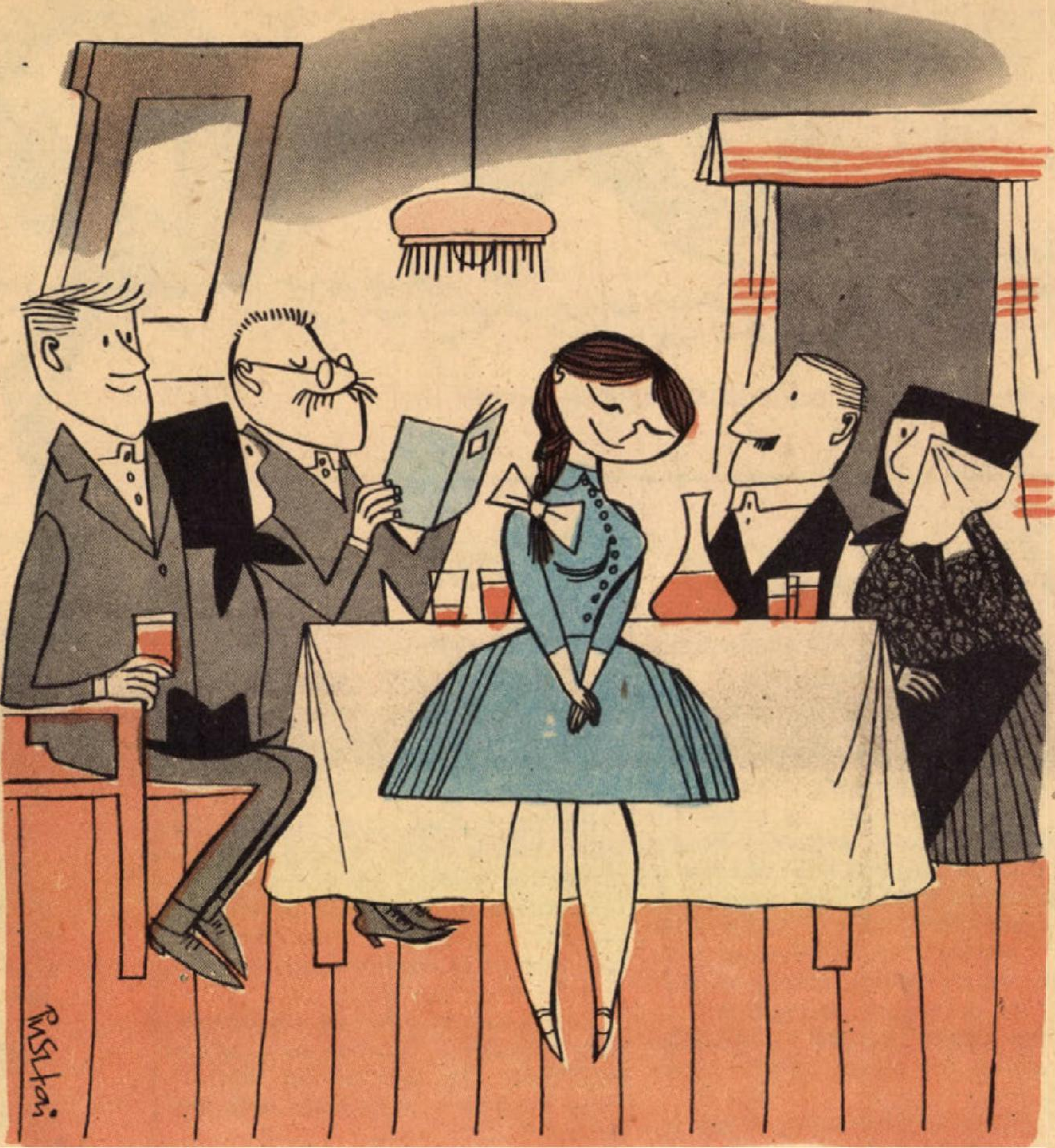

– Elveheted, fiam! Nem azért süti le a szemét, mert kevés a munkaegysége!

Évadnyitás előtt

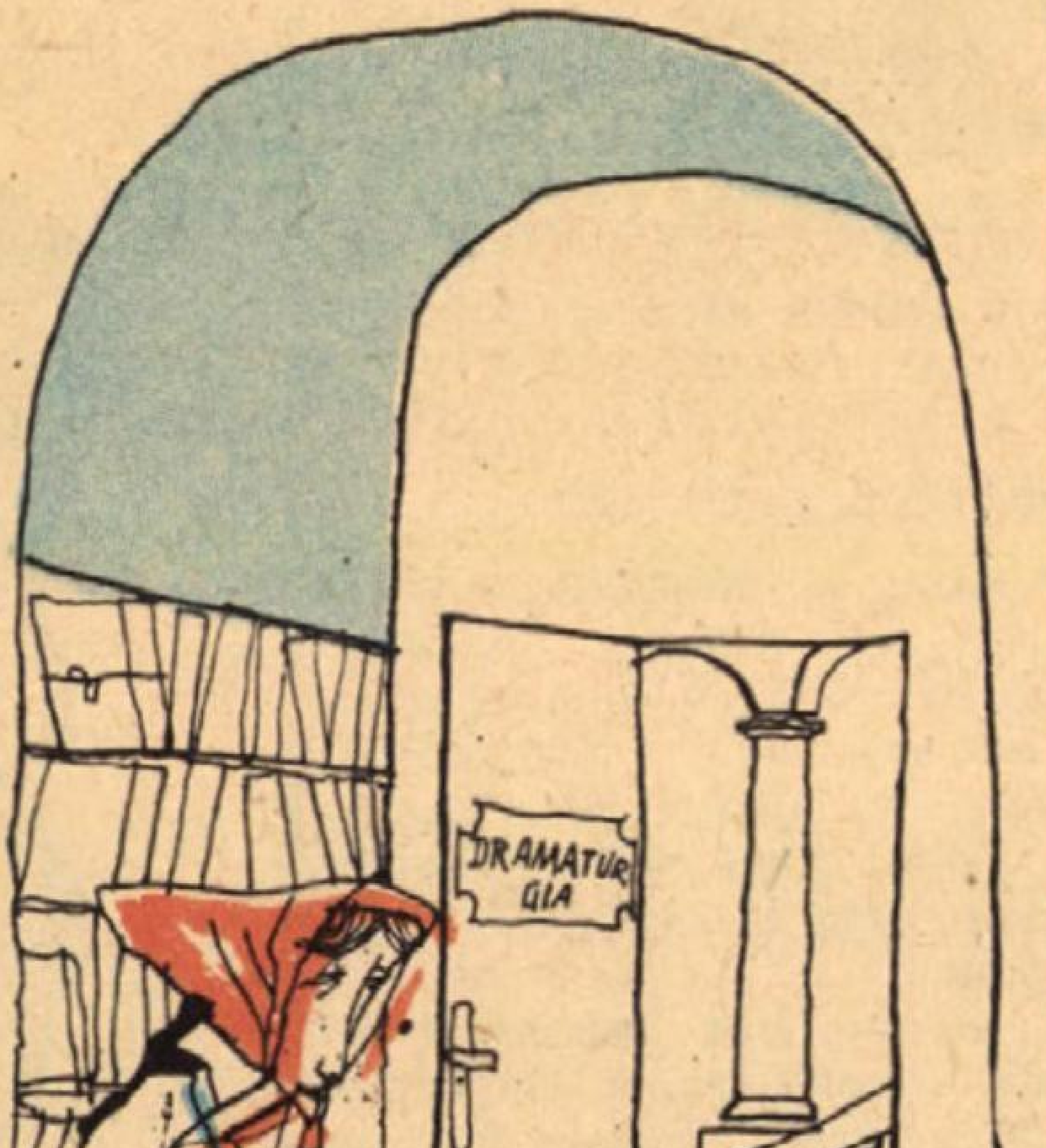

– Nem rossz darabok ezek, csak egy kicsit porosak ; ; ;

Szegeden, a Tragédia előadása után

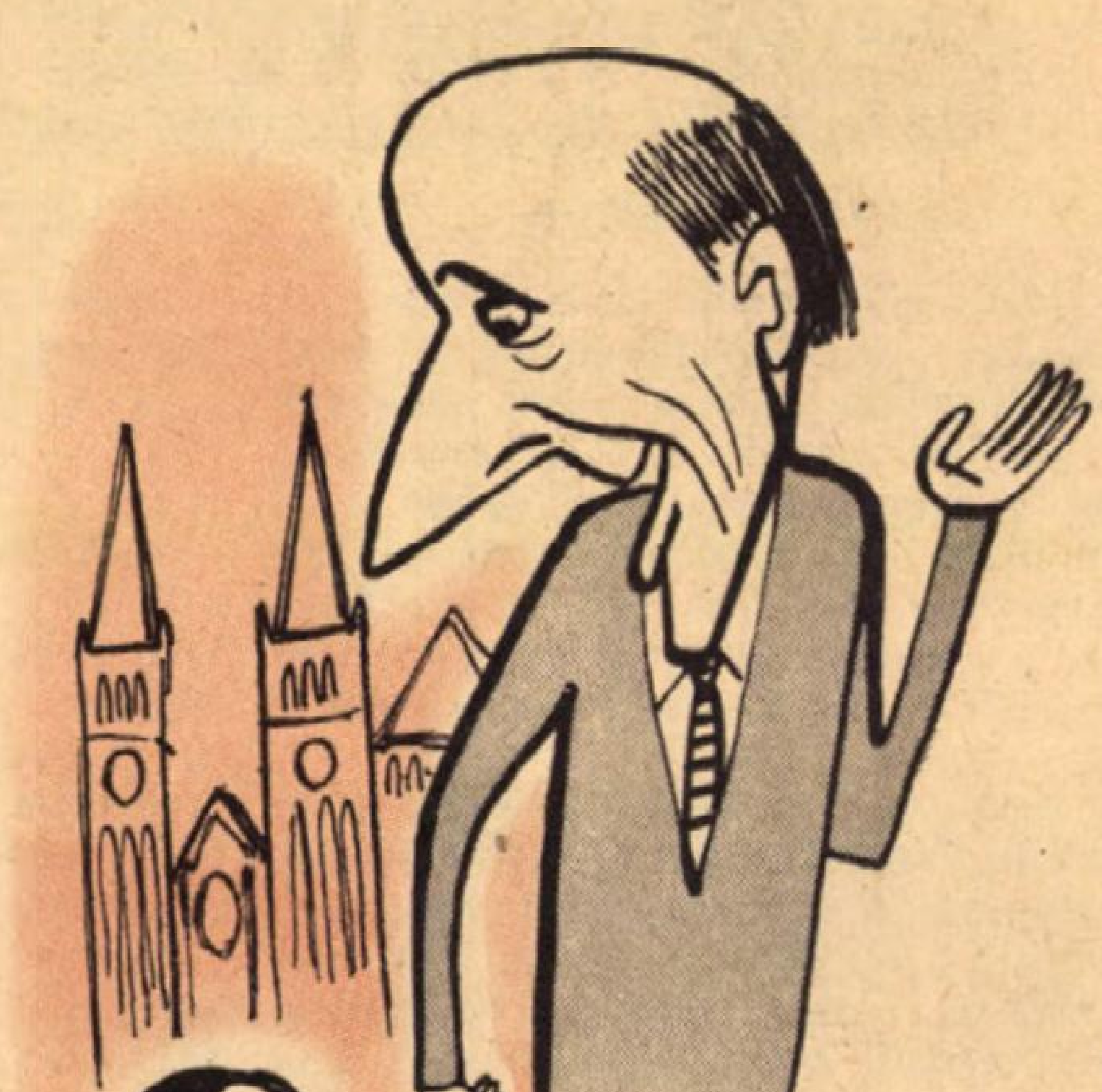

– Nagy sikerünk volt, Imre!

TALÁLKOZÓ

Egy évvel ezelőtt történt... Búcsúestélyt rendeztünk a balatoni nyaralóhely népszerű vendéglőjében.

Kéthetes üdülésünk idején mindig nyolcan ültünk együtt az ebédnél, vacsoránál és az eszpresszóban. A sétán, a strandon is elválaszthatatlanok voltunk.

Megfogadtuk, hogy barátságunkat a sírig fogjuk folytatni, amíg az ásó, valamint a kapa el nem választ bennünket egymástól. Beregi vállalta a szervezés munkáját és eskü alatt ígértük meg neki, hogy minden pénteken este találkozunk Zuglóban a Rododendron eszpresszó kerthelyiségében, majd a szép idő elmúltával, amikor a zord szelek kezdenek fújdogálni és beköszönt az ősz, ugyanennek a Rododendronnak belső bérleményében.

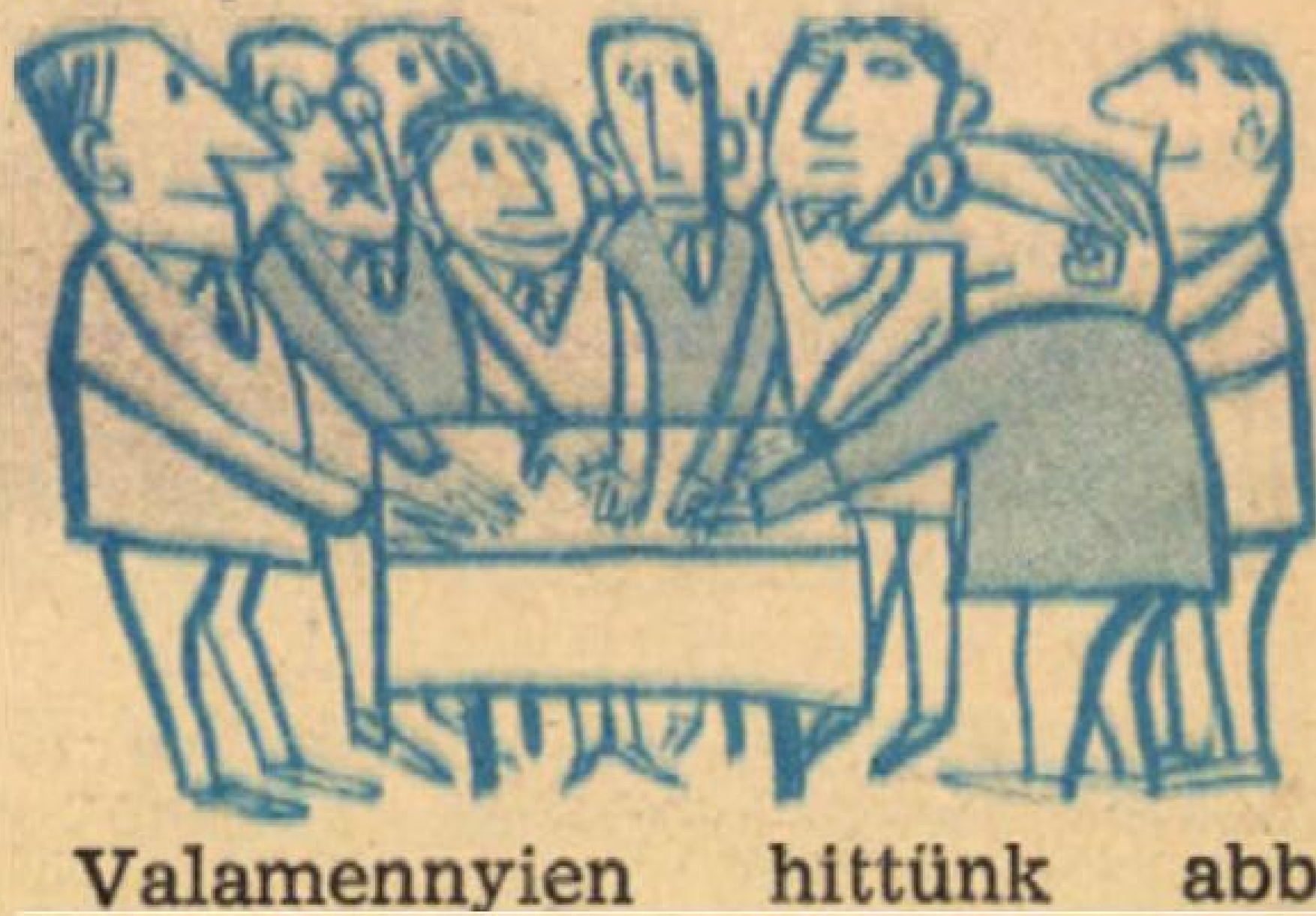

Valamennyien hittünk abban, hogy ezek a találkozások sohasem fognak megszűnni és idők végtelenségéig tartanak. Ez a hiedelem érthető is volt, mert üdülésünk tizennégy napja alatt még a forrón tűző napban és a permetező, vagy zuhogó esőben is mindig együtt volt válogatott nyolcasunk.

Nos, az első pénteken mindenki megjelent a találkozón, a szervező Beregi kivételével, aki táviratban mentette ki távollétét.

A második pénteken öten voltunk, két hónap múlva pedig már egyedül csak én szürcsöltem a duplát a Rododendronban. Táviratot senki se küldött.

És most, egy év elmúltával, a mátrai üdülőben tízen ismét vérszerződést akartunk kötni, súlyos esküvel fogadva igaz barátságunkat, heti találkozóval súlyosbítva.

Én azonban különvéleményt jelentettem be és talpraesett beszédben indokoltam meg a találkozó elleni akciómat.

— Tudom — mondtam —, hogy ebben a pillanatban gondolkozás nélkül áldoznánk életünket egymásért, sőt akár társbérlőnek is befogadnánk lakásgondokkal küszködő üdülőtársunkat. De néhány hét múlva már ez a mi barátságunk sokat veszít erejéből és eljön az idő, amikor fütyülünk egymásra és ha valaki például Galambosra figyelmeztet, akiért, ha kívánná, most még ölni is tudnánk, akkor unottan kérdezzük: ki az a Galambos? Semmi értelme nincs találkozókat megbeszélni, de hogy mégis legyen valami nyoma ennek a nyaralásnak, én megígérem, hogy pontosan három hónap múlva megjelenek a most megjelölendő eszpresszó belső traktusában, ahol valamennyiünk egészségére megiszom egy előreláthatóan nagyon gyenge duplát.

Ebben maradtunk ; ; ;

Palásti László

OLIMPIAI HIRADÓ

Első szám az olimpián

Pusztai Pál rajza

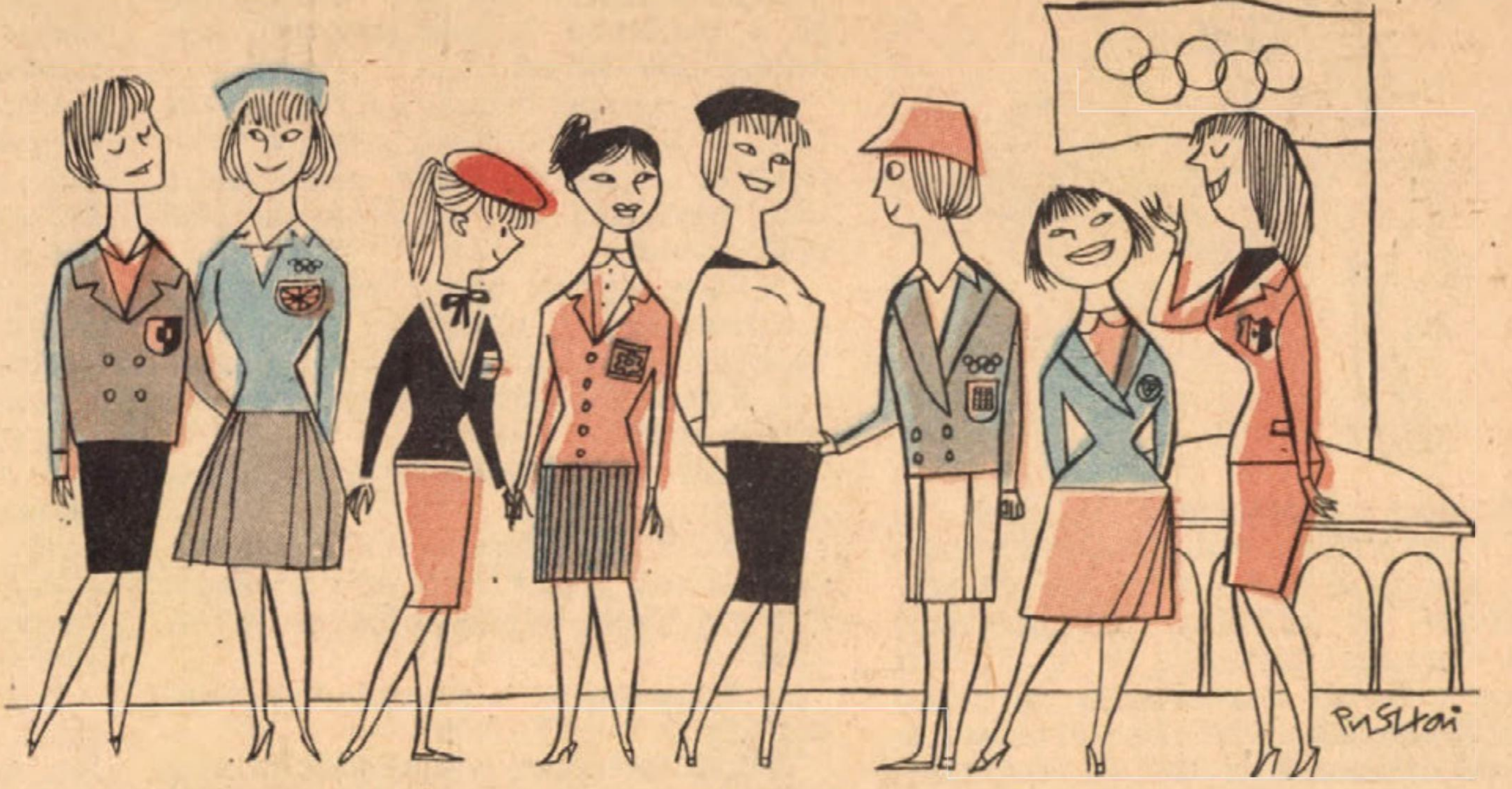

Formaruha-verseny

Az olimpiai faluban

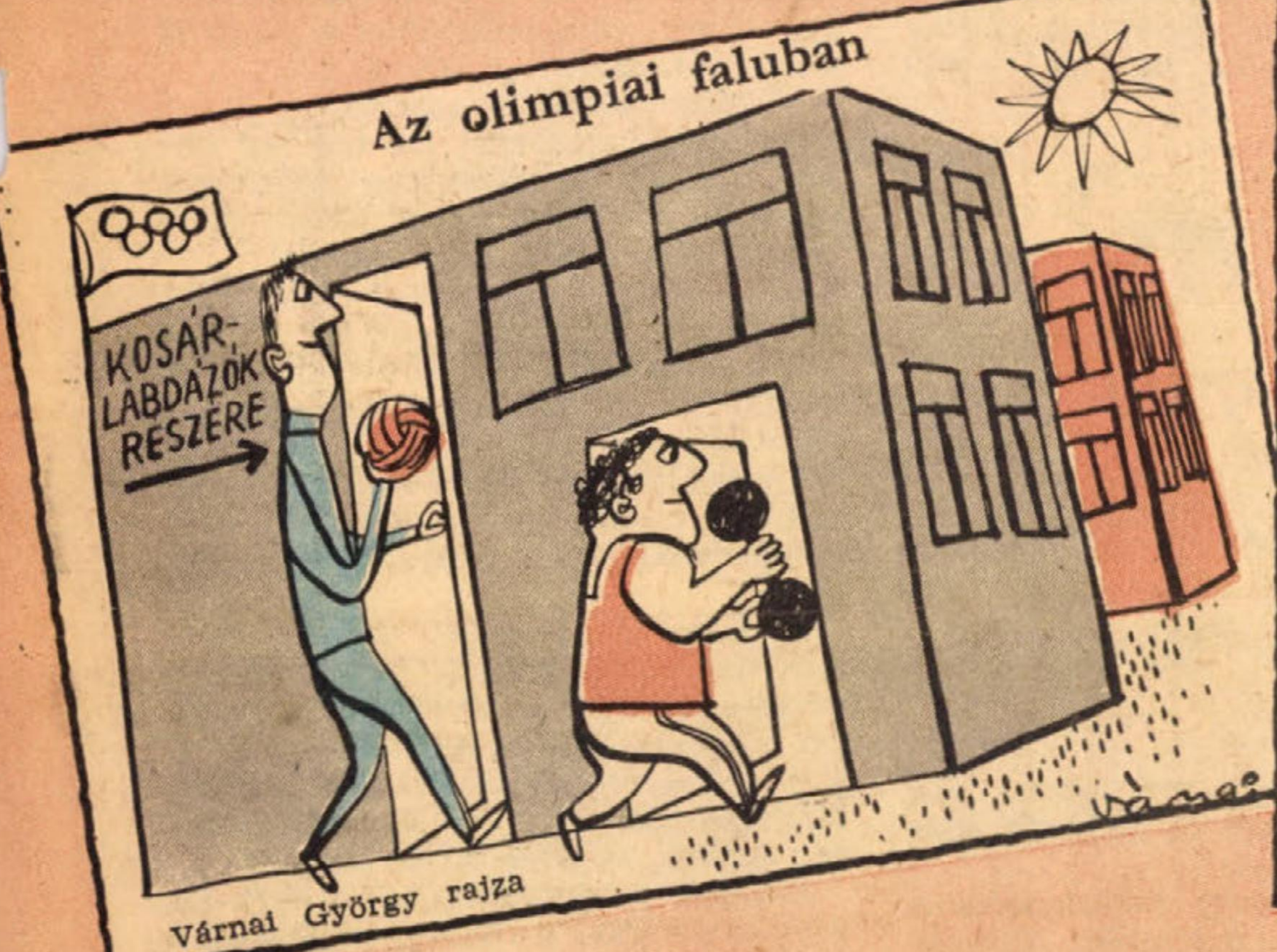

Várnai György rajza

Nem bízik a továbbiakban

Várnai György rajza

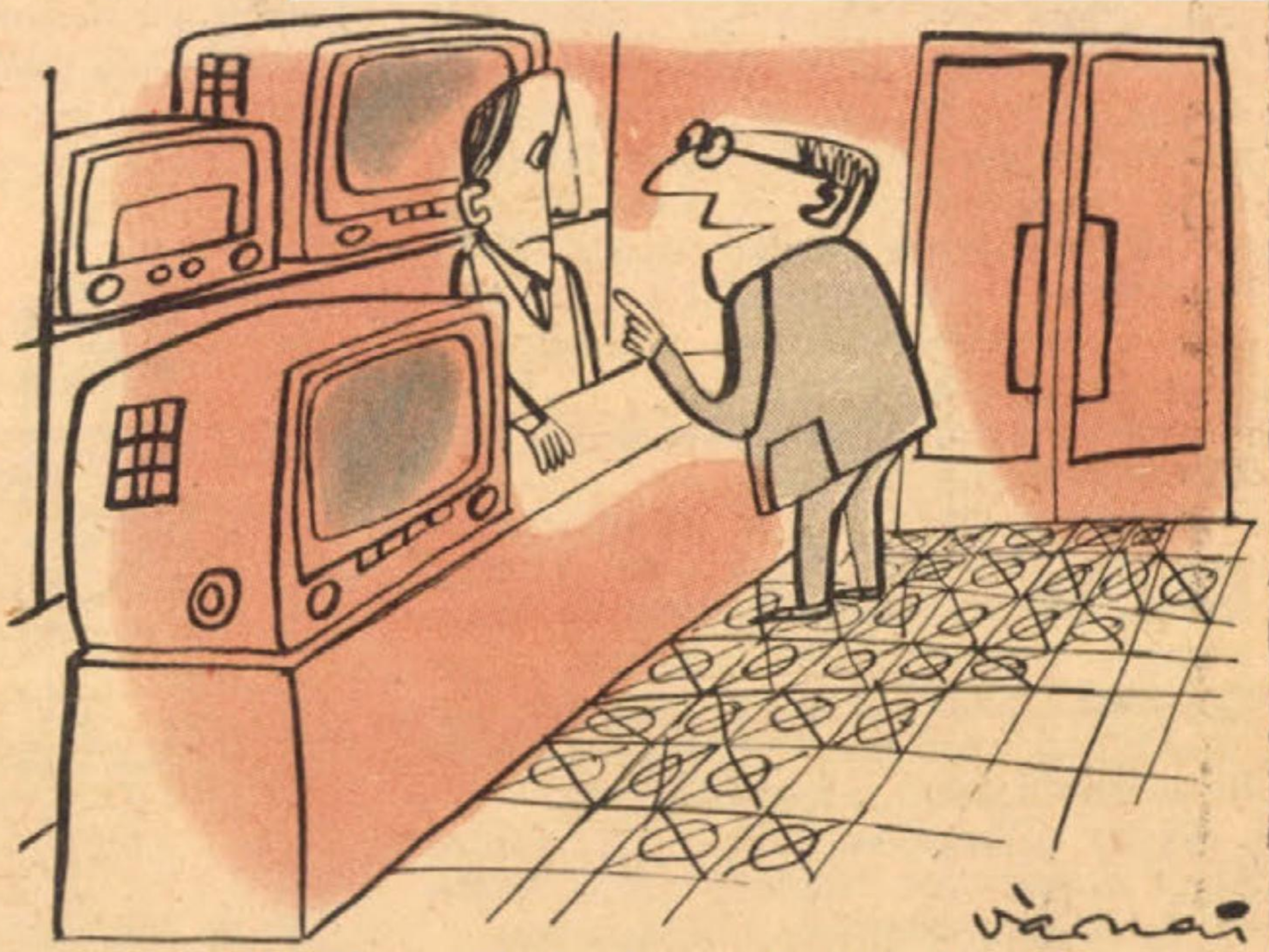

– Tessék mondani, olyan televíziós készülék nincs, amit az olimpia után visszavesznek?

Kalapácsvetés

Kaján Tibor rajza

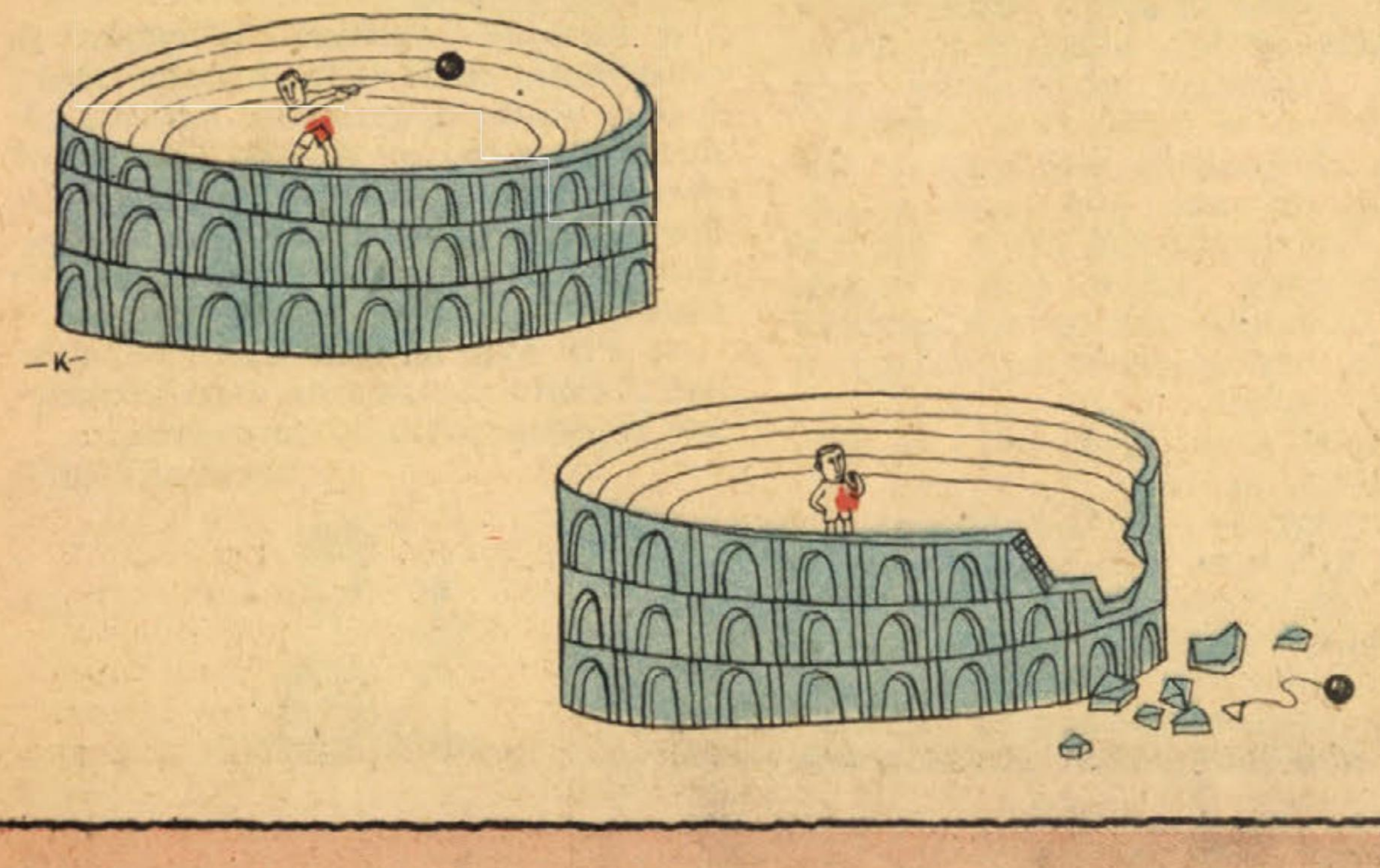

Az olimpianézés győztese

Szűr-Szabó József rajza

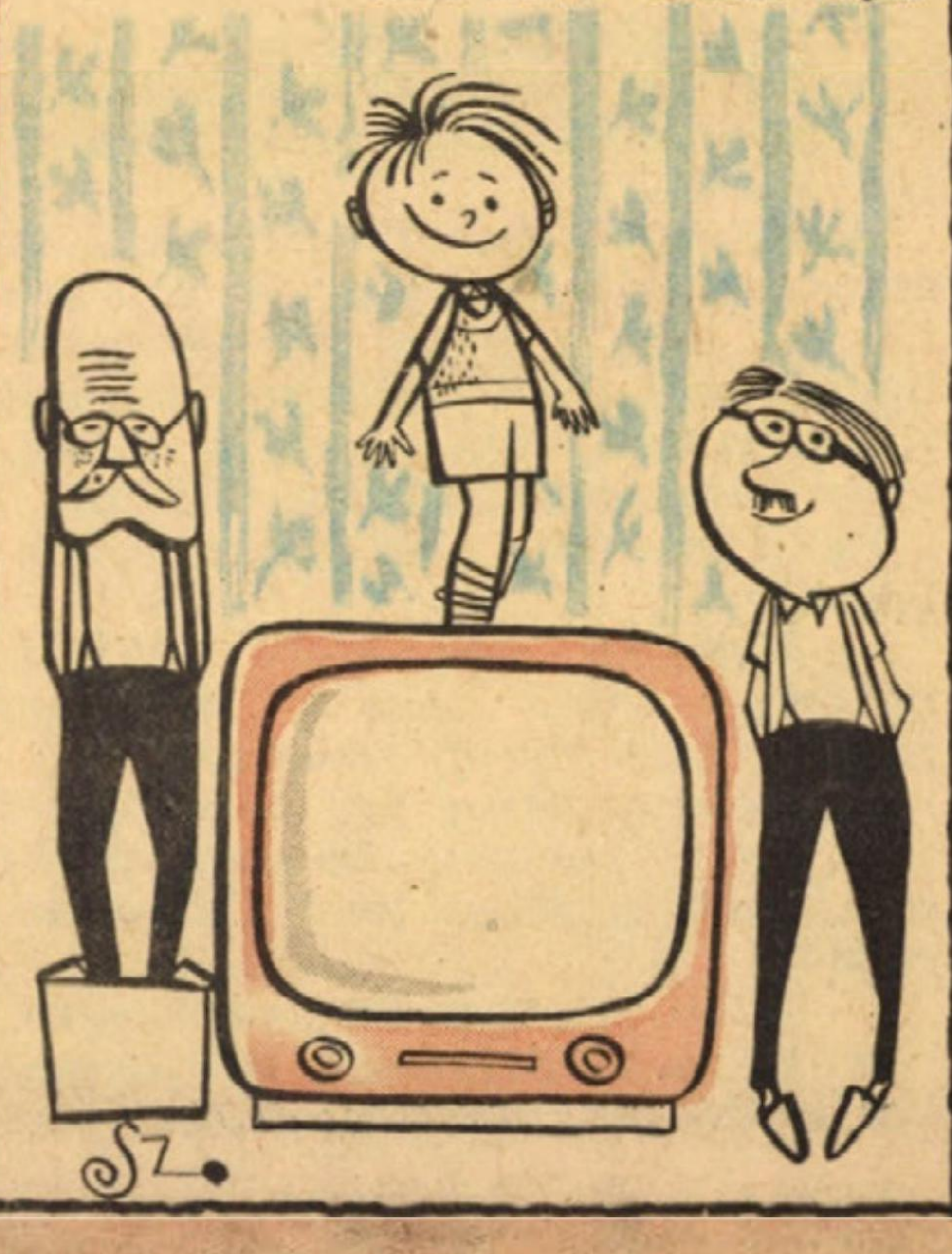

Vacsora éjfélkor

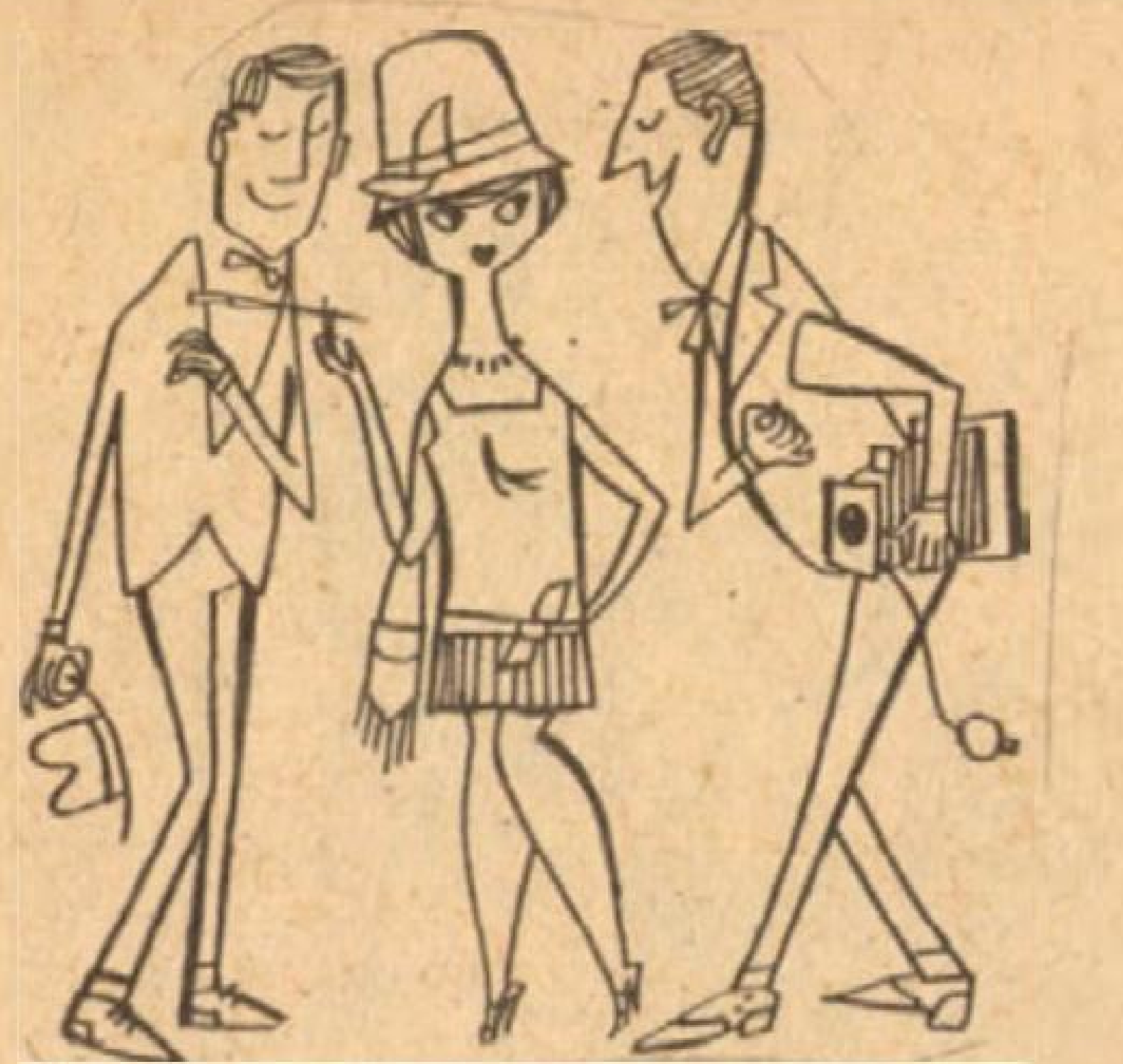

Amikor Budapestre eljutott a hír, hogy a régen Hollywoodba vándorolt két pesti jóbarát, az ismert vígjátékíró és a híres filmoperatőr, ádáz haragot tartanak, — a színházi világ idősebb korosztálya alaposan elcsodálkozott. Idehaza elválaszthatatlan cimborák voltak és idegenben is ápolták az ifjúkori barátságot.

Három évtizeddel ezelőtt vetélytársként küzdöttek, de az imádott nőért dúló harc egyáltalán nem lazította a jóviszonyt.

Közös szerelmük tárgya görlicei rangban tevékenykedett az operettszínpadon. Akkoriban így becézték a süldő-lányokat, akik kórusban énekeltek és táncoltak és természetesen karrierről álmodoztak. Viola tizenhét éves volt, éjfekete, és már az első sorban emelgette karcsú lábait. Némi hangocskával is megáldotta a természet. Ő is zümmögte a primadonna háta mögött a refrént:

Katóka, légy a ba... Katóka, légy a ba...
Katóka, légy a babám!

Mind az író, mind a fotografus, a saját fegyverével ostromolta a szép lányt. Az író szerepet ígért, a fényképész propagandát: a csinos lány gyakran jelent meg a színházi lap hasábjain, igaz, hogy rendszerint kölnivíz-reklámmal kapcsolatban.

Viola állhatatos volt. Jól tudta, hogy a szerepet nem a gólya hozza és az írónak őszintén kijelentette:

— Csak akkor lehet szó köztünk mélyebb vonzalomról, ha a legközelebbi operettjében én játszom a szubrett-szerepet.

Ezt a szerénytelen feltételt a librettista nem tudta vállalni. De nem sokkal könnyebb feladatot kapott a riválisa sem, az ügyes fotoriporter:

— Meghallgatom magát, de...

— De? — reménykedett az ifjú.

— A színházi újság címlapjára akarok kerülni.

A szerelmes ifjú meghökkent. A címlapot sztárszínészeknek tartogatták és még a hátsó borítékra, az úgynevezett „hátsó-külsőre" sem kerülhetett más, mint népszerű csillag, vagy — népszerű fogkrém-reklám.

De a szerelem nem ismer akadályokat:

— Rendben van, Viola. A jövő pénteken maga lesz a címlapon. Előadás után várom vacsorára.

A lány magában így dünnyögött: „Ezt már ismerem". Hangosan pedig mézédes nyafogással korrigálta a sorrendet:

— Előbb a címlap, aztán a vacsora.

Megitták az áldomást, két konyakot a színházi büfében.

Másnap kirándultak a Margitszigetre és a rajongó fényképész rengeteg pózban fotografálta le a jövő primadonnáját. Együtt választották ki a címlapra legalkalmasabb, leghatásosabb képet.

— A lap pénteken jön ki az utcára — közölte ünnepélyesen a fotoriporter —, de én már csütörtökön este beviszem az öltözőbe az első példányokat.

A lány éppen bécsi udvarhölgyet alakított az új darabban, ragadt rá valamicske az előkelő Burg levegőjéből. Pukkedlit csinált és szertartásosan mondta:

— Várom a példányokat és utána vacsora...

A kitűzött estén a lovag diadalmas arccal jelent meg az öltözőben, amelyet Viola hét társnőjével osztott meg.

— Betartottam a szavamat — szólt könnyedén. — Tessék.

Átnyújtotta a nyomdafestéktől még nedves példányokat. A címlapon elegánsan egy, a szigeti nagyszálló előtt parkoló Alfa Romeo kocsinak támaszkodva, ott tündökölt Viola. A kép alatt teljes neve és néhány szó: „az operett-színpad ifjú reménysége". A kolléganők leplezetlen irigységgel bámulták a csodát. Névtelen görlice a hatalmas színházi lap első oldalán!

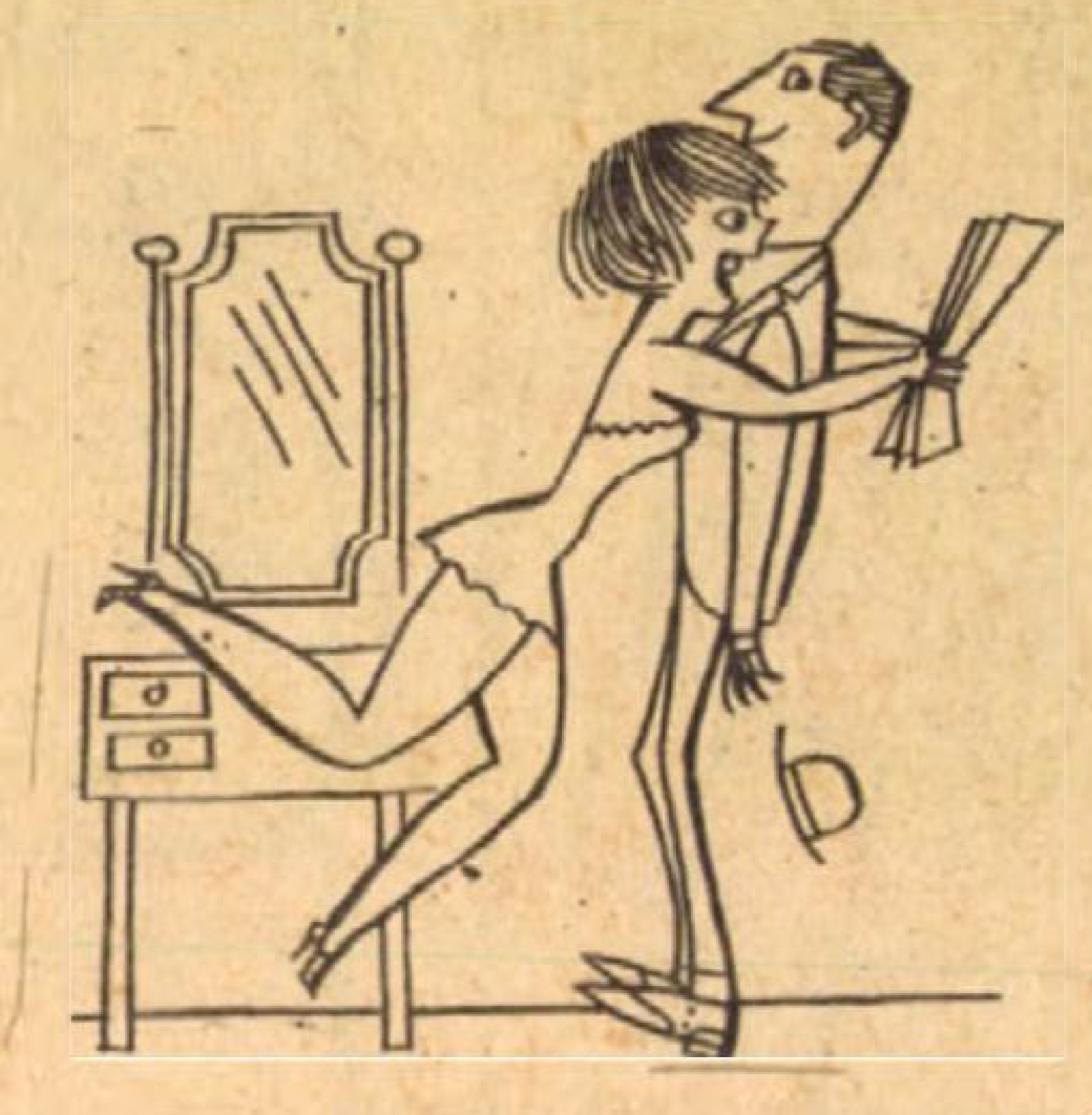

Viola felsikoltott örömében. Az ifjú nyakába ugrott és csüngés közben a fülébe súgta:

— Köszönöm, hogy megtartotta a szavát. Végre egy úriember. Előadás után magánál vacsorázom.

Minden indiszkréció nélkül elárulhatjuk, hogy az éjféli vacsora fényesen sikerült. A vendéglátó házigazda készpénzét és hitelét teljesen kimerítette a pezsgős lakoma. A fényesen terített asztal legszebb dísze volt a csodálatos címlap, amelyet az álomvilágba ringatott kóristalány még evés közben is önfeledten bámult.

Viola hajnalban tért haza a vacsoráról, de nem jött álom a szemére. Kapunyitásnál pénzt adott a házmesternek, kérte, kora reggel, ahogy felbukkannak az újságárusok az utcán, hozzon fel húsz példányt a színházi lapból.

— Miért kell olyan sok? — kérdezte a házmester.

— Én vagyok a címlapon!

Nem kétséges, mit jelentett a jóember álmélkodó tekintete: a nagy diadallal a házban is jócskán emelkedik a művésznő tekintélye.

Nyolc órakor becsengetett a házmester a példányokkal. Riadtan köszönte meg a borravalót és elsompolygott. Viola ránézett az első példányra, aztán a másodikra, a harmadikra... Valamennyi címlapjáról Bajor Gizi őzike tekintete és szomorkás mosolya bámult vissza.

Becsapták. Beugrott a furfangos fotoriporter olcsó trükkjének. Most már világosan látta: az elszánt csirkefogó, nyomdai cinkosai segítségével néhány hamis példányt gyártott: ráragasztotta az első oldalra a szigeti fényképet.

Tombolt. Sírt. Átkozódott. Felhívta a szélhámost és fenyegetőzött. De jól tudta, a balesetet már lehetetlen meg nem történtté tenni. Legokosabb jó arcot vágni a tréfához, nehogy ráadásul ki is nevessék.

A fotoriporter élete legnagyobb sikerének könyvelte el a betyárcselekedetet.

Sok orvosság csillapítja a honvágyat. De olyan írt még nem találtak fel, amely meggyógyítja. Enyhülést okoz az óhazára való emlékezés, régi, kedves történetek felmelegítése. Az egykori fotoriporter — Hollywoodban jól fizetett filmoperatőr —, az öregedő férfiak dicsekedésével szépen kicirkalmazva, honfitársainak sokszor elmesélte a kis görlice „átejtését". Egy ilyen mesedélutánon a magyar írónak felcsillant a szeme:

— Megírhatom a storyt?

— Természetesen. De nehogy engem valami ellenszenves szatírnak állíts be, aki csak ilyen csalafintaságokkal érheti el a nők kegyeit!

Az író papírra vetette a történetet. Vázlat lett belőle, aztán szcenárium, forgatókönyv, filmvígjáték és — dollár. Persze, amerikai talajra plántálta a történetet, a fotoriporterből tehetséges fiatal újságírót csinált, a Look című lap riporterét, a lány pedig oklahomai ártatlansággá szépült.

A film megjelenése után a fotoriporter észbe kapott. Plágium! Beperelte az írót, beperelte a filmgyárat, csekély ötszázezer dollárt követelt. Hollywoodi szokás fantasztikus összeget igényelni. Ha le is faragnak pár nullát, valami mégis marad.

Utálják a filmvállalatok a pert. Ha meg is nyerik, a nyakukon marad a saját ügyvédi költség, ami sokszor magasabb, mint a reális kártérítési összeg. Kiegyeztek: pár ezer dollárral kifizették a leleményes csábítót. A két pesti jóbarát azóta nem beszél egymással. Csak egymásról. Szörnyű dolgokat.

A történet egykori hősnőjét is Amerikába sodorta a háború szele. Tisztes fiatal nagymama. Amikor elmesélték neki a miatta fellobbant pert és annak előzményeit, egyáltalán nem emlékezett a hírneves vacsorára. Szelíd mosollyal mentegetőzött:

— Tíz évig görlösködtem a békebeli Pesten. Igazán nem emlékezhetek minden szakmai vacsorára.

Stella Adorján

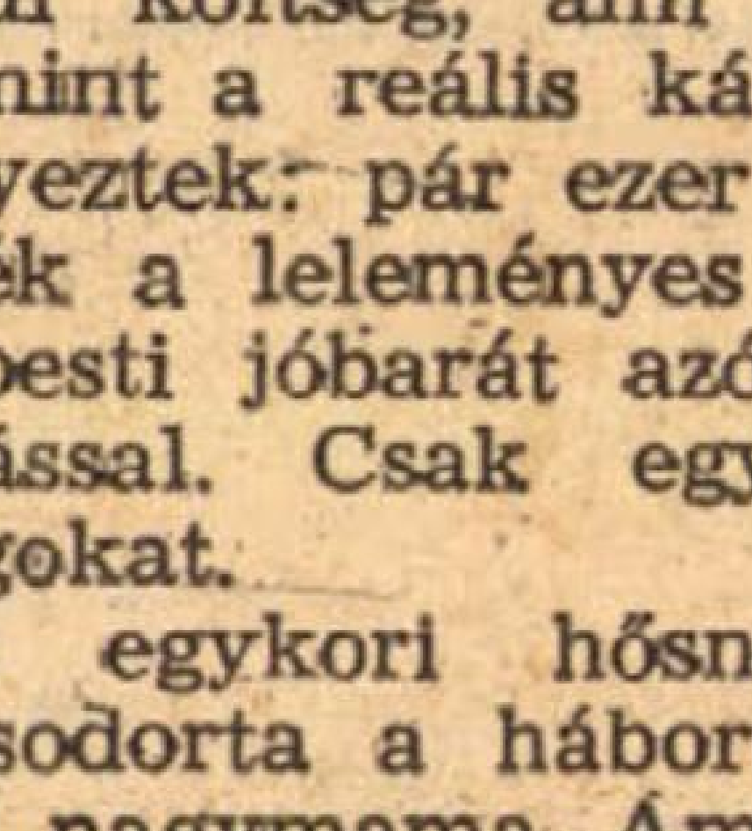

Ez is megoldás

Toncz Tibor rajza

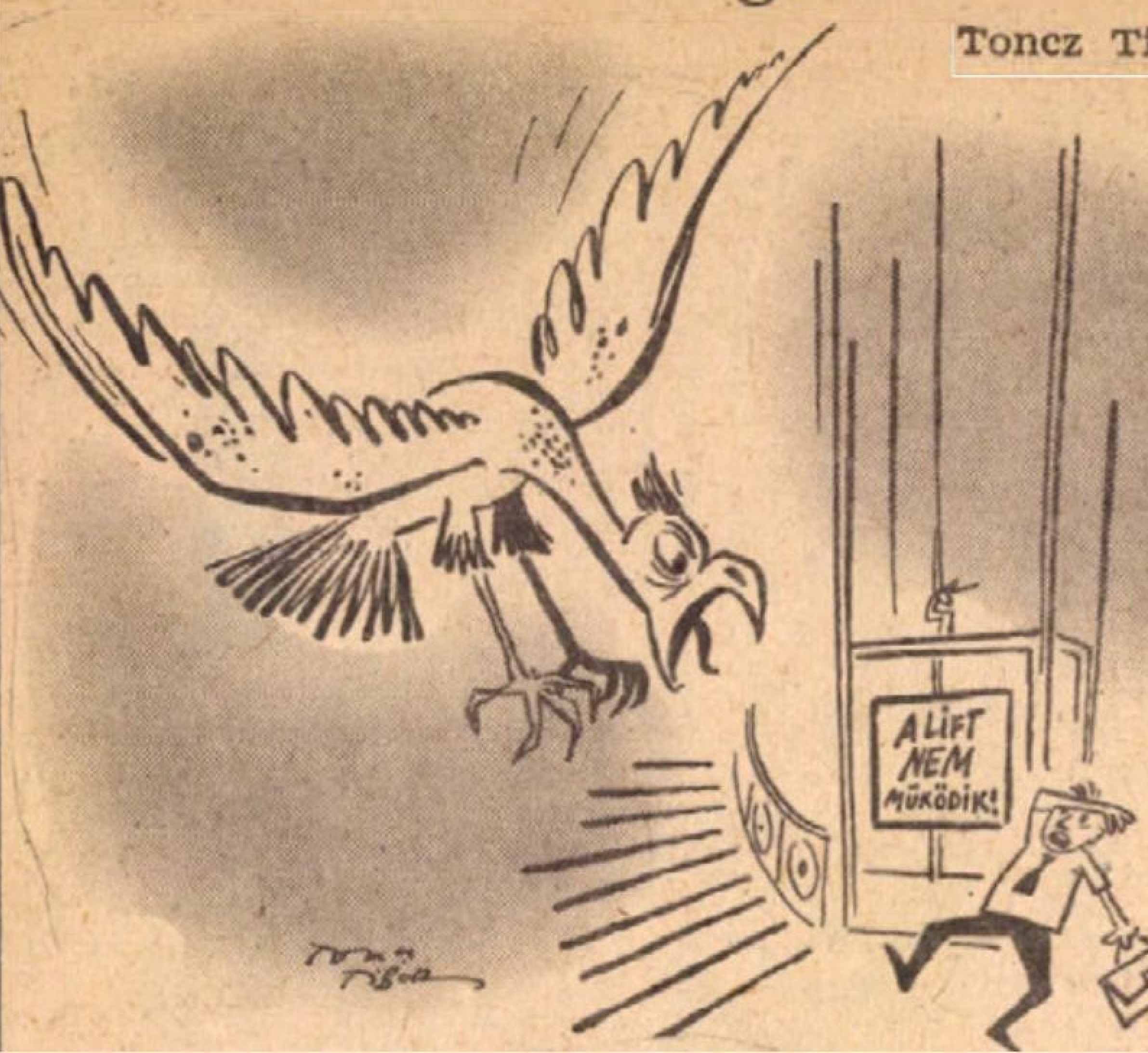
A LIFT NEM MŰKÖDIK!

– Felvigyem? . . .

Autós lélektan

Mészáros András rajza

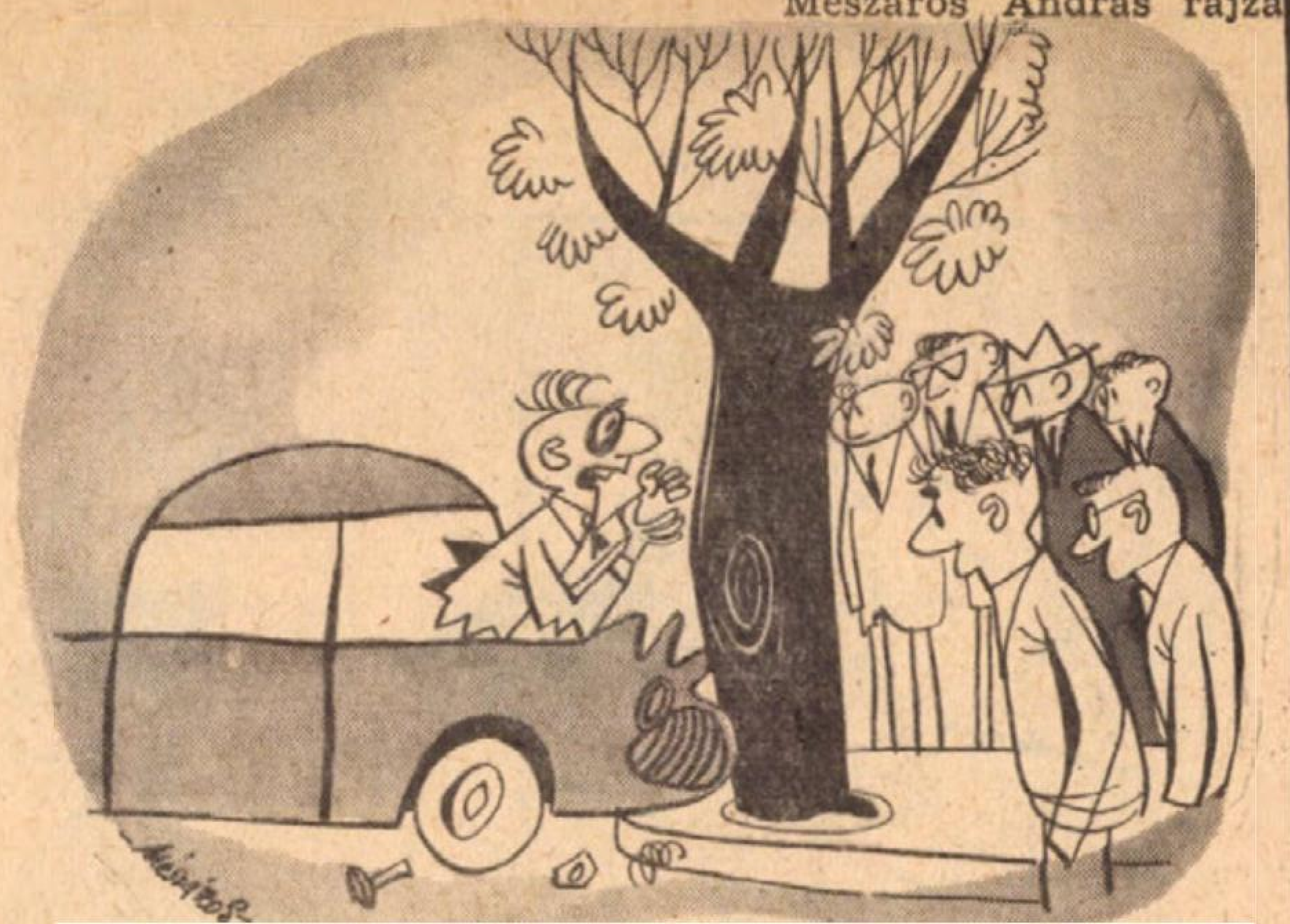

– Esküszöm, nem én vagyok a hibás! A fa jött nekem!

Stréber beosztottak

Szűr-Szabó József rajza

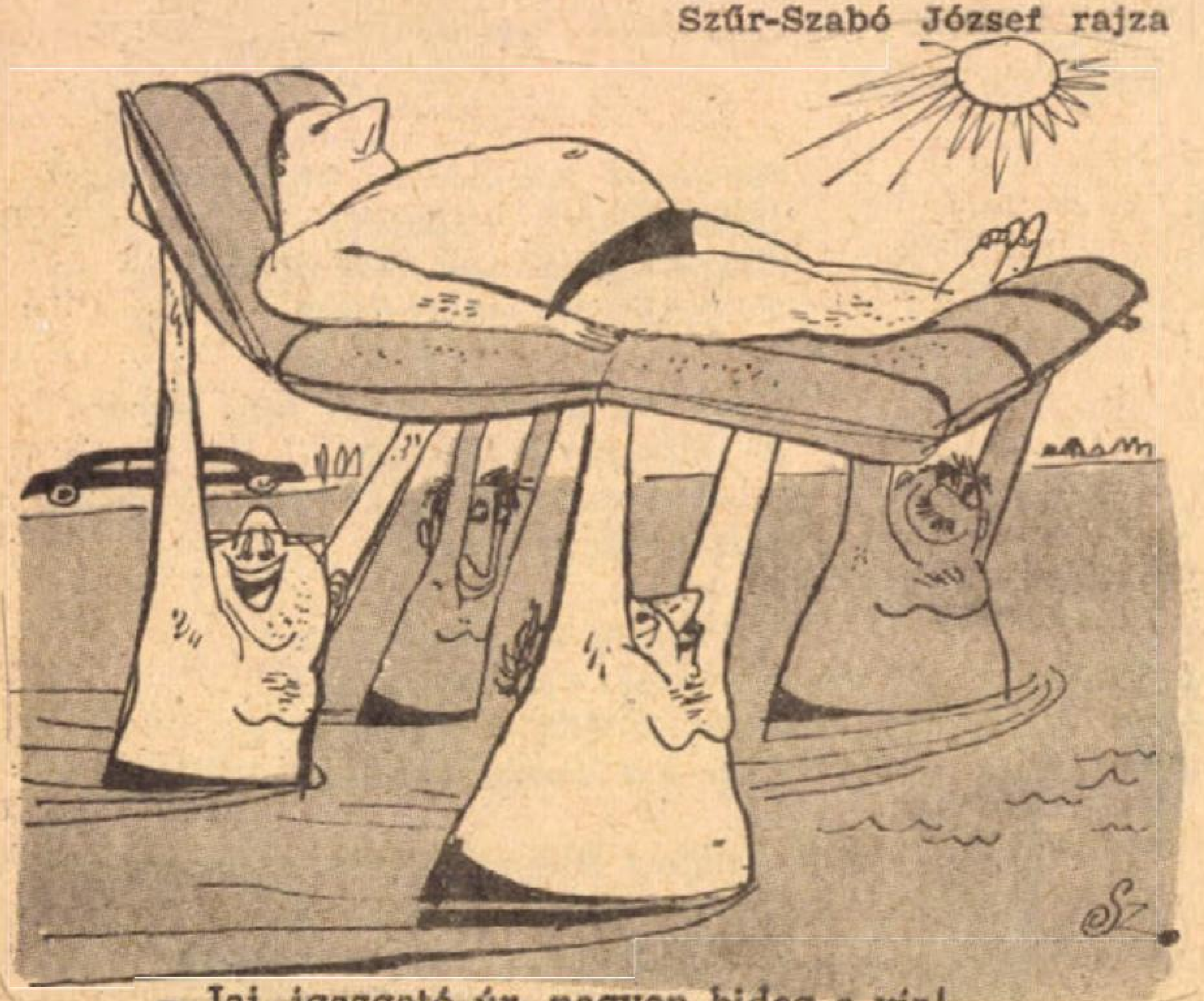

– Jaj, igazgató úr, nagyon hideg a víz!

Nyaralás után

Vasvári Anna rajza

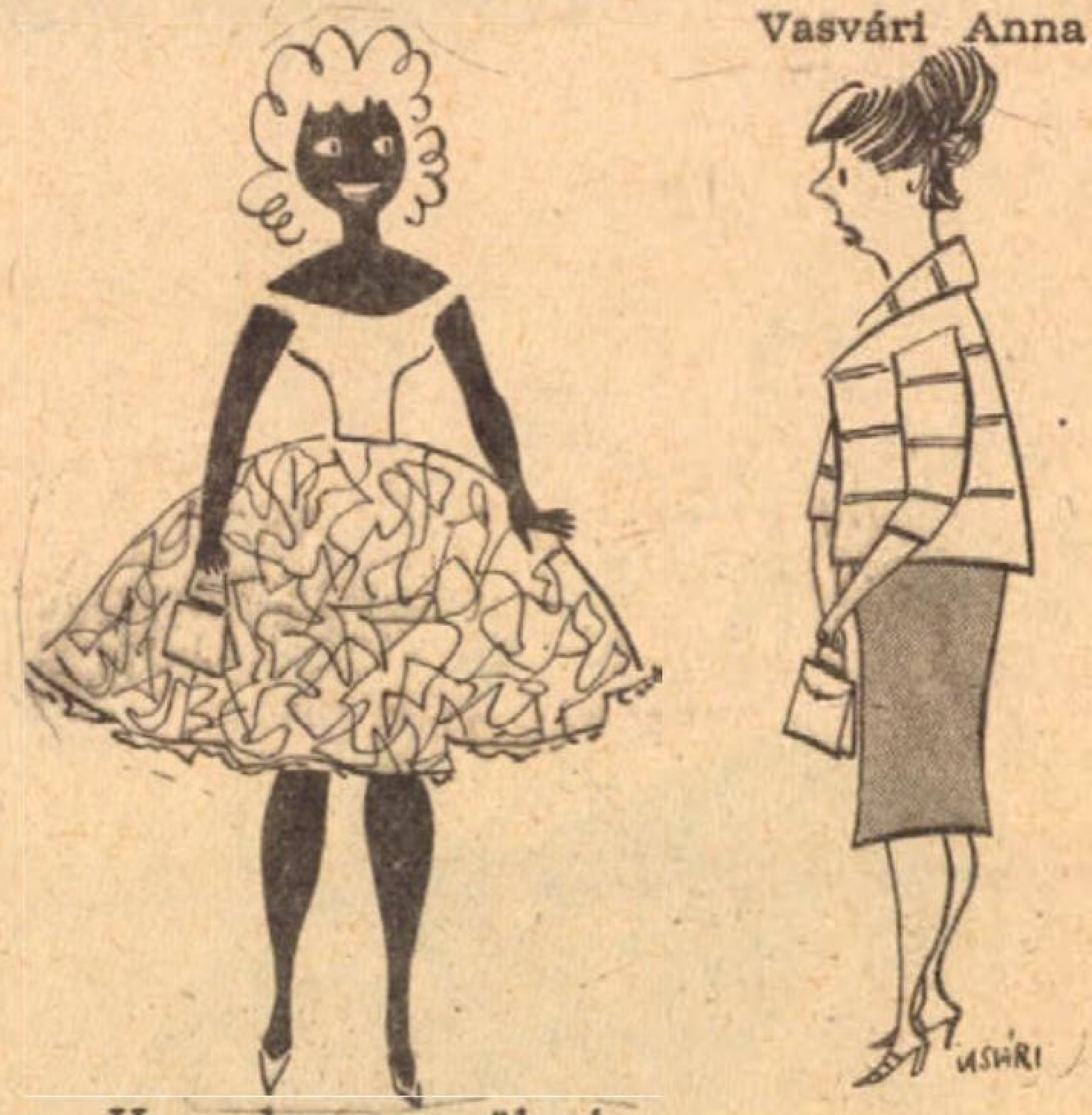

– Hogy le vagy sülve!
– Hát még ha nem koptam volna le!

ROHAM

Midőn a században híre ment annak, hogy hajnalban rohamra indulnak, Hudák Jakab vette a puskáját és bekopogtatott a századparancsnok ajtaján. A parancsnok leültette a katonát s megkínálta egy cigarettával, Hudák pedig így szólt:

– Erre a rohamra vonatkozólag szeretnék egy írásos utasítást kérni öntől.

A századparancsnok csodálkozva nézett Hudákra, ő pedig megmagyarázta a dolgot:

– Az a helyzet – mondta –, hogy én nem értek egyet ezzel a rohammal, túlságosan nagy kedvem sincs arra, hogy kora hajnalban kiugorjak a lövészárokból és a csúszós fűben fussak a teljes bizonytalanságba. Persze, megcsinálom, ha kívánják, de tessék nekem írásban adni, hogy nekem ezt a rohamot végre kell hajtani. Megértheti ön – folytatta emelt hangon Hudák –, hogy szeretném elkerülni annak a látszatát, mintha ez a roham nekem a kedvemre volna. Adott helyzetben, képzelje el például, hogy megsebesülök és az ellenség fogságába esem, a legcsúnyább rágalmaknak lehetek kitéve. Hogy egyebet ne mondjak, rám foghatják például, hogy én találtam ki az egész rohamot. És például mi történik, ha nem sikerül az a roham és kivizsgálják a dolgot? Akkor én vállaljam a herce-hurcát, a felelősséget, mikor pedig előre megmondtam, hogy ha rajtam állna, én nem javasolnám az egészet? Tapasztalt ember vagyok, kérem, sok mindent láttam én már az életben, hát ezért kérem én azt a papírt. Szeretném elejét venni a félreértéseknek. Ha írásom van róla, hogy erre a rohamra felsőbb utasítást kaptam, mondom, megyek, az más. De a papírt, azt kérem róla!

A százados először arra gondolt, hogy elővesszi a pisztolyát és keresztüllövi Hudákot, de azután reménytelenül legyintett, kicsavarta a töltőtollát és egy papírdarabra ráírta:

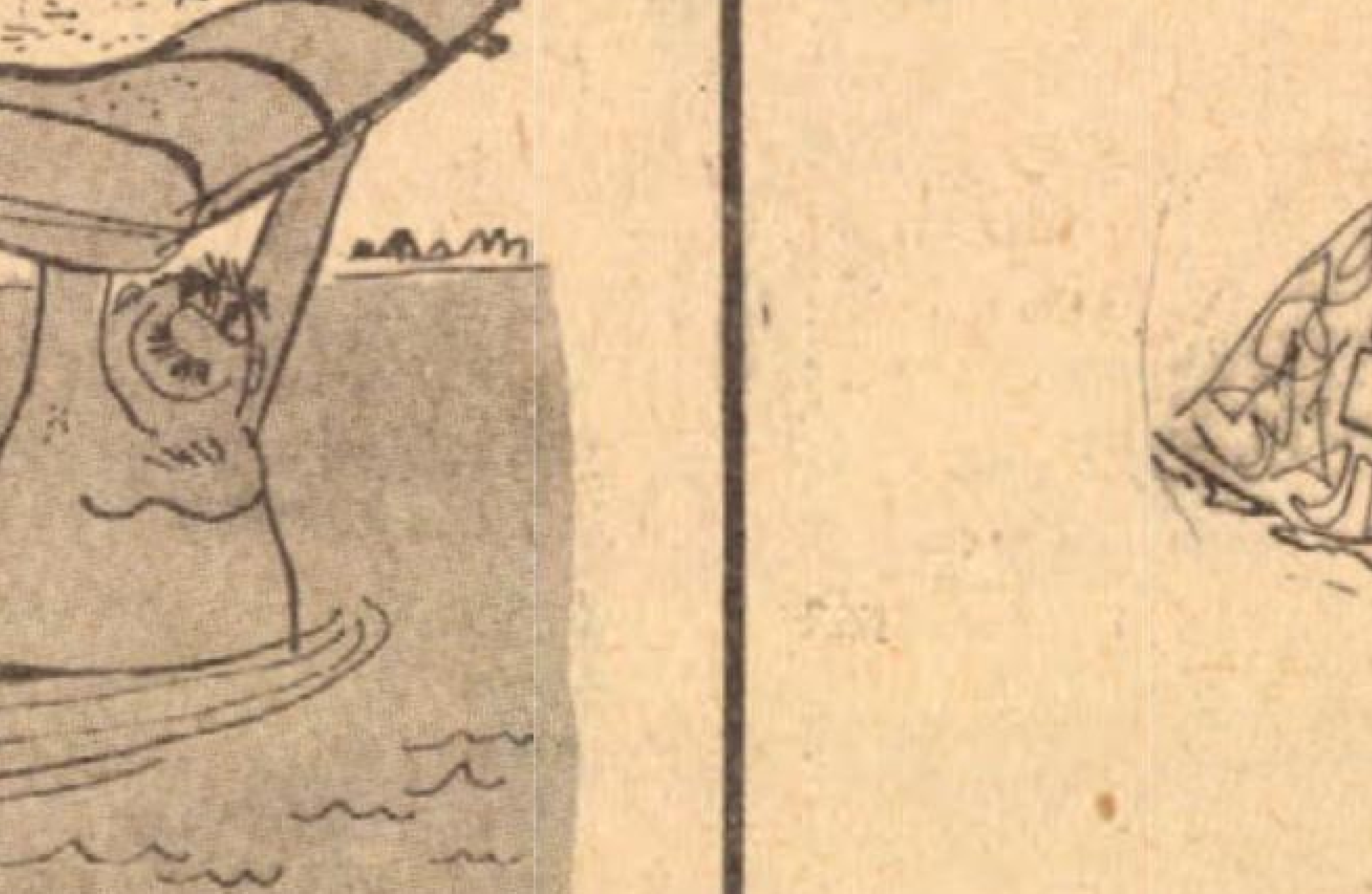

UTASÍTÁS

Utasítom Hudák Jakabot, hogy hajnalban a piros rakéta jelre másszon ki a lövészárokból és fusson teljes erejéből az ellenséges lövészárok felé.

Hudák átolvasta az írást és meg volt vele elégedve.

– Köszönöm – mondta a századosnak. – Ez nagyon megfelel a számomra. Tessék aláírni és lepecsételni, járjunk el szabályszerűen.

Másnap reggel a század szuronyrohamra indult. Hudák, miután szuronyát felszegezte a puskára, a puskát kényelmesen visszatette a hátára s kezében a századostól kapott igazolvánnyal ugrott ki a lövészárokból. A túlsó állásokat elérve intett az első, vele szemben felbukkanó ellenségnek s megmutatta neki a papírját. A kézitusa után több ízben is megfigyelhető volt Hudák, amint az ellenséges katonák között álldogált, s azok a papírját böngészték. Hudák előzékenyen segített az igazolvány lefordításában, s kedvetlenül csóválta a fejét, valahányszor egy-egy harcos társa golyótól találva elesett a harcmezőn.

A roham végre is győzelmet hozott. A század fényes haditettet hajtott végre; mire a nap sugarai a magasba hágtak, az ellenség visszavonult. Véget ért a véres csata, a század is nagy veszteséget szenvedett, maga a százados is az elesettek között volt.

Hudák szivarzsebéből fehér zsebkendőt húzott elő és kifújta az orrát. A kürt gyülekezőre hívott. Hudák mégegyszer szétnézett a harcmezőn s miközben a már szükségtelen papírt nadrágzsebébe gyűrte, elindult, hogy felsorakozzék a kitüntetések kiosztásánál.

Somogyi Pál

Biztos jel

Toncz Tibor rajza

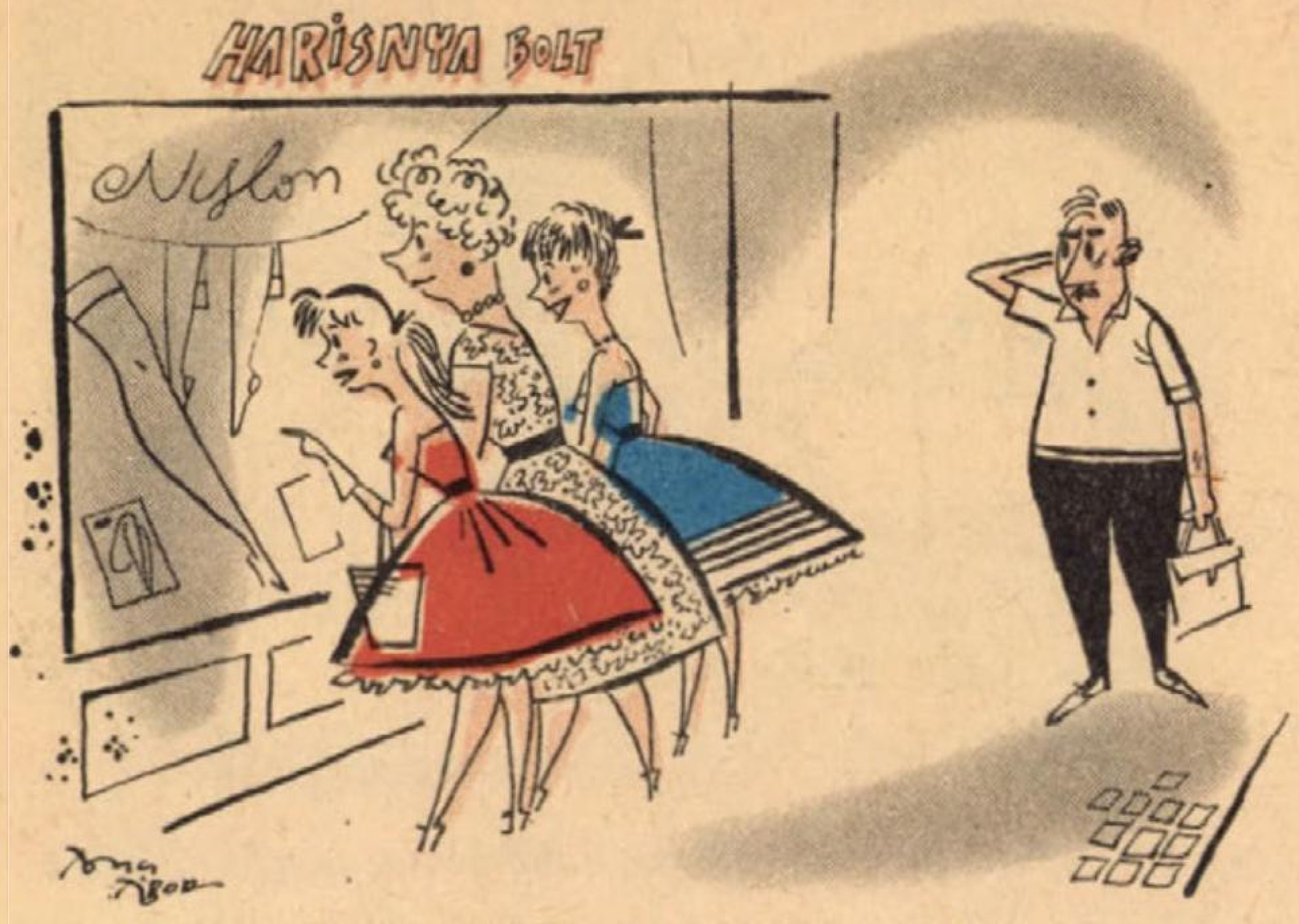
HARISNYA BOLT
Nylon
Toncz Tibor

– Itt az ősz! Már a harisnyákat nézik . . .

Műélvezet

Kaján Tibor rajza

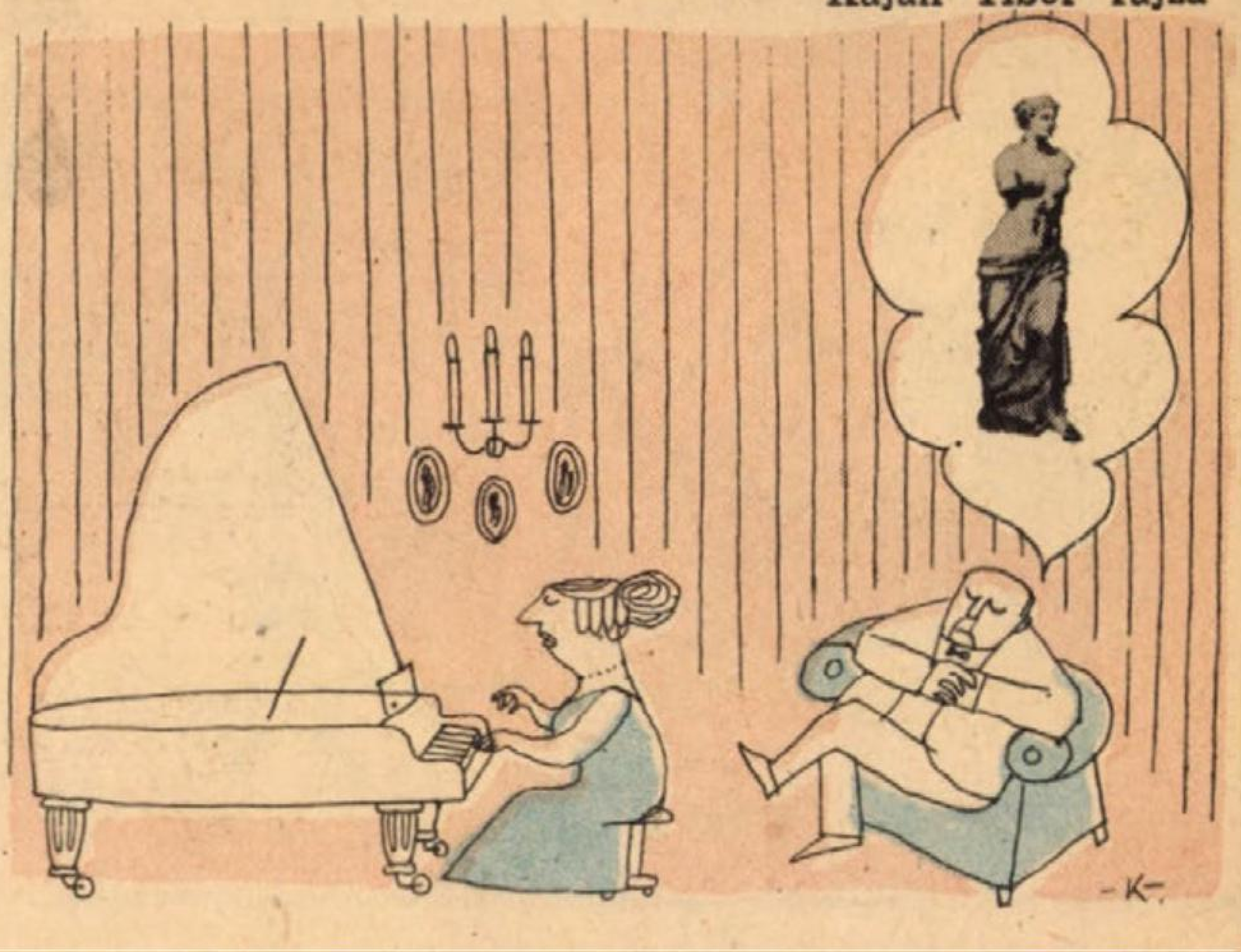

Külpolitikai allergia

Vasvári Anna rajza

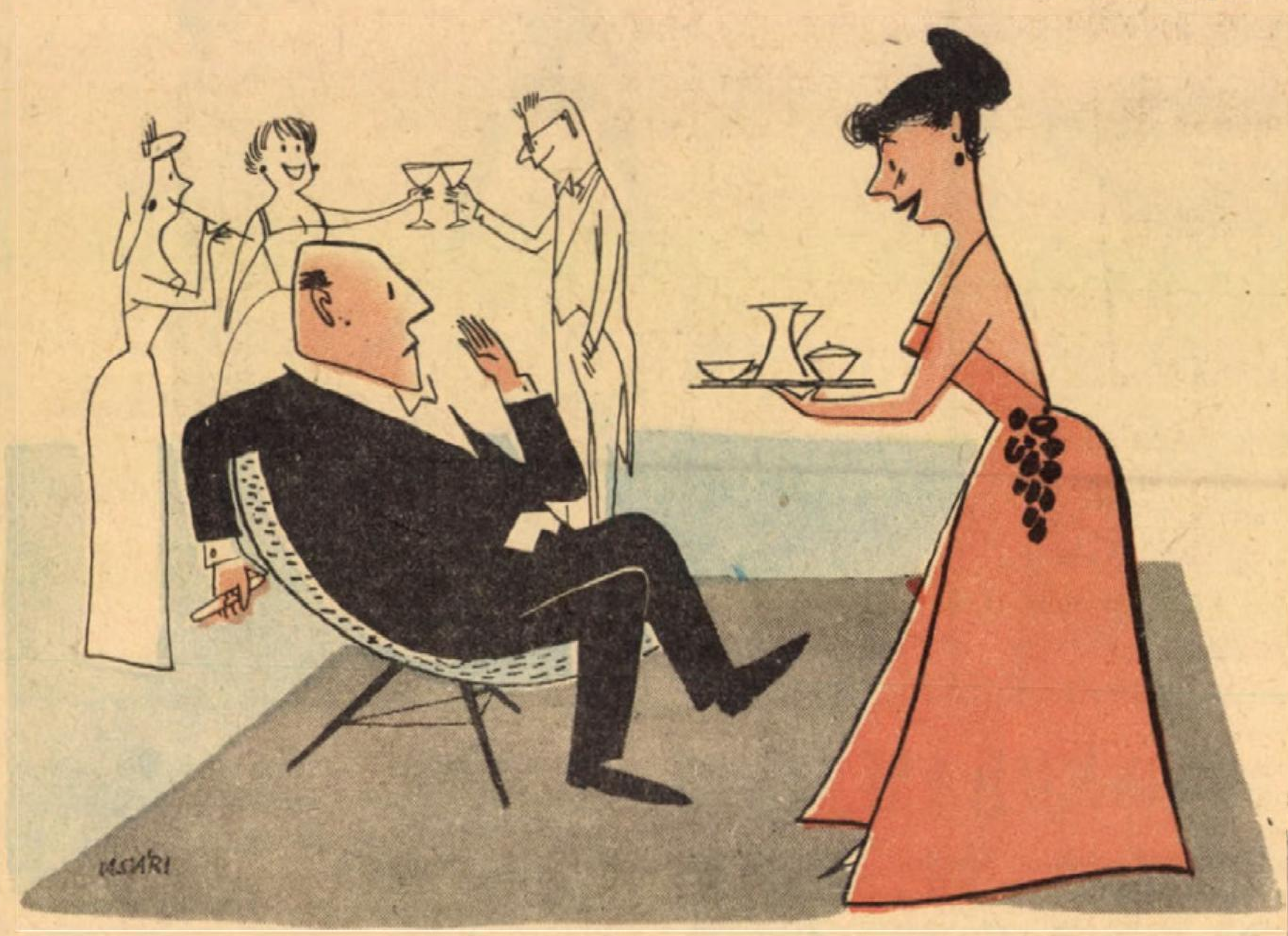

– Parancsol feketét, Mister?
– Köszönöm. Hallani sem akarok Kongóról . . .

Előrelátó pincérek a kerthelyiségben

Mészáros András rajza

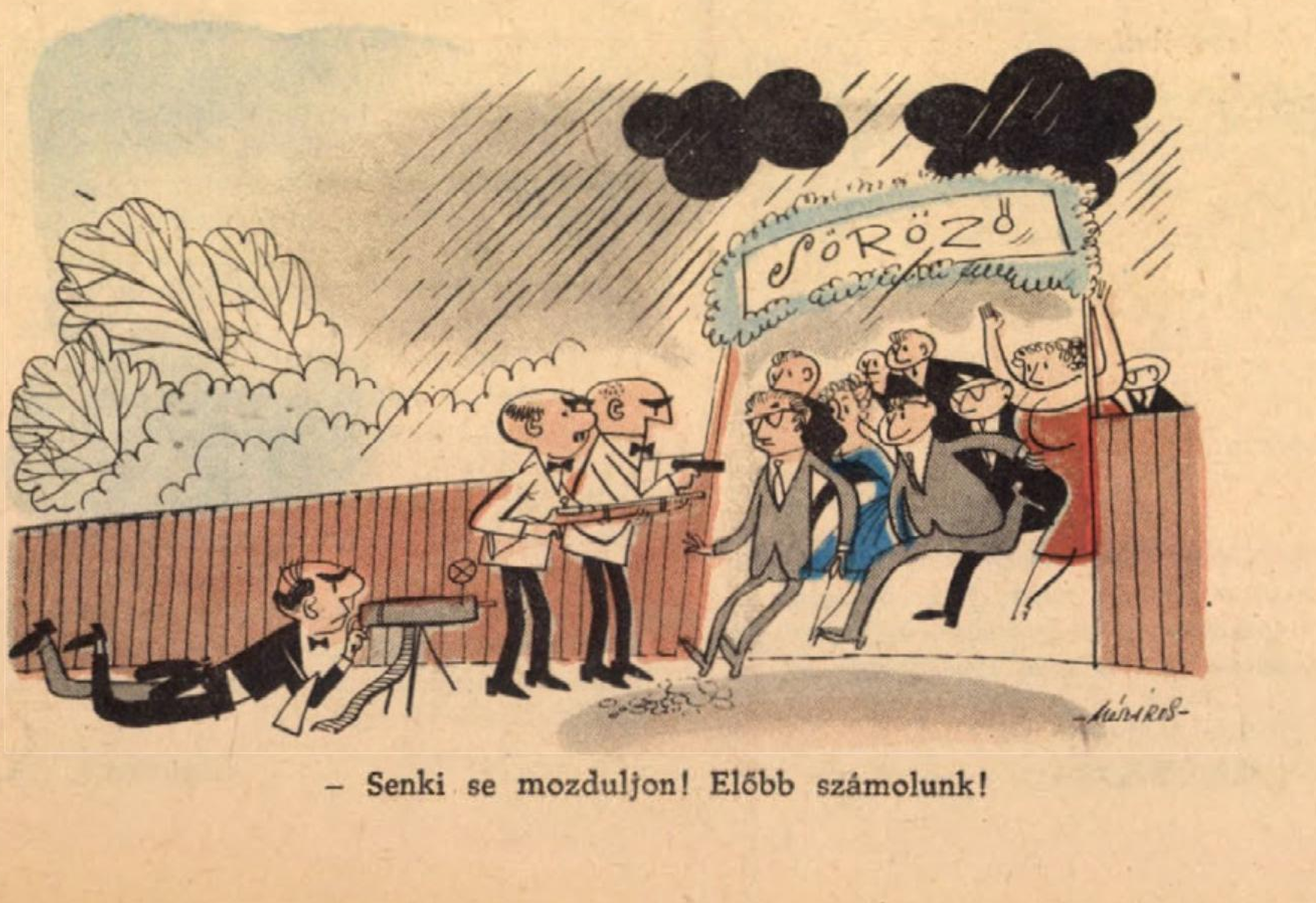
SÖRÖZŐ
Mészáros

– Senki se mozduljon! Előbb számolunk!

RÉGISÉG BOLT A VÁRBAN

Mindent kaphatsz, ami tetszik,
Középkorit, antikot:
Nagymamádnak habverőjét,
Kőmalacot, vastyúkot.

Csak az a baj: szűk egy kissé
E bűbájos helyiség.
Ahogy mozdulsz, zuhannak rád
Mindenféle ó-izék.

Alighogy az alfeledbe
Fúródott rézhegyű nyíl,
Esik rögtön a fejedre
Egy kitömött krokodil.

Gazdag üzlet: kaphatsz benne
Szöggel kivert heverőt,
Ezüst pitykét, mozsárágyút.
Csak egyet nem: levegőt.

Darázs Endre

E heti hirdetésünk

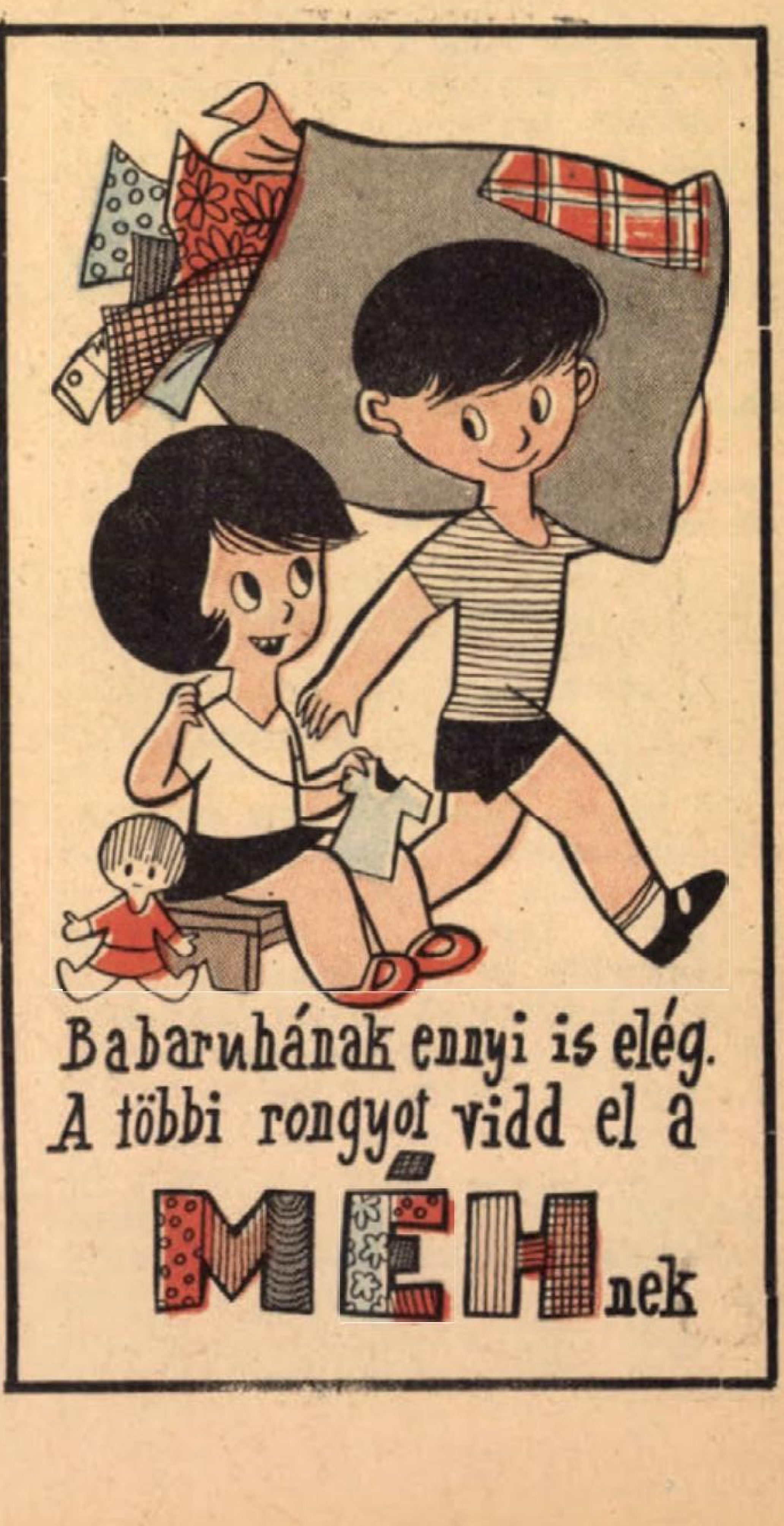
Babaruhának ennyi is elég.
A többi rongyot vidd el a
MÉHnek

gyerünk a suliba!

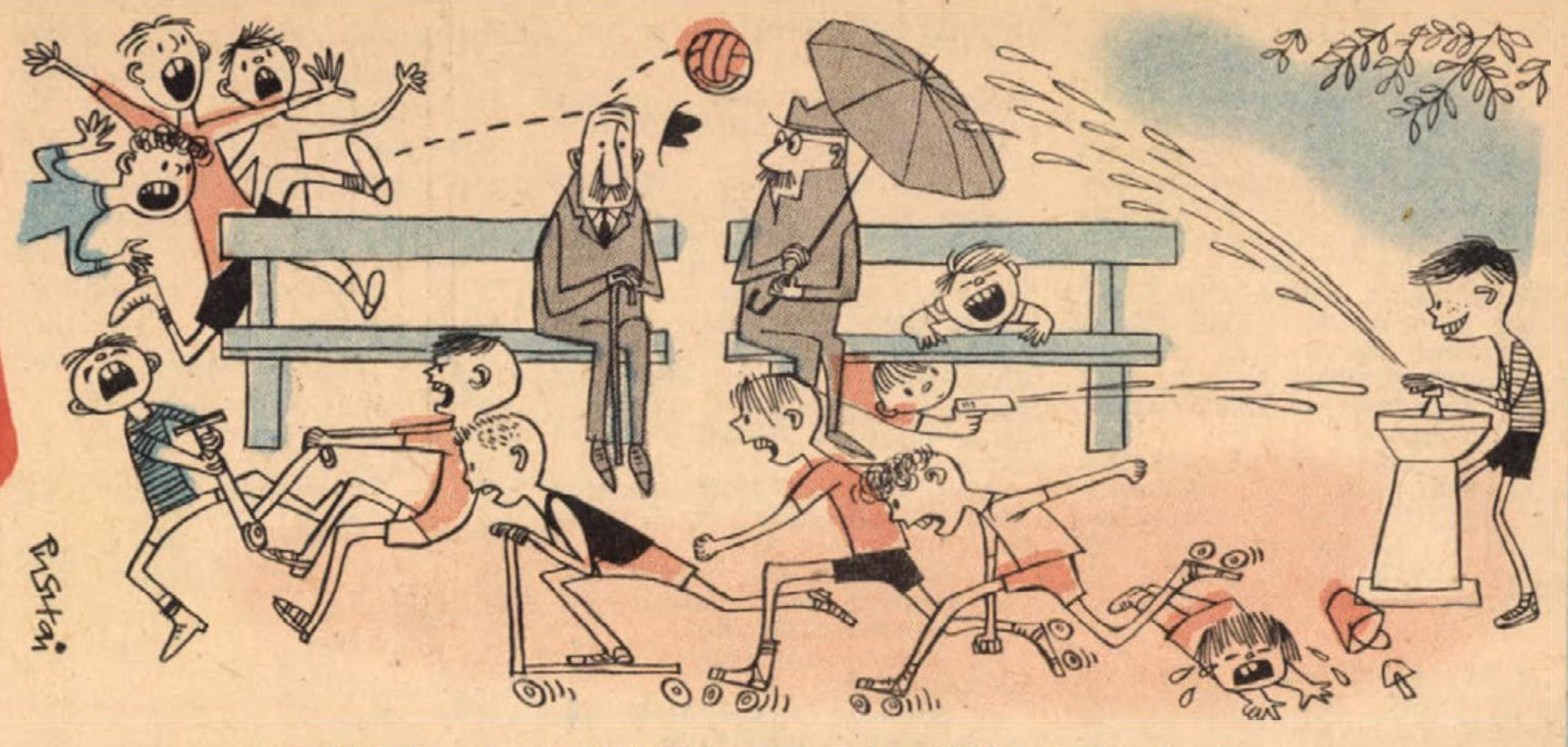

– Türelem, szomszéd! Holnap már kezdődik a tanítás!

A földi szputnyik megkezdi pályáját

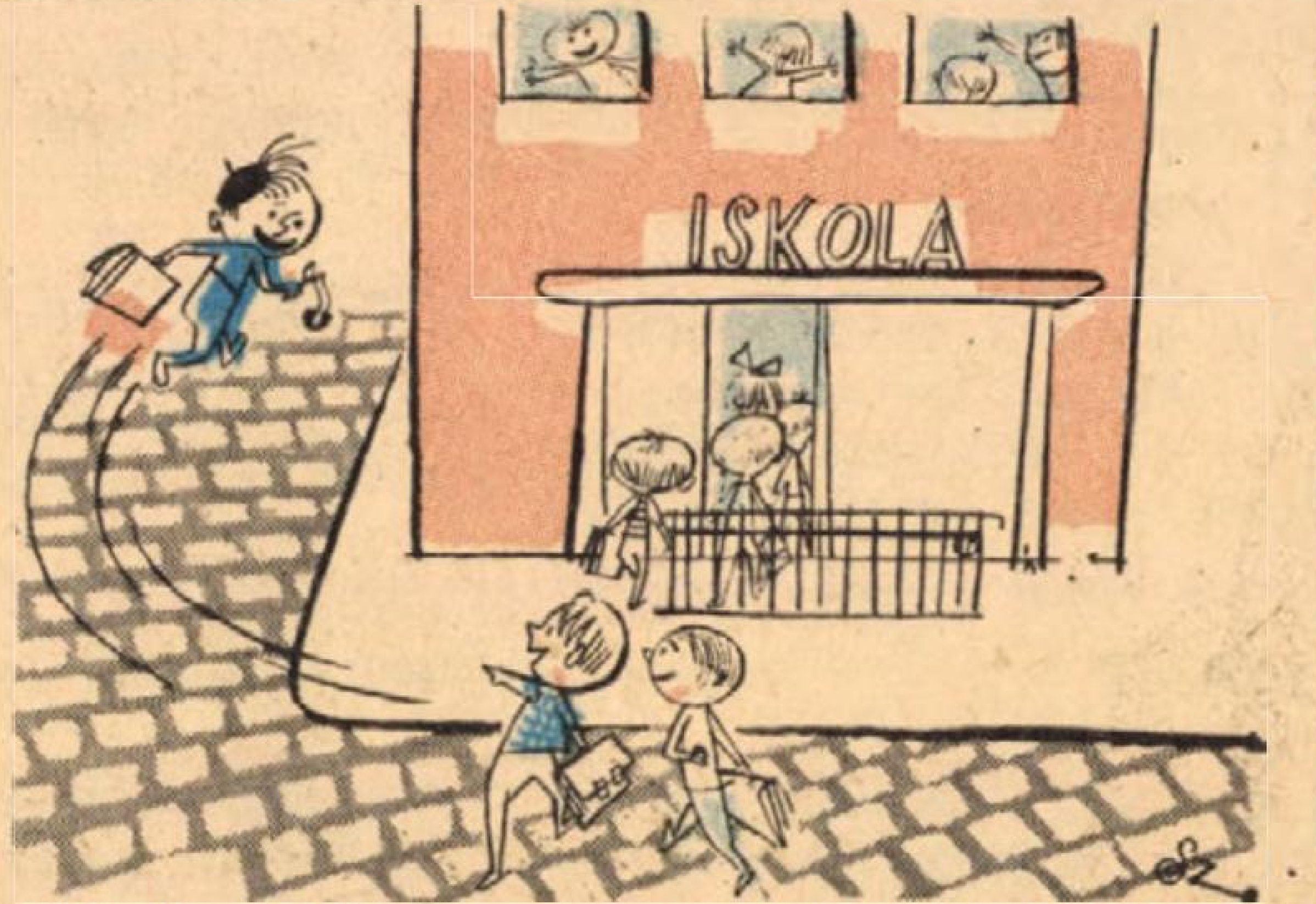

– Nézd a Gálost, megint egy évig kerüli a sulit!

Vége a vakációnak!

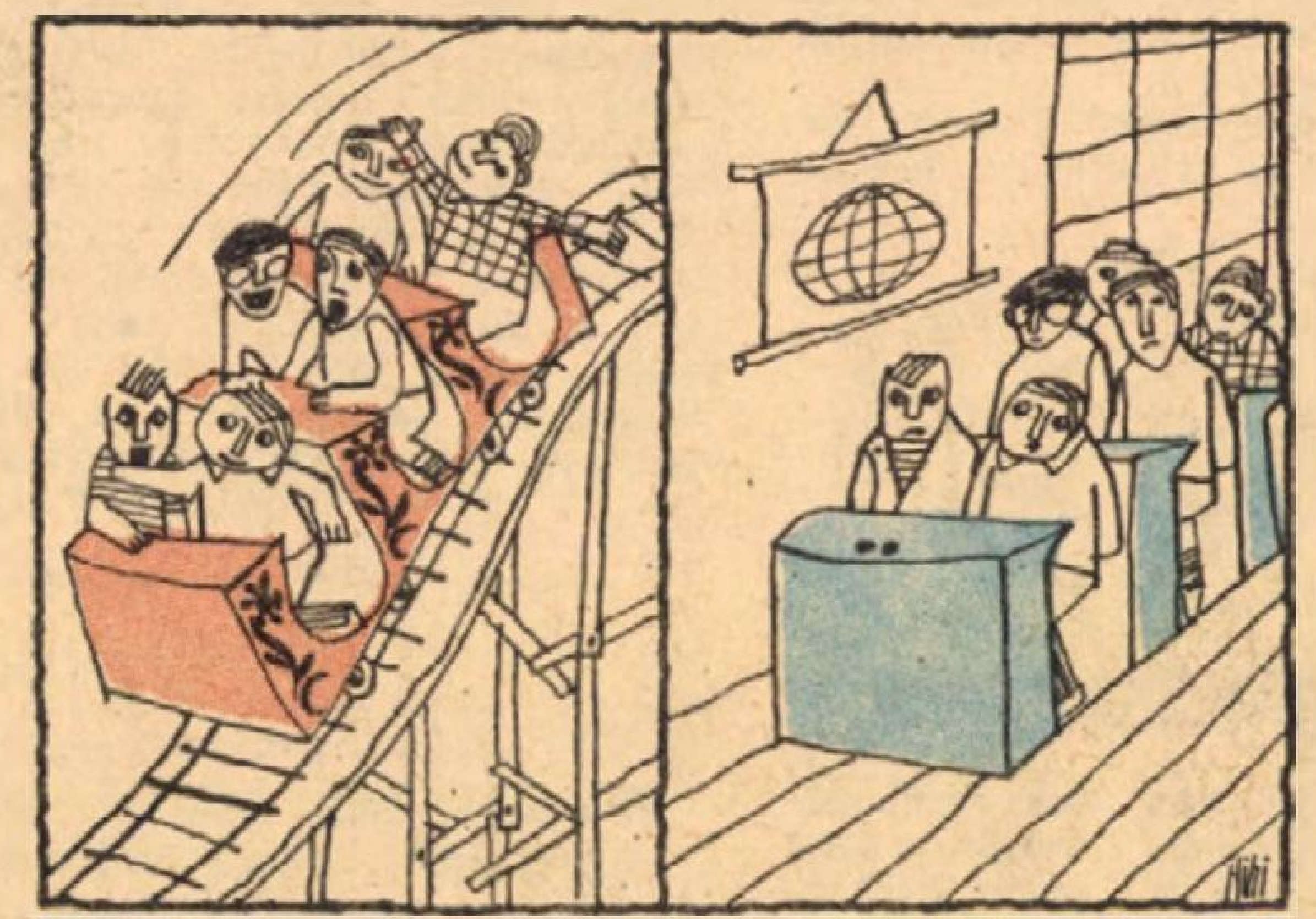

A boldog anya

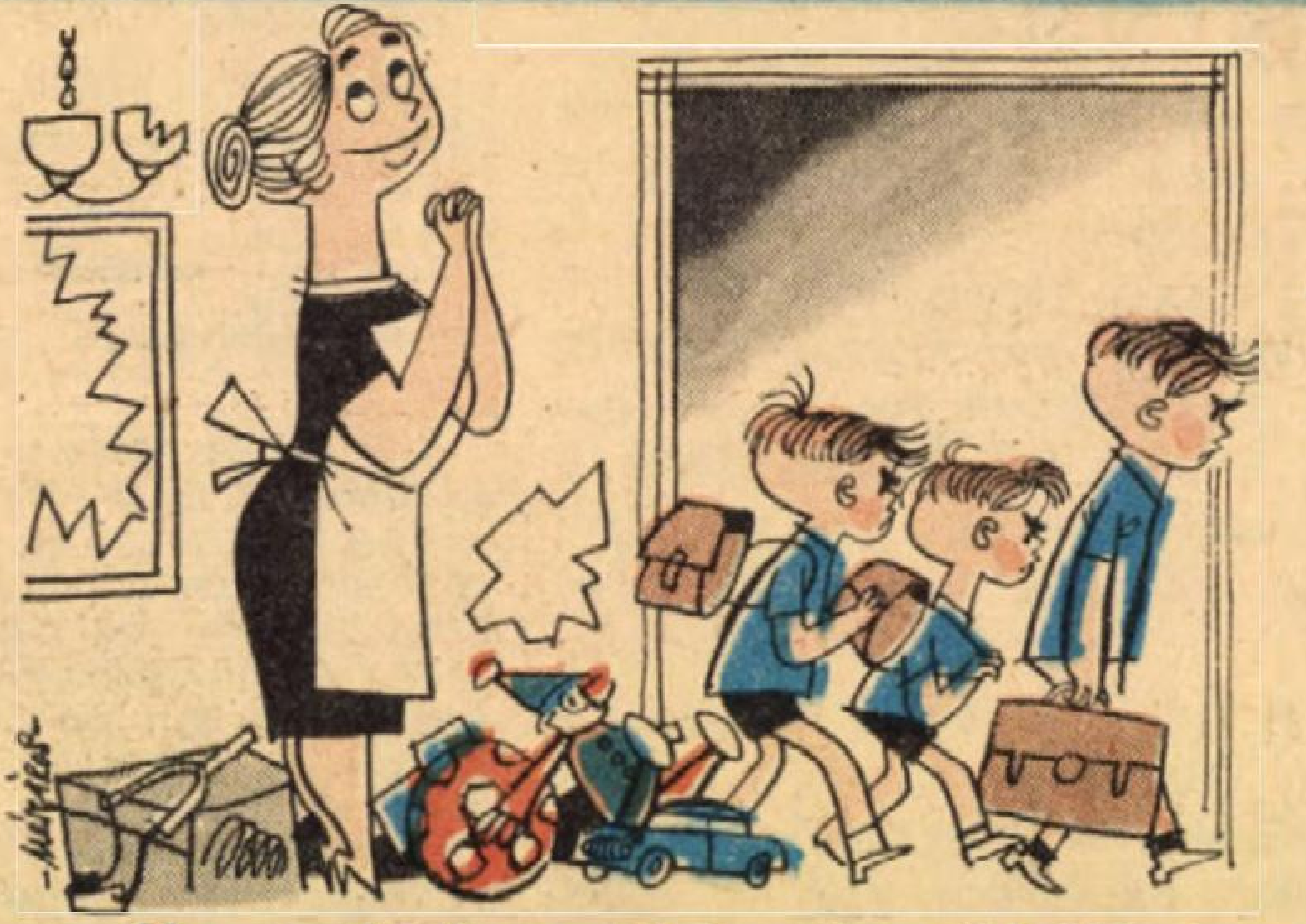

– Na, menjetek gyerekek szépen iskolába!

Kezdődik a tanév

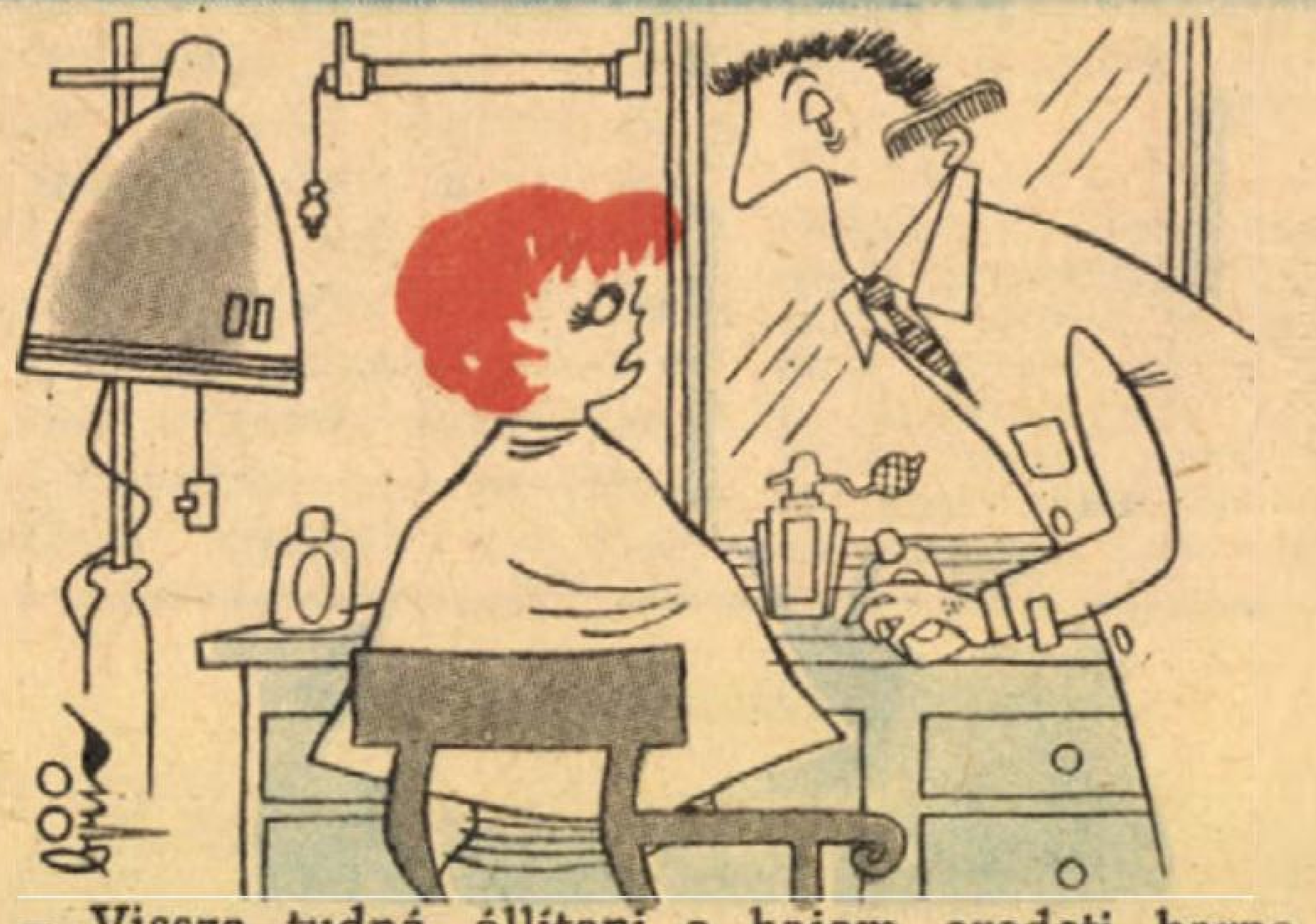

– Vissza tudná állítani a hajam eredeti barna színét?

Vágyálom a tanév kezdetén

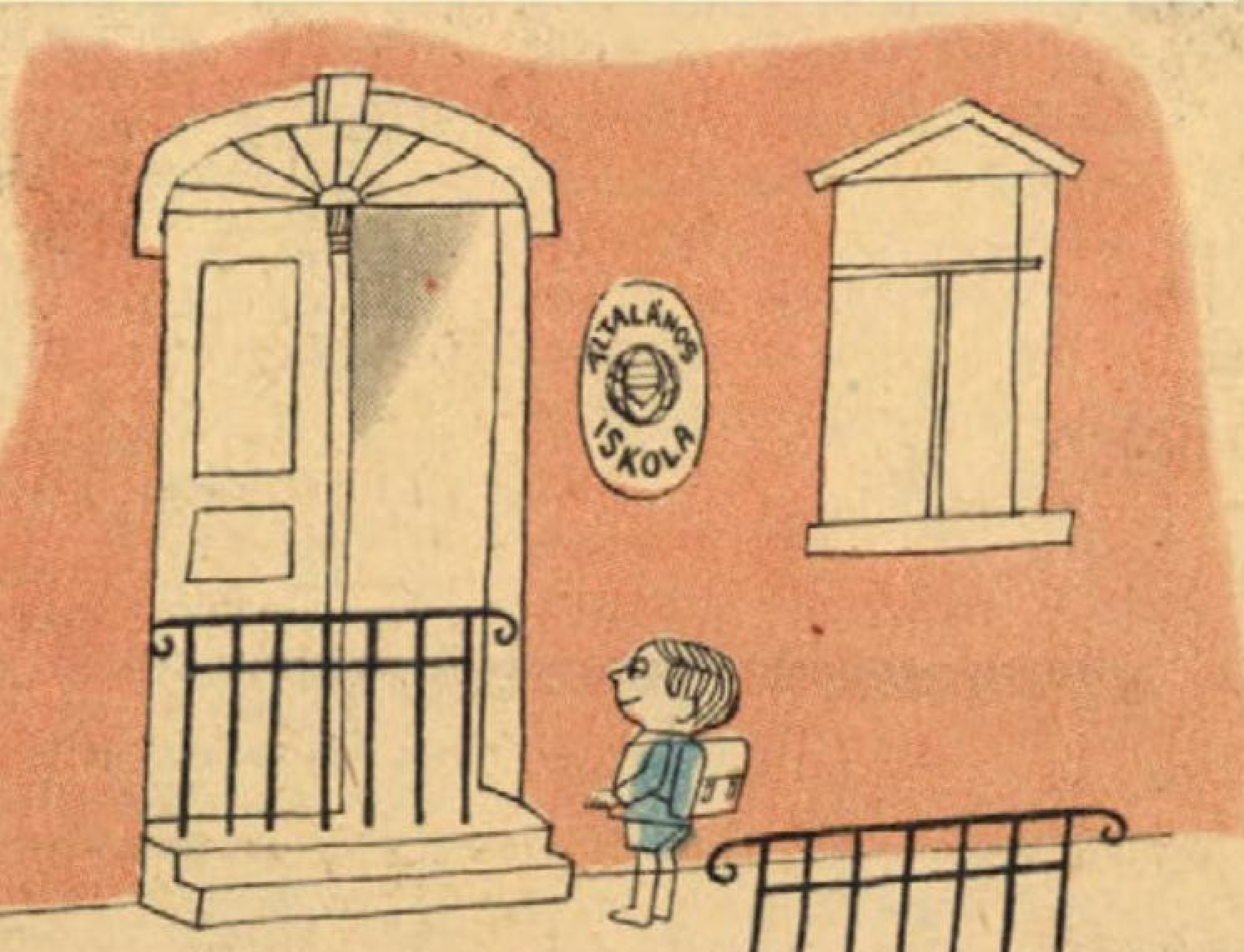
ÁLTALÁNOS ISKOLA

Osztálygőg

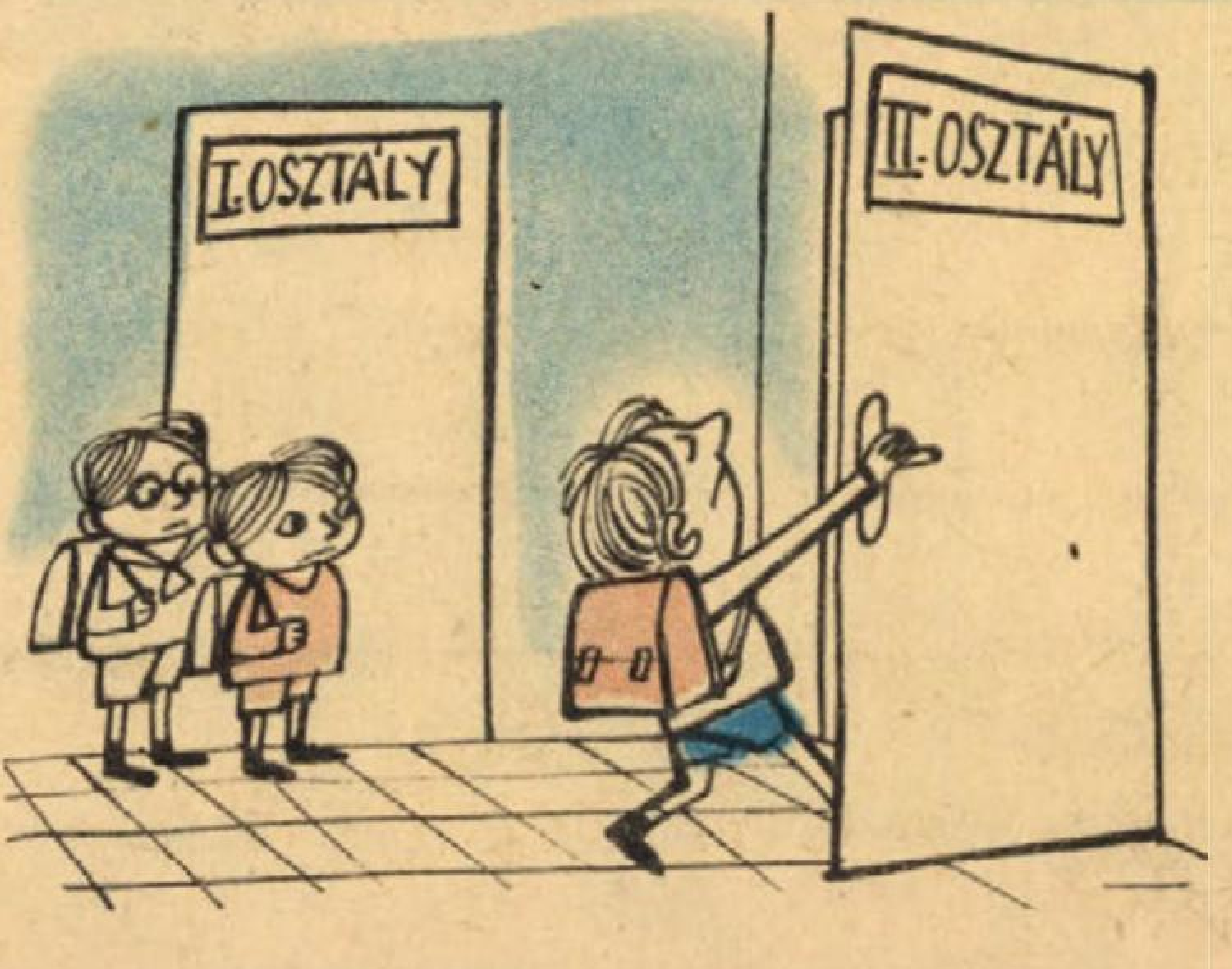
I. OSZTÁLY
II. OSZTÁLY

Le a bürokráciával

Andalgás Füzfőgyártelepen

Az egyik üzem előtt már messziről egymásra rakott, hatalmas hófehér márványtömbök tűnnek szemembe. Darabját másfél tonnára becsülöm. Mikor odaérek, a legfelső tömb — hogy, hogy nem — ledől, egyenesen az alatta álló törékeny asszonykára! Rémülten felsikoltok, de a pici, sovány asszonyka elkapja a levegőben és cérna-karjaival visszahajítja a magasba.

A thermonit hőszigetelő anyagnak, amit itt állítanak elő, ugyanis csak a színe hasonlít a márványéhoz — fajsúlya már kevésbé: másfél kilogramm sincsen egy tömb...

*

A következő üzem gyomirtószert gyárt, amelynek egyik alapanyaga a „phenol". Ennek átható bűze fegyelmezetlenül túlterjeng a gyár kerítésén és elárasztja a vidéket. Beivódik a szőlőtermésbe, és a gazdák hiába szüretelnek őszről-őszre, boruk förtelmes ízű; ihatatlan, eladhatatlan. A Vállalat ezért súlyos kártérítésre kényszerül évről évre.

Olcsóbb megoldás volna, ha felszerelnének a phenolt lehelő üzemrészben egy korszerű elszívó-apparátust... Ámbár úgy látszik, ez nem szimpatikus megoldás a Vállalat részére, mert különben már bizonyára régen megvalósították volna.... Akkor hát nem marad más, mint minden egyes szőlőtőkére felszerelni egy korszerű elfúvó-berendezést.

*

Az étterem szép kerthelyisége pazarul kivilágítva. Friss levegő, langyos szellő, csillagos ég áll a vendégek jobb hangulatának szolgálatában; s aki rendszeresen bútort hord magánál, néha talán meg is vacsorázhatna itt. Asztalok és székek kirakásáról ugyanis egész nyáron át elfeledkeztek.

*

Leandalogtam a Balatonpartra is, és eljutottam egészen Fűzfő-fürdőig. Itt van a Nitrokémia Vállalat strandja. A bejáratnál egy autóbusz áll, s mivel igen elfáradtam, feszült érdeklődéssel kérdem a sofőrt: hova megy? Azt mondja: föl, vissza a gyártelepre. Merthogy ez a dolgozók külön strandjárata.

Ilyen is van? Pompás. Elismerően bólintok majd megkérdem:

— Visszavisznek engem is?

— Tessék csak beülni.

Az órámat nézem:

— Menetrend szerint mikor kell indulnia?

— Amikor a dolgozók háta egyenletesen lebarnult.

*

Annak idején nagyösszegű beruházással valóságos gyermekparadicsomot építettek a lakótelepen. De a körhinta évek óta nem működik, a medencében nincs víz (1960-ban, a „Pancsoló kislány" századában!) — az egész játszóteret gaz-dzsungel nőtte be. Fejcsóválva másztam föl a csúzda létráján és bizalmatlanul megkíséreltem a lecsúszást. Sikerült — de az is csak merő véletlen lehet, hogy ezen az elhanyagolt játszótéren a Föld vonzási ereje még működik.

Dunai Ferenc

„Betyár" kalandok a Mátrában

I.

Gyöngyösön, az utcai hirdetőoszlopokon nagy, festett plakátok ajánlják a Mátraszentlászlói Vidróczki Betyárcsárda kitűnő ételeit és italait. A hirdetés nyomán fel is kerestük külföldi vendégeink társaságában a festői környezetben fekvő, ízléses csárdát s harapnivaló iránt érdeklődtünk. „Csak ebéd van" – közölte velünk a fehér kabátba tüsténkedő fiatal pincérfiú.

– Szalámi? – kérdeztük.

– Nincs.

– Vaj?

– Nincs.

– Liptói?

– Nincs.

– Üzletvezető?

– Van.

Odamegyünk az üzletvezetőhöz, aki megismétli, hogy mi nincs, de azért mégis előkerít néhány tojást és rántottát készít, de savanyúságot már nem tud hozzá adni. Mert az sincs a Vidróczki Betyárcsárdában augusztusban, a kettős ünnepen.

Miért hirdeti Gyöngyösön a Mátravidéki Vendéglátóipari Vállalat az ennyire osztályon alul felszerelt Mátraszentlászlói Vidróczki Betyárcsárdát?

II.

Portalanítás 3 fejezetben Mátraházán

1. „Mátraházán az üdülők központjában vasárnaponként 200–300 gépjármű porát nyelik a nyaralók. Miért nem portalanít a Gyöngyösi Útfenntartó Vállalat?' – írta a Ludas Matyi 1958. júliusi számában. Erre portalanítottak.

*

2. „Mátraházán minden az üdülőkért van, egyesek szerint még a por is" – írtuk 1959 áprilisában. A cikk megjelenése után ismét portalanítottak.

*

3. Most, 1960 augusztusában még mindig poros a mátrafüredi és mátraházi útszakasz.

*

Miért várja meg a Gyöngyösi Városi Tanács, hogy ismét a Ludas Matyi hívja fel a figyelmét erre a mulasztásra?

(f)

Újítási javaslat

Próbálja meg felhívni valaki bármelyik pályaudvarunkat. Ez igazán egyszerű művelet: a budapesti távbeszélőnévsor hátlapján jelzi, hogy a 314. oldalon megtalálhatjuk mindegyiknek a számát, egycsokorban.

A számok meg is vannak, csak éppen foglaltak, nem válaszolnak, nem veszik föl a drót túlsó végén a kagylót, vagy ha fölveszik végre, a huszonkettedik tárcsázás után, az bizonyosan a Kenessey-lakás, vagy egy fölényes férfihang, mely elküld bennünket egészen más tájakra, mint ahova éppen utazni szeretnénk.

Százharminchét számon lehet megkérdezni azt, hogy kaphatok-e lilacsíkos alsónadrágot, de – a kelenföldi pályaudvart is beleértve – csupán három számon tudhatom meg, mikor fut be a győri gyors.

És az a három szám!

Egy-két mindentudó ember ül pályaudvarainkon a tudakozó feliratú kalickában, állják a kérdezők rohamát s ha van idejük, fölveszik a telefonkagylót is.

A MÁV példáján fellelkesülve előterjesztem ujítási javaslatomat. A következő telefonkönyv hátlapjára írják ki nagy betűkkel: sztárok telefonszáma 401. oldal. S a 401-ik oldalon sorolják föl Gina Lollobrigidától kezdve, Brigitte Bardot-ig azokat a hölgyeket, akikkel üres óráiban szívesen elcsevegne a fiatalabb férfinemzedék. Avagy lehetne ilyen rovatokat is nyitni: ingyenjegyek az olimpiára, tanácsadás szerelmi ügyekben, hónapvégi dugsegélykifizetőhelyek stb.

A lényeg az, hogy e vonalak mindig foglaltak legyenek, vagy ha kicsengetnek, úgy ne vegye fel senki a kagylót.

Mint a MÁV-tudakozóban.

Lesz mellétárcsázás bőven – tiszta haszon a postának s tiszta dühöngés a Kenessey-lakásnak, melytől már harmadszor kérdezem a siófoki gyors érkezését.

S meglesz az az öröm is, hogy a telefonáló ezután nemcsak a MÁV-tudakozót szidja, hanem Gina Lollobrigidát is. Meg Brigitte Bardot-t is.

Így együtt.

Mennyivel szebb ez, mint a MÁV-tudakozó, egymagában!

—s—

Udvari zene

A Bethlen Gábor utca 1-ben működő Vasút Vendéglő forgalma egyre nő és ma már körülbelül négyszerese annak, amit ezek a megrokkant helyiségek és mellékhelyiségek zökkenőmentesen be tudnának fogadni. A vendéglőnek az utca felé terjeszkedési lehetősége nem lévén, két Noé-beli jégszekrényével, szemétvödreivel, hordóival és mosogató-asztalával beterjeszkedett a Baross tér 13. számú ház udvarára. Ettől a pillanattól kezdve a lakóknak se éjjelük, se nappaluk, se levegőjük, se nyugalmuk. Kora reggeltől éjfélig tart a tányércsörömpölés, a jégszekrény ajtajának csapdosása, a lárma; a vendéglői szemét- és hulladéktárolókból, melyek szintén az udvaron foglalnak helyet, különféle szagok terjengenek a levegőben. A meggyötört lakók már évek óta kilincselnek különböző fórumoknál ennek az áldatlan állapotnak a megszüntetéséért, de sikertelenül. Most ezúton kérik az illetékeseket, nézzék meg a vendéglőnek az udvari oldalát is, és intézkedjenek sürgősen, hogy a vendéglátók vonuljanak vissza a vendéglőbe és az udvart, meg a vele járó nyugalmat adják vissza a lakóknak.

(b. e.)

Állami papucsboltban

Vasvári Anna rajza

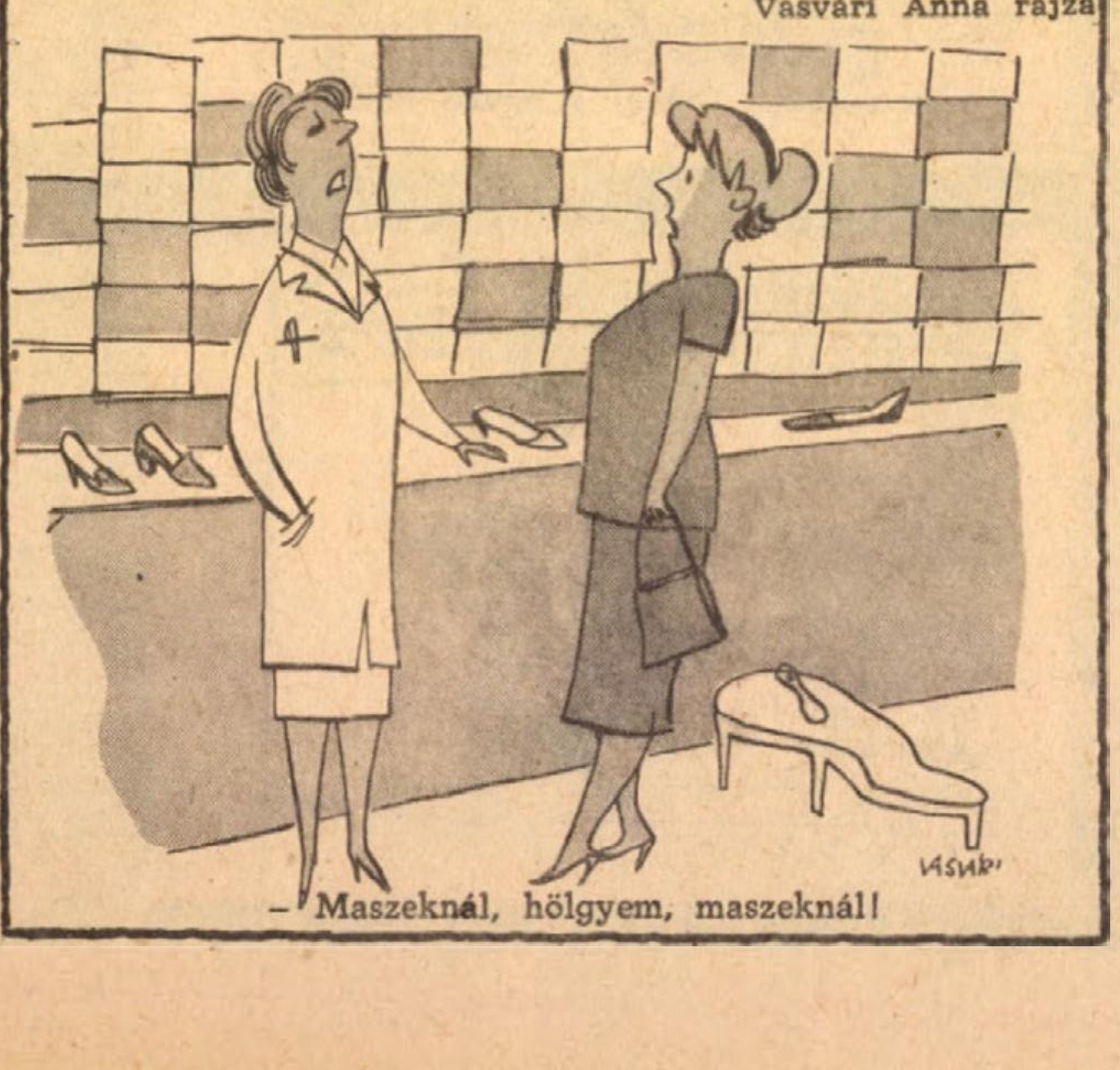

– Maszeknál, hölgyem, maszeknál!

Időszerű kérdés

Toncz Tibor rajza

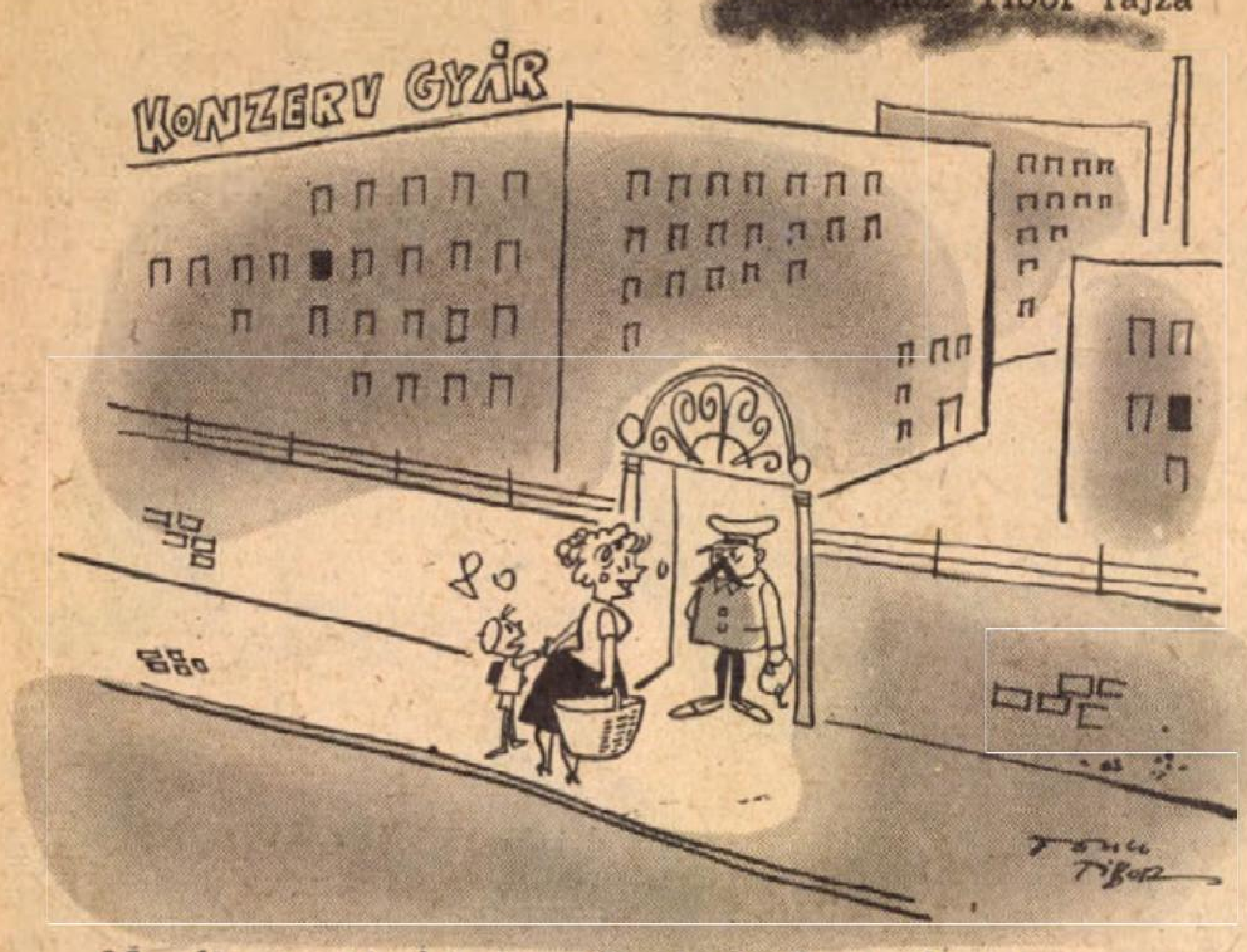

– Mondja, portás bácsi… Tesznek el paradicsomot, vagy tegyek el én?

Háry János újabb meséje

Szegő Gizi rajza

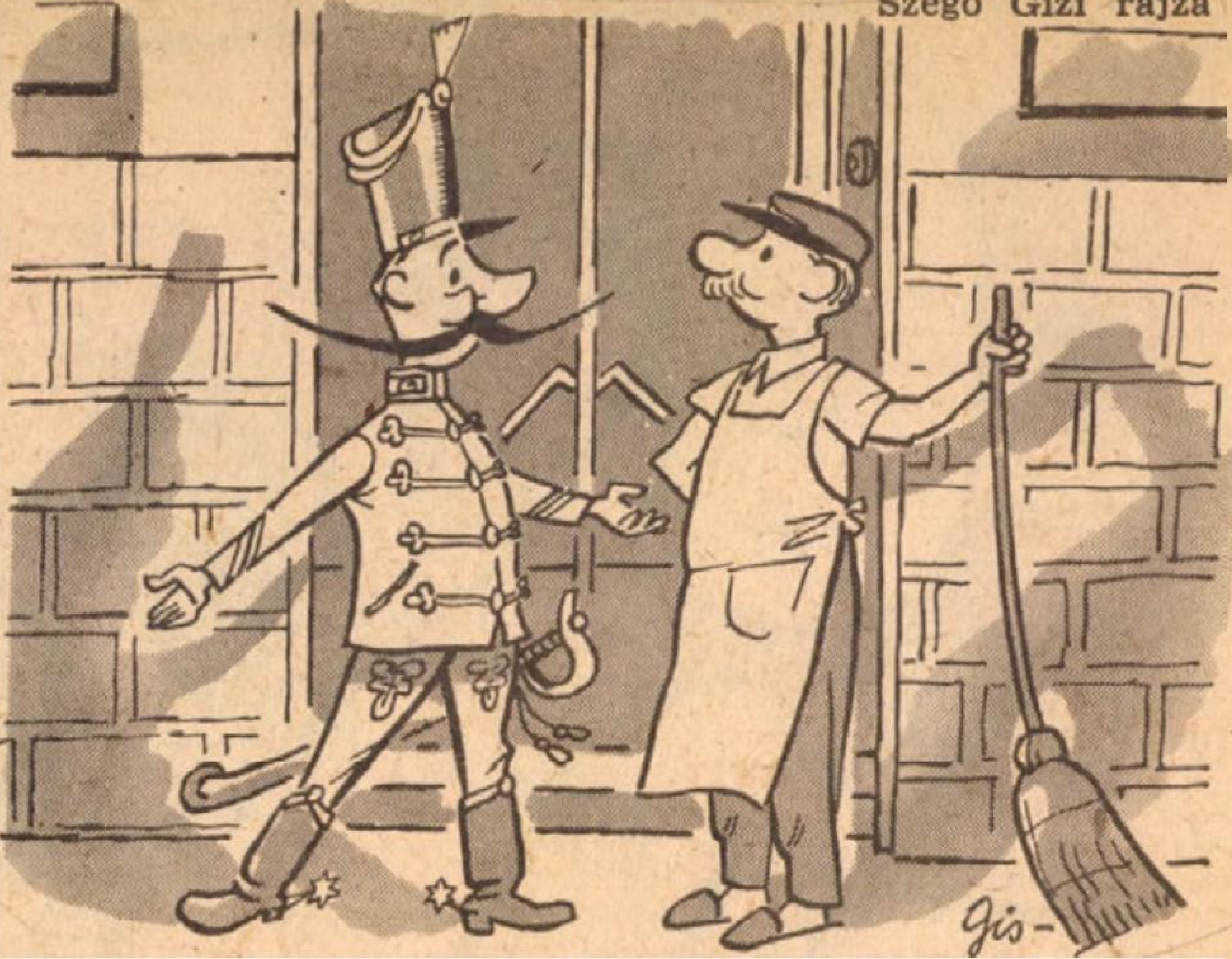

– Éppen akartam telefonálni a házkezelőségnek a csőrepedés miatt, de már itt is volt a szerelő!

Dráma az életben

Amikor Saláta Tivadar, ez a szelíd és a művészetek iránt fogékony segédkönyvelő hazafelé ballagott a Hamlet előadásáról, hirtelen rádöbbent arra, hogy milyen szürke a kisember élete a színpad hőseihez képest. Nem mintha dán királyfi szeretett volna lenni, sőt atyja szellemével sem kívánt elbeszélgetni, még akkor sem kívánt volna, ha édesapja történetesen nem örvendett volna kitűnő egészségnek. Ami azonban a stílust, az életmódot, az érintkezés formáit illeti, azt csillogóan kívánatosnak találta. Itt van például a monológ. Sok ember idegenkedik attól, hogy fennhangon beszéljen magában. Miféle oktalan előítélet ez? Büszkévé tehetné az embert, hogy beszélgetés tekintetében sem szorul külső segítségre.

Tűnődései közben hazaérkezett. Az ebédlőben nem volt senki sem, s ez Salátát hirtelen elhatározásra serkentette. Hangosan beszélni kezdett:

– Itthon volnék hát! Úgy érzem, ez az este is elősegítette nevelésemet, gazdagította műveltségemet. A Hamlet valóban kitűnő munka. Van lélektanja nekije, amiáltal az ember elgondolkozik azon, hogy tulajdonképpen miért él az ember. Azért, hogy a hivatalok packázásait tűrje? Volna itt jócskán tennivaló, s a Bogyiszlói miért áskálódik mindenki ellen? Ezt az embert nem ártana közelebbről megnézni. Lássuk csak! Az elmúlt negyedben nem kapott prémiumot, ezáltal szembekerült a haladó emberiséggel. Szerintem névtelen leveleket ír a gaz cenk, de hah, a végén ő fizet rá. Minő hínárba jutottam, de erős szívvel úrrá leszek a nehézségek fölött, s ha kell, sereget gyűjtök, s legázolom a könyvelést.

Közben a felesége benyitott a szobába. Meglepve kérdezte:

– Te itthon vagy? Kivel beszélgetsz? Valaki van itt?

Egyszerűbb és érthetőbb, ha a következő dialógust a drámaírás hagyományaihoz híven írjuk le.

Saláta (kissé meglepve): Ó, te itt? Csókollak, drágám. Nagyon szép volt az előadás, kár, hogy nem voltál ott. *(Félre.)* Valamit megsejtett, de én résen leszek. *(Mint fenn.)* Mi lesz a vacsora, szívem?

Felesége: Miket beszélsz összevissza, mint a részeg?

Saláta: Dehogy vagyok részeg, józan vagyok, mint a csap, hehehe! *(Félre.)* Részegnek néz a szerencsétlen! Még ha tegnapelőtt mondta volna, amikor egy kicsit elhajlottunk a fiúkkal. De sikerült eltitkolnom előle. *(Mint fenn.)* Olyan éhes vagyok, drágám, mint egy farkas.

Felesége: Mit beszélsz? Tegnapelőtt részegeskedtél?

Saláta: Én? Eszemágában sem volt! *(Félre.)* Vajon ki pletykázhatott? Rémes, milyenek az emberek. Mindegy, tagadni fogok a végtelenségig. *(Mint fenn.)* Találkoztam a színházban a Panyigaiékkal.

Felesége: Teljesen meg vagy szédülve. Valami bajod van?

Saláta: Hálistennek semmi. *(Lekopogja.)* Reggel fájt egy kicsit a fejem, de most már nem is érzem. *(Félre.)* Istenem, milyen szürke kis veréb ez a szerencsétlen asszony. Nem lát túl a köznapok unalmán. Mit csináljak? Küldjem kolostorba, mint Ofeliát? Nincsenek kolostorok. Mindegy. *(Mint fenn.)* Itthon mi újság?

Felesége: Kezdek én is megszédülni. Kinek beszélsz te tulajdonképpen?

Saláta: Neked, drágám, neked. *(Félre.)* Én is hibás voltam, hogy nem tanítottam. Teljesen lemaradt. De talán még nem késő. *(Mint fenn.)* Mit szólsz az afgán helyzethez?

Felesége: Ide figyelj, Tivadar, én nem szólok semmit az afgán helyzethez, de az disznóság, hogy te megint berugtál.

Saláta: Ez felháborító! Rosszindulatú pletykákra adsz? *(Félre.)* Ki lehetett az a nyomorult, aki elárult? Mindenki a becsületszavát adta, hogy hallgat. Ez csak a gaz Borostyáni lehetett. Annak jár a szája. *(Mint fenn.)* Nem telefonált senki?

Felesége: Engem ne nézz bolondnak. Most mondtad az előbb, hogy tegnapelőtt berugtál. Nem sül ki a szemed?

Saláta: Hallucináció rabja vagy, szívem. *(Félre.)* Áruló lehet a dologban, mert az bizonyos, hogy én nem szóltam el magamat. Pedig úgy látszik, tud a dologról. Tereljük el a figyelmét. *(Mint fenn.)* Milyen szép vagy ma!

Felesége (szó nélkül pofonüti és kirohan).

Saláta (egyedül): Így vagyunk hát. Ahol az érvek hiányoznak, ott megjelenik az erőszak. Ezért él az ember? Akkor nemesb a lélek, ha tűri felesége minden ütlegét? Úgysem merek visszaütni, mert töprengő természetű vagyok, a gondolat halványra betegíti a tetterőt. Oly nagy az én bűnöm? Ki a bort szereti, rossz ember nem lehet! Bogyiszlói nem iszik, példás életű fúrkáló. Milyen az én életem? Sajnos, nem Shakespeare írta, és ez meg is látszik rajta. Menjünk aludni, mert holnap be kell menni a hivatalba packázni. *(El.)*

Függöny nincs az ablakon, éppen mosásban van, s emiatt a szomszédok is látták, hogy Salátát pofonvágta a felesége. Egy kis színház mindig akad a házban.

Feleki László

Zenés ébresztő

Hegedűs István rajza

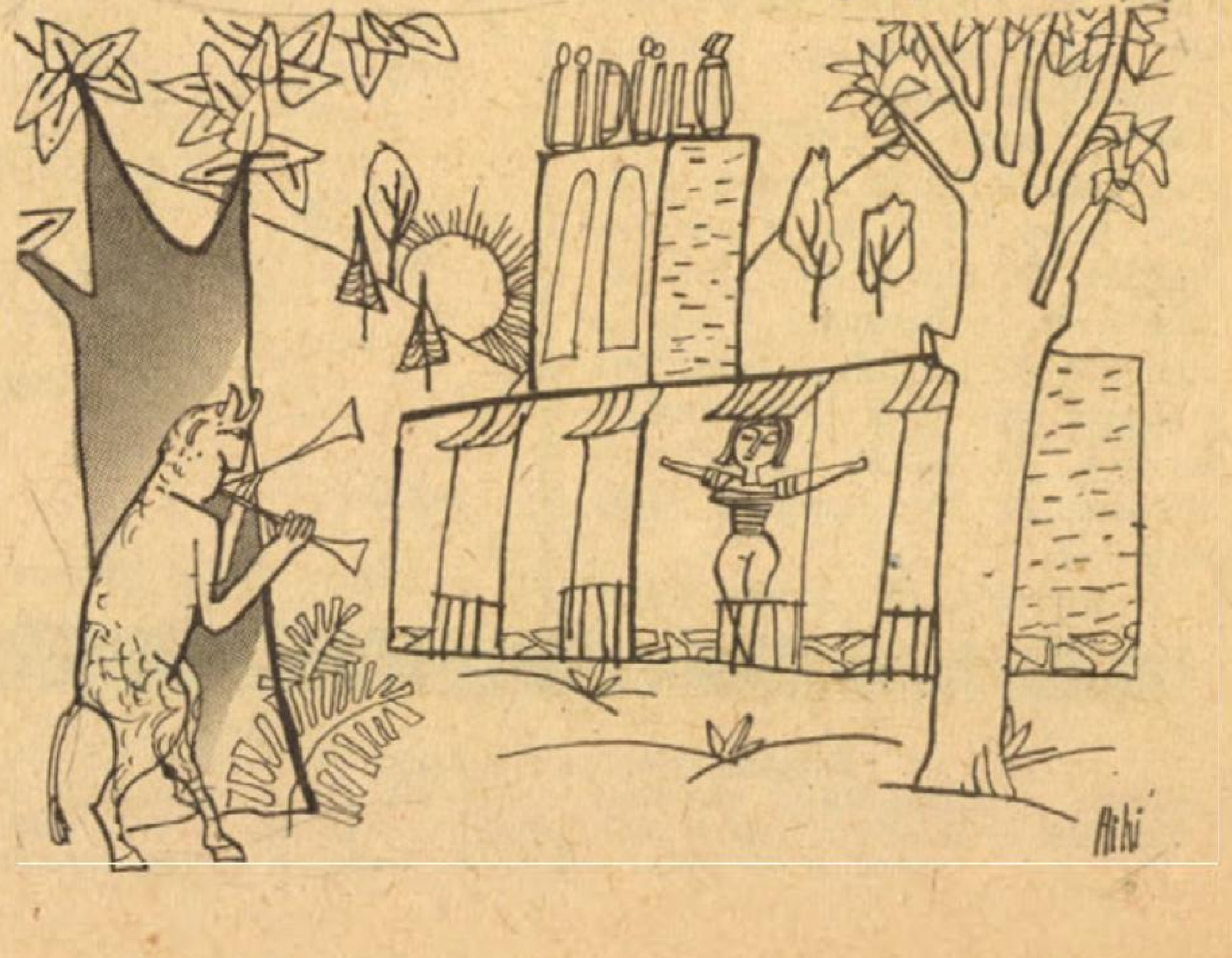

Adenauer—Fanfani találkozó

Mészáros András rajza

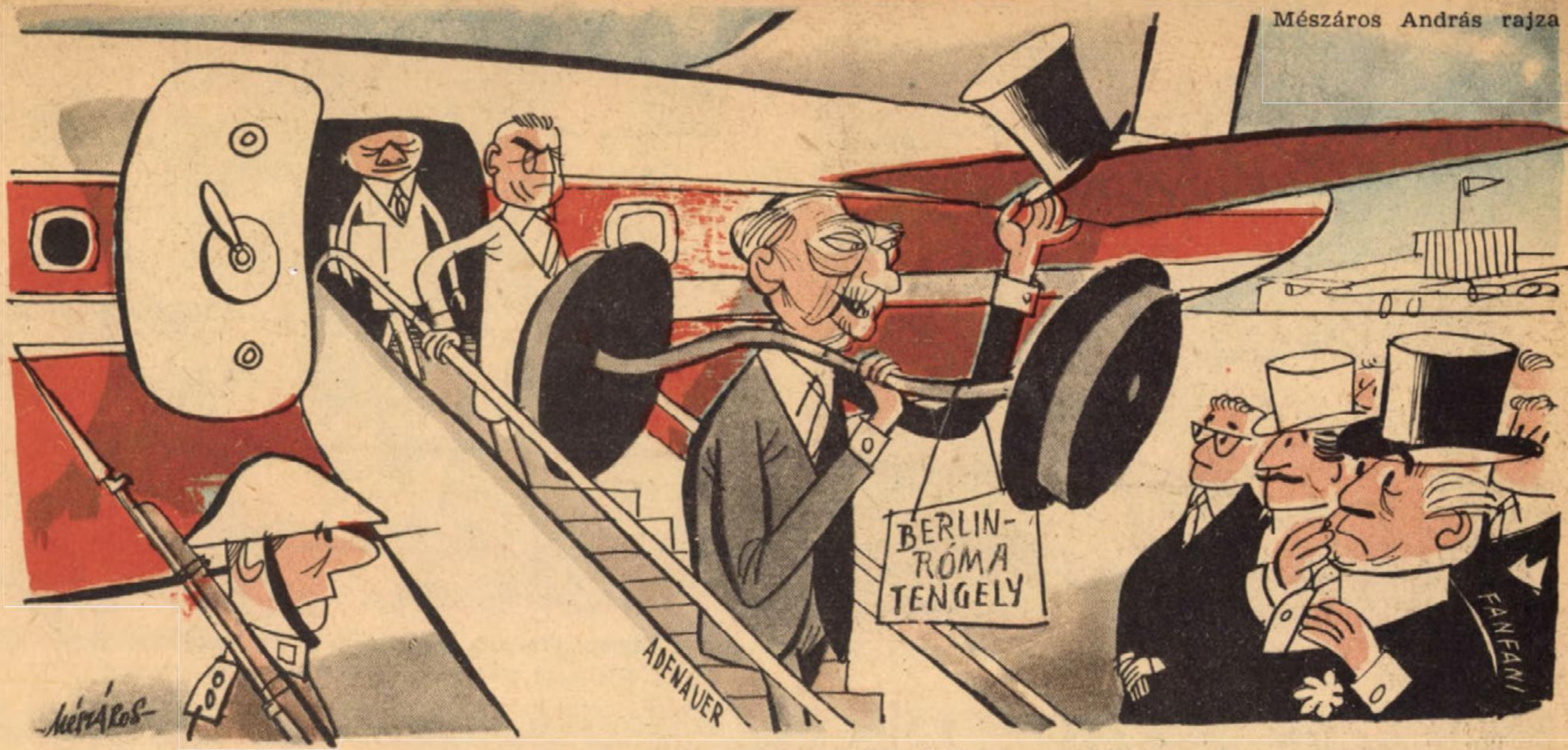

– Elhoztam, hátha egy kicsit ki tudjuk egyenesíteni!

Egyszerű Elemér magyar állampolgár levele Herterhez, az Egyesült Államok külügyminiszteréhez

Tisztelt Miniszter úr!

Mindenek előtt bocsássa meg, hogy ismeretlenül levéllel fordulok Önhöz, de amikor értesültem arról, hogy legközelebbi ülés-szakán az ENSZ ismét napirendre fogja tűzni a magyar kérdést, azt mondtam magamban: „Ez az ötlet mástól, mint Hertertől nem származhat!” S most elsősorban azért ragadtam tollat, hogy elragadtatásomról és csodálatomról biztosítsam Önt. Nem hiszem, hogy akadna a földkerekségen még valaki, akit a sors olyan csodálatos emlékezőtehetséggel áldott volna meg, mint Önt. Fel sem tudom fogni, hogyan tudott Miniszter úr visszaemlékezni arra, amit már régesrégen elfelejtett mindenki? Mi lehet a titka ennek a páratlan memóriának? Vele született képessége ez Önnek, mint például másnak a színvakság, vagy talán örökölte ezt az adottságot? S ha örökölte, vajon kitől? A kedves papától? A mamától? Vagy talán Dullestől, az ön megboldogult elődjétől? Akárhogyan áll is a dolog, le a kalappal Ön előtt, Miniszter úr! Mi például itt Magyarországon, amikor megtudtuk, hogy a „magyar kérdés” ismét az ENSZ elé kerül, hirtelenjében nem is tudtuk, hogy mi is az a magyar kérdés. És akkor Ön, aki pedig nem is magyar, s így a magyar kérdésekkel tulajdonképpen nem is kellene foglalkoznia, ön vissza tudott emlékezni rá. De nemcsak erről van szó.

A második ok, amely miatt levelet írok önnek, érdekesebb. Miniszter úr! A magyar kérdés napirendre tűzése azt bizonyítja, hogy vannak még csodák. Ezt én mondom, én, aki pedig a materialista világszemlélet alapján állok. Mi másnak nevezhetném, mint csodának azt, ha valakinek egy hő vágya egészen váratlanul és szinte hihetetlenül gyorsan teljesül? Tegnap este arról beszélgettem a feleségemmel, hogy a nevetés milyen jó dolog, meg arról is, hogy nemsokára kezdődik az új színházi szezon s bizonyára új, mulatságos darabokat fogunk láthatni. Tudnia kell, hogy mi magyarok nagyon szeretjük a humort s egy jó vígjáték kedvéért még a hetedik határba is elmegyünk. Talán féltíz lehetett, este féltíz, amikor erről beszélgettünk a feleségemmel. Megegyeztünk abban, hogy reméljük: mihamarább új és mulatságos komédiákat fogunk látni. Ezek után felkattintottam a rádiót és mit hallok a külpolitikai hírek között? Azt, hogy az ENSZ újra napirendre tűzi a magyar kérdést. „Nahát Mariska” – mondom az asszonynak – „gondoltad volna, hogy ilyen gyorsan teljesül a kívánságunk? Mit szólsz hozzá, újra színre kerül az ENSZ-színházban a »Magyar kérdés« című komédia!” „És kik játsszák a főszerepeket?” – kérdi a feleségem. Mondom neki: „Bizonyára ugyanazok, akik régen. Mert ha egy társulat már egyszer betanult egy komédiát, miért volna szükség új szereposztásra?” Azt mondja erre a feleségem: „Mulatságos komédia volt annak idején, de nem gondolod, hogy már a könyökünkön jön ki? Elképzelhető, hogy sikere lesz?” „Nézd Mariska” – feleltem erre – „ne legyünk hálátlanok. Ilyenkor nyáron, amikor a színházak zárva tartanak, be kell érnünk a legszerényebb mulatsággal is. Ami pedig azt a kérdést illeti, hogy sikere lesz-e, arra könnyű felelni. Egészen bizonyosan nem lesz sikere. De egy olyan színjátékot, amely már az első előadásán is megbukott, nyugodtan elő lehet adni huszonötödször is. Semmi kockázattal sem jár.”

S végül még csak egy tanácsot szeretnék adni, Miniszter úr! Jó lenne, ha a „magyar kérdés” című színjátékhoz zenét íratna. Akkor talán jobban oda tudnának figyelni az emberek, s nem tűnne fel nekik, hogy a szöveg mennyire kopott és időszerűtlen.

Teljes tisztelettel

EGYSZERŰ ELEMÉR

Budapest

Találkozás Afrikában

Toncz Tibor rajza

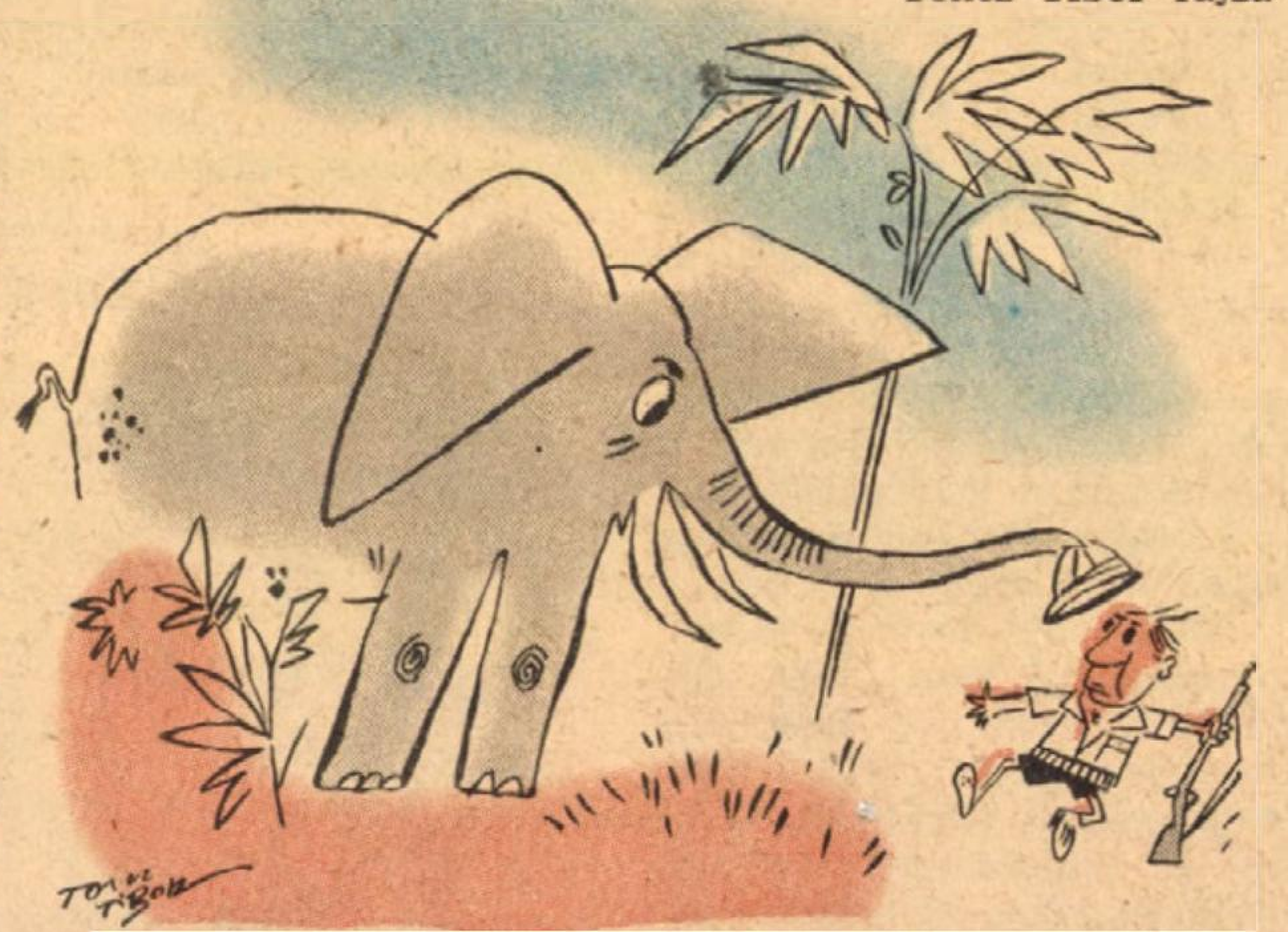

– Halló! Maga gyarmatosító, vagy csak szimpla vadász?

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.3541 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.